MIRCEA IONESCU O ANCHETA RATATA
Coperta colecţiei: ANCA TOFAN'
MIRCEA IOMESCU
O ANCHETA RATAtA
— tom in —

EDITURA PORTO-FRANCO CALAŢI - 1990
ISBN 973-557-O0S-4
Bărbatul se ridică dezinvolt din fotoliu, aruncă bătrînului din faţa sa o privire impertinentă şi rea, zise un „bună seara, domnule profesor", scurt şi categoric, mai mult un mîrîit şi Ieşi din cameră. Se mai auziră nişte paşi grăbiţi care se îndepărtau, şi vaietul porţii trîntită de zid.
Bătr înul păru că nici nu observase plecarea celuilalt. Se ridică încet de pe canapea, se învîrti prin cameră dezorientat, ca şi cum ar îi căutat ceva şi, în sîîrşit, găsind, ieşi grăbit după cel plecat.
»
— Ascultă !... Pur şi simplu sînt uluit!... N-ai să reuşeşti !... N-ai să reuşeşti!... Prin tunelul de verdeaţă ce îmbrăca aleea nu văzu decîf poarta larg deschisă. Trezuadai-se singur, bătrînul ridică neputincios din umeri.
Capul îi vîjîia cumplit iar o senzaţie de ameţeală îi tot dădea târcoale. Merse încet pe alee, inspirând cu nesaţ aerul curat al acelui sfârşit de zi. închise poarta, se întoarse iot atît de încet împovărat de gânduri şi ani. Se aplecă şi cu o tandreţe puţin obişnuită mîngîie tija suplă a unui trandafir alb La atingerea mâinii, i se păru eă floarea tresare. O rupse. Găsi &ică unul alb şi unul roşu. Ridică micul buchet în dreptul ochilor săi obosiţi sorbindu-le, cu nesaţ, parfumul.
Intră în casă, puse florile într-un vas -de cristal, lingă • fotografie prinsă într-o ramă de argint, se ilădu xm pas înapoi, să vadă dacă le-a aşezat cum trebuie şi apoi, murmură privind spre fotografie :
- Marta... Ţi-am adus flori ! Te rog, să le primeşti.-Sînt florile tale preferate !
Stătu aşa, cu capul plecat într-o parte, ca şi cum ar fi vrut să surprindă cel mai mic zgomot şi, cînd află că-i răsuurida doar foşnetul frunzelor de afară, repetă chemarea.
— Marta, a venit Dănuş! „Dănuş cel mititel", eum tt spuneai tu, şi a întrebat de tine... I-am spus că ai plecat. Da ce nu-mi răspunzi ? Ştiu doar că l-ai iubit atît de mult... El a fost pentru noi geniul cel rău' Nu-i aşa, Marta I
Un enorm fluture de noapte îşi bătu aripile-i prăfuite în plasa fină a perdelei. Copacul din dreptul ferestrei deschisa încremeni ca o pată de tuş împrăştiată pe smalţu1 albastra al bolţii iar luna cu lumina ei, la început difuză, alungă în colţuri umbrele din cameră.
— Ce să fac Marta ? Sfătuieşte-mă ce trebuie să fac ?! încercă un gest anume spre dreptunghiul decolorat al ferestrei, îşi tremură degetele-i fragile, întinse să întîlnească ceva văzut numai de el şi mîna îi rămase pentru o clipă spîrt-zurată de haina nevăzutei apoi îi căzu lîngă trup, fără vlagă, fără simţire, inertă ca braţul unui paralitic. Capul i se înclină într-o parte iar lumina din ochi i se stinse.
Cea chemată nu-i mai răspundea la chemări de aproapa. zece ani.
După moartea soţiei, profesorul Vereş a început traiul anevoios al une\ .-laustrări impuse. îl părăsi şi unica fiică, sta-bilindu-se undeva într-un orăşel din nordul ţării, iar el a rămas doar cu o bătrînă menajeră. Măria, care venea numai de două, trei ori pe săptămînă să facă mîncare şi puţină or-i dine. Fiind atît de singur, în loc să-şi găsească refugiul în tovărăşia colegilor de catedră, ceru grabnic pensionarea, căutînd parcă să se izoleze din ce în ce mai mult, 'să guste în întregime şi mai îndeaproape voluptatea durerii pe care o descoperise în singurătate. Puţinele prietenii încetară cu timpul, datorită refuzului său de a le mai da curs, aşa că portiţa casei sale, o vilă de tip vechi, stătea mai mult închisă.
Uneori era solicitat de cei de la muzeul de istorie, în legătură cu unele descoperiri arheologice, însă de cîtva timp şi aceste chemări încetaseră, — ori că nu se mai descoperise ceva deosebit, ori noii specialişti «e descurcau şi fără ajutorul lui în probleme medievala.
Cineva care îl cunoscuse destul de bine, susţinea, mai mult ca o motivare a izolării sale, că profesorul lucrează la definitivarea unui studiu început, cîndva, în tinereţe. Un catalog al obiectelor de artă aparţinînd perioadei medievale. Chiar şi faptul că în ultimii ani îşi petrecea lunile de vară în liniştea unei mici mînăstiri ar fi certificat, în parte, presupunerea, însă nimic nu era sigur.
Se ridică plin de resemnarea celui trezit dintr un vis frumos, aprinse un mic lampadar şi se apucă să strîngă de pe biroul de lucru, într-o mapă maronie, foile pline de scrisul lui mărunt. Luă în mînă un plic mare, gălbui şi îl privi cu atenţie. îl primise cu cîteva zile în urmă de la stareţul mînăstirii care-1 anunţa că îl aşteaptă neapărat în acest sfîrşit de august, mai ales că mînăstirea îşi serbează atîţia ani de existenţă. Pleca a doua zi. Puse plicul în aceeaşi mapă maronia, îi legă şnururile şi o lăsă pe un colţ al biroului.

După ce turnă apă în vaza cu flori, râmase cu cana în mînă, neştiind ce să facă cu ea. Un ghid nedorit îi tulbură preţ de o secundă liniştea frunţii. Privi cu nelinişte în jur. în vara aceea nu avusese intenţia de a pleca, dar, iată că vizita avută îl determină acum să-şi schimbe hotărîrea. Cu mişcări precipitate începu să-şi facă bagajele, două geamantane mari, din piele neagră şi lucioasă pe care le umplu cu cărţi şi schimburi pentru o şedere mai lungă. După ce le închise răsuflă uşurat. Mai răsfoi cîtva timp o revistă de arheologie şi în cele din urmă stinse lumina. A doua zi trebuia să se scoale de dimineaţă.
Abia aţipise cînd sunetul strident al telefonului îl făcu să sară din aşternut. Era trecut de unsprezece, o oră destul de tîrzie pentru el. Buimăcit, ridică receptorul. Auzi la început un zgomot ca de stradă aglomerată, apoi o voce de bărbat.
— Casa profesorului Vereş ?
— Dai
— Sîntem spitalul judeţean... medicul de gardă... îmi revine neplăcuta misiune de a vă anunţa că fiica şi ginerele dumneavoastră au fost aduşi acum o oră, la noi, într-o stare deosebit de gravă, în urma unui accident de automobil.
— Cum?!U
— Nu vă speriaţi... Acum sînt în operaţie. Se încearcă totul. Veniţi, vă rog, pînă la „urgenţă" !...
Se auzi un declic şi cel de la capătul firului îl lăsă p« bătrîn uitîndu-se la receptorul din mînâ ca la un obiect văzut întîia oară. în sfîrşit se dezmetici şi începu să se îmbrace. Cînd să iasă, din nou zbîrnîi telefonul. Privi spre el cu frică. Vru să ridice receptorul dar nu mai fu în stare. O durere cumplită, ca o gheară îi sfîşie inima. Abia reuşi să ajungă pînă la birou Căută într-unui din sertare, scoase un tub cu pastile, înghiţi două şi se întinse pe canapeaua din preajma biroului.
La mai puţin de o jumătate de oră, uşa de la intrare se deschise încet, lăsînd odată cu lumina puternică a lunii să sa strecoare în întunericul micului hol o siluetă subţire. Se auzi utt mic ţăcănit metalic şi un fascicol de lumină începu să tatoneze, în fugă,-pereţii camerei. Cînd lumina se opri asupra canapelei se auzi un „ah" plin de surpriză şi spaimă totodată şi umbra intră în panică. în mişcările-i necontrolate, prin întuneric se lovi de un taburet care răsturnîndu-se scoase un zgomot sec. Bătrînul se mişcă şi, pe jumătate conştient, întrebă t
— Tu eşti. Măria ?
Umbra, ascunsă după un dulap masiv, întîrzie răspunsul.
— Da, eu sînt...
— Atunci, du-te acasă, zise bătrînul. In seara asta m-ara
descurcat singur cu mîncarea...
Liniştea cuprinse iarăşi casa. Cînd se convinse că băV-trînul doarme adînc, umbra ieşi din colţul întunecat şi, profitînd de lumina strecurată a lunii, începu din nou să caute. Trecu mîna, uşor, peste suprafaţa lucie a biroului, evitînd cu dibăcie lucrurile mărunte împrăştiate peste tot, apoi se retrase spre partea întunecoasă a camerei. Mai zăbovi o clipă şi, în cele din urmă, tot aşa pe nesimţite, dispăru, lăsînd în urmă un parfum discret de viorele. Se mai auzi un mic clinchet metalio la uşa de la intrare. Apoi liniştea cuprinse casa.
*
La ora aceea plutonierul Marin Melinte îşi făcea rondul pe întunecoasa străduţă „Morfeu*. Această parte a sectorului său niciodată nu-i plăcuse. Dar, cu vreun an în urmă, două tentative de furt făcute în casa profesorului Vereş, îl determină pe Melinte să nu neglijeze strada. Era aproape în dreptul casei profesorului, cînd văzu ieşind pe poartă, foarte precaut, o femeie tînără. înviorat pentru o clipă, plutonierul grăbi pasul.
Femeia privi foarte atentă spre el, apoi pomi grăbită în josul străzii.
„Negreşit că m-a văzut, gîndi Melinte. Oare să nu mă mai recunoască?!" Scoase fluierul din buzunar şi dădu trei semnale, aşa cum ştia el că fusese cîndva, un consemn între ei. Numai că acum femeia îşi strînse parcă capul între umeri şi intră grăbită într-o zonă întunecoasă a străzii.
„Măi, s-o ia naiba de treabă, gîndi el, ce repede mai uită lumea !" Apoi strigă :
— Domnişoară Viorica, nu mai cunoşti semnalul ? Femeia încetini mersul. Melinte o ajunse din urmă şi rămase respectuos la un pas în urma ei.
— Semnalul cu care vă fluieram eu, cînd învăţaţi pentru examenul de admitere la facultate iar eu treceam pe aici şi vă vesteam că e trecut de miezul nopţii şi e vremea să vă culcaţi !
— Da, l-am recunoscut, zise într-un târziu tînăra femeie, însă am crezut, că e o potrivire întâmplătoare !...
Merseră cîţiva paşi împreună :
— Aţi mai trecut pe la bătrînul dumneavoastră tată ?!
— Da... Din cînd în cînd mai trec !...
— E bine c-aţi mai venit! E tare singur. Mi-e milă de dînsul!... Tînăra femeie nu-i mai răspunse. Grăbi pasul şi dispăru după colţul străzii.
Plutonierul rămase locului plin de amărăciune. îşi băgă fluierul în buzunar şi, mai mult a obidă, se rezemă de un stîlp

„Mai bine n-o opream gîndi el cu tristeţe. M-a uitat şi n-a vrut să stea de vorbă cu mine. Aşa-i cînd se măresc, uită... Şi ce mult mă mai iubea pe vremea aceea. Parcă văd şi acum fereastra deschisă, păhăruţul cu coniac, o ţigară bună şi— „Noapte uşoară, nene Melinte !"...
8
Pocni înciudat cu bastonul lui de cauciuc în carîmbul cizmei şi plecă mai departe în susul străduţei cu o stînjeneală ciudată în suflet

CAPITOLUL 2

A doua zi dimineaţa, după ce s-a convins că telefonul din seara trecută fusese o farsă sinistră, profesorul Vereş porni la drum.

După o călătorie obositoare cu autobuzul avu o surpriză neplăcută. Prin curtea mînăstirii se vînzoleau atîţia oameni şi răsunau atîtea bocănituri, încît încercă nostalgia verilor trecute, cînd aici domneau liniştea şi pustiul. Peste tot erau înşirate grămezi de nisip, cărămizi, grinzi de lemn aruncate aiurea, iar schela de la cupola cea mare a bisericii abia fusese dată jos.

Părintele econom, care tocmai îl întîmpinase la poartă, observă dezamăgirea profesorului:

— Să n-aveţi grijă. Mîine, cînd o să vă sculaţi, veţi regăsi peisajul de altă data. Poate ceva mai frumos...

- Sper că mi-aţi păstrat camera din anii trecuţi, întrebă profesorul. Ţin mult la ea...

Economul părea vădit încurcat.

— Nu s-a putut, însă...

— Şi de ce, mă rog, se interesă cu* un glas destul de înţepat profesorul ?!

Părintele econom a cărui faţă blajină şi rotofee putea fi văzută cu multă uşurinţă de pe dealul din faţa mînăstirii, îl privi înveselit :

— O, nu ! Ştiţi că odaia în care aţi tot stat este chiar lîngă sala cea mare, unde avem expoziţia !

— Şi ce e cu asta ? Nu văd legătura !

— Cu ocazia sărbătorii au fost aduse, de pe unde au fost împrăştiate de oameni şi de vremuri, odoarele de preţ ale mînăstirii. De la întemeiere... Iar în odaia aceea s-a făcut un fel
de depozit V am rezervat alta, tot în aripa de miazăzi, în rînd cu cele ale noastre. Mai sînt veniţi nişte turişti şi tot pe acolo i-am găzduit.

— Chiar au fost aduse toate odoarele mînăstirii ? întrebă interesat profesorul.

Economul rîse îngăduitor :

— Mă refeream la cele care au mai rămas...

— Aş putea să le văd şi eu în seara asta ?

j — Ne pare rău, însă e prea tîrziu pentru aşa ceva. S-a i zăvorit sala de acum două ceasuri şi paznicul are ordin să | nu deschidă nimănui. Mai ales în zilele astea cînd vine atîta I lume.

I Intrară tăcuţi într-un hol slab luminat. Economul se opri f|n dreptul unei uşi şi, după ce se scotoci prin buzunare scoase I o legătură enormă cu chei ;

— Aceasta este camera dumneavoastră. Profesorul intră.

— E tot atît de bună ca şi cealaltă, aşa că veţi fi mulţumit. Mai întîrzie, pînă cînd sosiră geamantanele profesorului, apoi se retrase spre uşă.

— Să-1 anunţ pe preasfinţia sa că aţi venit ?

— O, nu I Nu e nevoie ! Ne vom vedea mîine dimineaţă, hotărî profesorul şi se aşeză obosit pe pat.

Cînd economul ieşi, profesorul văzu prin deschizătura uşii o namilă de om, trecînd pe coridor. Preţ de o clipă omul 1-a | privit cu răutate. îl cuprinse o teamă subită, fiindcă fulgerarea j aceea îi amintea o alta întîlnită nu de mult. Se ridică de pe - pat şi îl strigă destul de tare pe econom, însă acesta nu-i mai răspunse. Vru să deschidă uşa şi să-şi repete chemarea, dar gîndul că strania arătare mai este încă pe coridor, îl făcu să-şi retragă mîna de pe clanţă. Reuşi cu un efort de voinţă, cu acel curaj care ţi-1 dă frica, să răsucească de două ori cheia în broască
Cînd plecă de lîngă uşă, auzi un rîs grosolan şi înfundat, apoi nişte paşi tîrşiţi, îndepărtîndu-se. Se aşeză într-un mic fotoliu şi în cele din urmă somnul îl cuprinse pe nesimţite.

Cînd se trezi, era destul de tîrziu. Zgomotele de afară încetaseră, îşi despacheta lucrurile, orînduindu-şi pe masa albă de brad cele necesare scrisului. Nu-i mai era somn. Scoase mapa
ii
maronie, dădu s-o deschidă, însă se răzgîndi Un sentiment ciudat, de nelinişte şi nerăbdare, pusese stăpînire pe el. Se

foi neputincios prin cameră, aproape o oră şi în cele din urmă se hotărî. Ieşi tiptil, o luă de-a lungul coridorului slab luminat şi coborî treptele de piatră ce duceau spre curtea interioară. Se înnoptase de-a binelea. O lună mare şi blîndă arginta noaptea. Se strecură, cum putu mai bine, printre grinzile încă neridicate de materiale, mai-mai să-şi agate pantalonii în nişte sîrme. Profită de întunericul care ţinea pînă la extremitatea nordică a pavilionului şi se furişă într-acolo. Ajuns la capătul zidului se opri o clipă, atît cît îi trebui să-şi tragă sufletul, privi foarte atent în jur, apoi se strecură între peretele clădirii şi zidul gros ce înconjura mînăstirea. Deşi terenul era foarte accidentat, profesorul, lac de sudoare, privea numai în sus, fără să se uite pe unde calcă. Se opri iar, calculă parcă ceva din ochi, apoi porni din nou. Mai făcu cîţiva paşi şi se împiedică de-o sîrmă întinsă pe pămînt. Un vaier puternio înfiora noaptea. Surprins, profesorul făcu calea întoarsă, nebănuit de sprinten pentru vîrsta lui. Sirena încetă, însă larma celor din pavilionul de miazăzi, ca dealtfel din toată mînăstirea, era în creştere. Succesiv, în camere se aprindeau luminile. Profesorul se îndepărtă destul de repede de culoarul celor două ziduri şi se îndreptă spre biserică. Schela încă nu era dată jos decît parţial. îşi încetini pasul, adoptînd calmul unui om dispus să se plimbe noaptea ore în şir. Ajuns în dreptul bisericii, se opri şi ridică privirea, dîndu-şi capul pe spate, pentru a vedea mai bine cupola aurie, în lumina lunii. N-apucă să mai facă doi paşi, că de sus, din vîrful^ schelei, se desprinse ceva negru şi, cu viteza pe care o capătă în cădere corpurile grele, trecu prin faţa sa, atît de aproape. încît îl atinse, sfîşiindu-i pieptul drept al hainei. Rămase înlemnit, incapabil să mai facă un gest.

— Vedeţi dacă umblaţi noaptea de unul singur'şi mai ales prin locuri nepermise ?! se auzi o voce puternică în spatele său.

Cînd se întoarse, văzu un bărbat înalt, căruia nu-i putu distinge trăsăturile feţei, deoarece stătea cu spatele spre lună. Omul ţinea într-o mînă un obiect cu luciu metalic.

— O căldare plină ochi cu ciment înţepenit, zise omul luminînd cu lanterna picioarele profesorului. Cam 15 kiiogra-

t

me greutate... şi, în cădere de la aproximativ cincizeci de metri !...

Profesorul nu reuşi să spună nici un cuvînt. Privea timp, cînd la căldare, cînd la omul din faţa sa, apariţii egal de bizare pentru el acolo şi atunci !

— Sînteţi profesorul Vereş, nu ? întrebă omul, un pic cam sever. Şi iubiţi plimbările solitare, noaptea, nu ? Aici omul se arătă vădit ironic.

— Da... Răspunse într-un tîrziu profesorul. într-adevăr eu sînt profesorul Vereş şi iubesc plimbările solitare, făcute noaptea, repetă el ca un ecou întrebările celuilalt.

— Ei bine, am onoarea să vă urez noapte bună şi cit mai mult noroc în aceste plimbări... fără ţintă !

— Cine sînteţi dumneavoastră ? întrebă profesorul. Omul nu răspunse şi dispăru în brîul de întuneric ce ducea spre pavilionul de miazăzi.

Se trezi destul de tîrziu. Avusese un somn agitat, populat de tot felul de umbre care îl părăsiră abia spre di-nineaţă. Cum ieşi din cameră, îl întîmpină stareţul minăstirii. Era un bărbat înalt părintele Gherondie, bătea spre şaptezeci de ani, uşor adus de spate, cu o faţă dreptunghiulară, care mai păstra încă aerul nealterat şi blajin al oamenilor de la munte, Cînd îl văzu pe profesor, se lumină într-un zîmbet şi toată făptura sa participă la marea bucurie a revederii.

— Da' bine, frate, de unde ai apărut ?!

— Ia, de colo, spuse profesorul, cuprins de aceeaşi bucurie, şi arătă cu mîna spre uşa camerei de unde ieşise.

— Acum un ceas mi-a zis mutul ăla de econom, câ ai sosit încă de aseară...

Bătrînii se cunoşteau din tinereţile lor. Fuseseră colegi la Seminarul de teologie din Buzău, un an sau doi. Profesorul Vereş se retrăsese apucînd alte căi, mai lumeşti. S-au regăsit abia după război, undeva, pe o stradă mărginaşă a Bucureştiu-lui. Călugărul venea din susul străzii iar el urca. Au trecut preocupaţi de gîndurile lor atît de aproape, că li s-au atins hainele şi, cînd s-au depăşit, amîndoi au întors capul ca ta comandă, recunoscîndu-se după atîta vreme. De atunci verile Şi le petreceau aici. Mai ales de cînd profesorului îi murise

soţia, iar mînăstirea sub conducerea chibzuită a stareţului Gherondie, urcase pragul unei certe prosperităţi.

— Zi-mi, bre, şi mie ce s-a petrecut azi-noapte ?

— Păi ce să se petreacă ? răspunse profesorul tot printr-o întrebare.

— Alarma ceea ! Că mare furnicătură mai e în lăcaşul nostru. Da' mare-i Dumnezeu şi ne-o scăpa el şi de asta...

Profesorul tăcu.

— Zice că ar fi încercat cineva să pătrundă în sala expoziţiei, că altfel nu se explică alaiul ăla ce s-a făcut..

Profesorul rîse forţat şi-i povesti cele întîmplate. Stareţul îl privi dojenitor.

— Fii mai cu judecată şi dumneata ! Ce idee ai putut avea. Tocmai noaptea I

— Nu văd nimic rău în faptul că la vîrsta mea mă mal pasionează ceva.

Călugărul dădu din mînă a lehamite.
— La ce ţi-o mai fi slujind acum pasiunea, dacă nu te-a slujit cît ai fost tînăr.
— Sau poate că n-am slujit-o eu, preacucernice... Stareţul repetă gestul mîinii. Apoi, amintindu-şi ceva, Q întrebă :
— Ce zici, bre, ai terminat cartea ceea ?
— Nu, răspunse profesorul cu gîndurile aiurea. Am aşteptat momentul ăsta... Cred că în curînd voi termina-o într-un fel! în vocea profesorului, stareţul simţi o notă ciudată, străină lui. îl privi stăruitor, cu gîndul de a descoperi ceva4n dosul acestei voci, însă celălalt îi ocoli privirea. Ridică din umeri a neputinţă şi plecară spre sala expoziţiei.
In pragul sălii îi întîmpină un tînăr, mic de statură, plăcut la înfăţişare.
— Unde-i părintele Efronie ? întrebă profesorul. îl ştiam grijitorul odoarelor mînăstirii! De ce nu-i aici ?!
— E tare bolnav de cap. El zice că are cancer. Aşa i-a spus doctorul. Cancer la cap ! Arătă spre tînărul din faţa loţ» Pe dînsul ni 1-a trimis muzeul din oraş. Stă ziua, cît e dcschî-' să sala. apoi vine paza de noapte...

Intrară. Prolcsorul trecu mai mult în fugă printre cele spuse. Le cunoştea sau prezentau mai puţin interes pentru i. Căuta ceva. în sfîrşit, se opri în dreptul unei vitrine şi espiră precipitat. Se aplecă atent, cu evlavie chiar, neştiind e să facă cu mîinile. Privi, clipind des la cele expuse şi, ne-atisfăcut, îşi pipăi haina la piept. Scoase ochelarii, îl puse pe as, fără să-şi desprindă privirea din vitrină.
Stareţul îl chemă să-i arate; ceva în celălalt colţ ai sălii, asă nu-1 auzi. Atunci veni stareţul spre eL
— Dar asta ce caută în expoziţie ? arătă indignat profe-orul spre un crucifix.
— Apăi, răspunse stareţul, oarecum nemulţumit, eu i-am pus tinerelului acela venit de la muzeu că n-are nici o aloare şi că nici la slujbă nu-1 mai folosim că e prea greu şi purcat dar el a stăruit să-1 expunem. Zicea că după termina-ea expoziţiei îl va lua Ia o expertiză !...
— Nu se face, zău aşa, preasfinţite. între atîtea obiecte e podoabă de certă valoare o cruce ca asta !.„
Stareţul ridică din umeri a neputinţă !...
— Dacă a insistat atît ce să mai zicîl... Hai să-ţi arăt ocalele aduse de la Minăstirea Neamţului ! Sînt o minune; « altceva !...
Şi cei doi se îndreptară spre o vitrină pe catifeaua căreia s odihneau patru pocale din argint aurit
La mai puţin de zece minute, după ce intrase în cameră, sşi foarte agitat şi întrebă unde îl poate găsi pe stareţ I se puse că este ocupat însă, dacă doreşte sâ-1 aştepte, poate sta i cancelaria stăreţiei, o încăpere spaţioasă, plină de cele mai uneşti obiecte — un birou din nuc, sculptat cu o gingăşie rar itîlnită, în spatele căruia trona un scaun drept, auster, ce-i mintea profesorului de jilţurile domneşti; de-o parte şi da Ita a biroului, două fotolii tot din acelaşi lemn şi, undeva re-"asă de lumina soarelui ce inunda camera prin două ferestre îari, prevăzute cu frumoase apărători din fier forjat, se găsea canapea, mai mult o bancă sculptată în acelaşi stil cu Iroul.
în starea de surescitare în care se găsea, nu le acordă prea tare atenţie. Trecu de cîteva ori prin dreptul biroului şi-i

pipăi în fuga formele gingaşe, apoi se aşeză pe unul din fotolii, hotărît să aştepte. Pendula din perete bătu o oră oarecare. Se ridică din fotoliu şi începu să urmărească, din ce în ce mai atssorbit, cărţile din masiva bibliotecă, care acoperea în întregime doi pereţi. Se aplecă să ia un volum de poezii de Tagore framos legat în piele. Cartea se lăsă greu scoasă din şirul celorlalte. Profesorul smuci enervat şi din această cauză cîte-va se împrăştiară pe jos. CSnd se aplecă să le adune, văzu în golul rămas, în fundul etajerei, înghesuită, o sutană de călugăr, foarte veche, cu nişte nasturi grosolani din tablă neagră. Cineva din cine ştie ce motive, o ascunsese acolo. Auzi paşi şi se grâM să prcrnă cărţile îa locul lor.
Ond se întoarse, întîlni privirea stareţului. Vru să spună ceva, însă nu reuşi decît să se bîîbîie penibil aproape un mir-mat, îngrozitor de lung pentru el.
— Ge e cu dumneata, profesore ? Nu te simţi bine ? Eşti tare palid la faţă.
Profesorul îşi reveni cu greu.
— Cineva mi-a furat lucrarea !
* — Da' <cwn aşa ti Na se poate ! se miră sincer stareţul. '■ fe locul manuscrisului am găsit xm teanc de ooli albe.
— Nu cumva la plecare le-ai învălmăşit cu alte hîrtii 1
— Aşa am gîndit şi eu în prima clipă, dar stînd mai bine şi judecind nu se poate să ie fi amestecat... Imposibil \ Ţin precis minte. în seara din ajunul plecării, ultimul lucru care l-am făcut înainte de culcare a fost să mă mai uit odată prin ea.
— Şi pe urmă ? întrebă foarte atent stareţul, obligîndu-1 astfel pe profesor să fie logic.
— Pe urmă am închis mapa şi am lăsat-o pe birou. O văd şi acum unde am pus-o. Pe colţul din dreapta al biroului. La vedere, ca să n-o uit a doua zi.

— Eu 7ic să mergem în odaie, la mata, şi să mai căutăm o dată, spuse stareţul cu un glas plin de menajamente, punind o mînă pe umărul prietenului său, aşa cum ax face un medio cu ur pacient dificil.
Aiunşi în cameră, profesorul se duse iirect la masă.
— Poftim i zise el ostentativ şi deschise mapa, însă imediat se aşeză moale pe un scaun din preajmă.
— Ce e, bre onrule, ce-aî mai păţit V. întrebă intrigat stareţul. :\
1* ' :
Profesorul nts-i răspunse. Privea nedumerit, eîmd la xtaref clnd la mapa desfăcută.
— Acum chiar că nu mai înţeleg nimic.
Prin deschizătura mapei stareţul văz» un teanc gros de coli pline cu scrisul mărunt al profesorului. Zînabi şăgalnic şi îl bătu prieteneşte pe umăr.
— Se mai întîmplă... Se mai întâmpla... Mai ates la anii noştri l Multe din simţirile avute ne-ati părăsit — şi aici Meu cu ochiul ştrengăreşte către profesor iar cele care ne-au mai: rămas mai mult ne înşeală decît ne ajută— Nu te necăji, prietene !... Nu te mai necăji !...
CAPITOLUL
In aceeaşi după-amiazâ, profesorul Vereş, oarecum remontat după surprizele avute,, se foia în jurul vitrinei unde sa afla crucifixul contestat» privind cînd spre soare,, cînd spra el apoi se uita plin de nerăbdare, din minut în minut, la ceasul de Ia mînă.
Stătea nemişcat, ţinîndu-şi răsuflarea ca în aşteptarea unei minuni ce avea să se întîmple dîntr-o clîpă într-arta. Privirea sa concentrată urmărea raza de soare care se îngroşa treptat, bîjbnnd ca o mică suliţă de aur* Ia început catifeaua, apoi din ce în ce mai aproape de crucifix. Faţa profesorului era acoperită de broboane mari de sudoare.
— Acuma f... Acum !
Era aşa de încordat în aşteptare, înrft nu observă cînd cineva se apropie de eî cu paşi moi.
Micuţa rază străbătu spaţiul şi cînd ajunse Ia întretăierea celor două laturi ale crucifixului pîtpîi o clîpă neputincioasă, parcă prinsă în strînsoarea puternică a unui cleşte,, se zbătu de cîteva ori, ca şi cînd ar fi vrut să scape,, apoi se fngroşă deodată şi explodă într-o Jerbă de mii de scîntei.
— El e!..... El el... şopti profesorul cu glasul gjtuit Pentru o fărîmâ de clipă, întreg peretele din faţă. vitrinei fu stra-
17
plină de sfinţi bărboşi ai fostei Capele domneşti Chipurile lor blajine din timpul zilei erau preschimbate în feţe acuzatoare, pline de ură şi sarcasm.
O spaimă puternică, neştiută pîriă atunci, îl trezi la realitate. Privind mai cu luare aminte în jur observă în-
.n tr-un ungher întunecat o umbră furişîndu-se pe lingă perete.
' Profesorul tresări si întoarse spre cel ce vorbise o faţă Cuprins de spaimă vru să se retragă spre uşă. îl opri însă un ă ca Tarul. In spatele lui, la cîţiva paşi, învăluindu-1 în- gînd : „Ceva se petrece aiciM« Uşa de la intrare o găsise des-
- -••.._-_ lxi.;„ o+k+^o înrvwnint. chisa şi nu era normal ! Umbra aceea se furişa spre el. Se apropiase atît de mult, îneît îi simţea suflarea precipitată şi rău mirositoare. Nu-i vedea faţa. Era cu spatele spre lumina slabă ce pătrundea de afară. Profesorul întinse braţul spre uşa salvatoare si chiar reuşi să prindă minerul, cînd cu o mişcare bruscă a mîinii, umbra pornită să lovească întoarse faţa spre lumină. Profesorul scoase un strigăt de surpriză, de uimire perplexă, incapabil de a mai face vreun gest. Simţi o trosnitură în moalele capului şi se prăbuşi într-un întuneric de nepătruns. în cădere, degetele mîinii i se agă-ţară de haina celui care-] lovise.
bătut de un curcubeu. O clipă doar, apoi totul dispăru. Un mîo nor negru acoperise soarele
— Ah, fir-ar a dracului de treabă ! Tocmai acum ! se trezi exclamînd profesorul.
— Ce fad, bre, pomeneşti de necuratu' în casa Demnului ?!
albă ca ▼arai. in spavcic *«», ..»* ~-Y— t. , ,
tr-o privire tulbure se afla un călugăr bătrîn. Stătea încovoiat, împovărat de ani şi profesorul cu greu îl recunoscu pe părintele Efronie.
Toată după-amiaza aceea,' pînă seara tîrziu, profesorul Iu cuprins de un sentiment ciudat, nelămurit, uneori, însă «periat alunga gîndul ce i se furişase în minte.
Siăta ore în şir în faţa solii albe fără s$ poată aşterne un rînd. Oriunde ar fi întors capul, pînă şi în cele mai întunecate unghere ale camerei, vedea aievea explozia multicoloră a razei de soare. Tîrziu, obosit de efortul de a rezista, de a se opune unui miraj născocit de mintea sa cuprinsă de febră, se culcă. îşi impuse să adoarmă, dar totul fu inutil că reflexele de curcubeu ale pietrelor îi împungeau ochii închişi, ca nişte pumnale de foc. înghiţi două somnifere cu patima ■ şi sentimentul de uşurare al unui opioman şi în cele din urmă

adormi.
Oricît de puternice ar fi fost somniferele, starea aceea ciudată, de nelinişte îl smulse din adîncurile somnului. Se trezi lao de sudoare. Ii trebui mult timp pînă îşi dădu seama unde se află. Camera era luminată în întregime. O lună mare, argintie scălda cu dărnicie peisajul de afară. Prin fereastra deschisă bătea un vînt rece iar umbrele tufelor de alun ţopăiau bezmetic, prinse parcă într-un joc drăcesc. Bîj-bîi cu picioarele sub pat pînă îşi găsi papucii şi ieşi din cameră, ca un somnambul. Bezna coridorului era vărgată de lumina lunii. îl străbătu repede, fără nici un zgomot. De>i îsi dădea perfect de bine seama că uşa de la intrare în sa ia expoziţie trebuia să fie încuiată, apăsă cu putere pe clanţă. Cu un scîrţîit uşor, uşa se deschise. Intră. Văzu într-o ochire că razele lunii nu au atins încă vitrina, şi mai văzu bolta
18
Se trezi a doua zi, destul de tîrziu, cu o durere cumplită de cap. Crezîndu-se încă în sala expoziţiei, nici nu îndrăzni să deschidă ochii. Pipăi în jur cu multă precauţie şi constată că se află în pat, aşa cum se culcase de cu seară. Abia atunci deschise ochii, bucurîndu-se la gîndul că cele trăite de el în cursul nopţii, nu a fost decît un coşmar. încercă să se ridice, însă durerea aceea îl paraliza. Instinctiv duse mîna în creştet şi descoperi un cucui cît toate zilele. Rămase descumpănit. Cînd în sfîrşit se ridică din pat, îşi simţi mîna dreaptă amorţită. Era atît de puternic încleştată îneît încheieturile degetelor erau albite. Cînd o desfăcu, din ea căzu un nasture din tablă neagră, grosolan lucrat, de care rămăsese prinsa o şuviţă dintr-un postav negru, decolorat. Năucit de-a binelea, profesorul privi la bucăţica aceea aproape putredă de postav, căzută pe aşternutul alb, ca la o reptilă găsită în pat.
Era atît de stupefiat de cele descoperite îneît bătaia din usă trebui să se repete, mai puternică, pentru ca el să-şi dea seama că îl caută cineva. „Intră" strigă el, cu glas moaie, răguşit.
19
Uşa se deschise şovăitoare şi în cameră intră preotul _ g; rfl ai- faruţ ?
econom cu o faţă roşie, neliniştită Se opri lingă prag fără să Celălalt, după inflexiunile uşor tremurate, ce se auzeau spună nici un cuvînt. Doar trosnetul degetelor frinte se *uzeajn telefon, se părea că spune exact cum a procedat, ca un foc de vreascuri prea uscate. _ Aha > făcu maiorul şi arboră fără nici o jenă o faţă
— Ce s-a întîmplat. părinte econom ? ^ acrită, fiinrfrft n-avea de cine să se ascundă. Eu nu mă îii-
Economul dădu din mîini ca un om foarte încurcat. d >iesc cg une}e iniţiative ale dumitale sînt binevenite, însă
— Astă noapte s-a întîmplat o mare nenorocire... vreau sa ţi spun aşa ca de }a coleg \a coleg, câ noi nu sin-
Ar fi vrut să mai spună ceva. în^â se răzgindi şi ie$item detectivi particulari şi nici plătiţi cu ziua!
crăbit. Profesorul îl ajunse din urmă, si îl apucă de mineca Celălalt se vede că bătea în retragere şi căuta, cît mai sutanei era posibil, să repare ceva din ce-i relatase maiorului.
— De ce mai căutat părinte ? _ _ Aha !' făcu din nou maiorul. Hai s-o scurtăm, că ne
în faţa unei chilii mai muiţi călugări priveau prin uŞJcosta convorbirea 3sta cît nu face* Dumneata ia măsuri de deschisă. Cînd îi văzu, economul îi luă ta rost paza şi nu te mişca de acolo pînă nu soseşte cineva trimis
— Bine, bre. slujba-i începută de mult ?i staţi aici ^de noi! Înţeles ? Toate cele bune !
căscaţi gura ca la urs i închise telefonul şi răsuflă uşurat. Notă cu acelaşi cre-
Călugârii se retraseră din faţa uşii. _ .ion roşu cîteva cuvinte pe o foaie de hîrtie, se ridică" de la
Cînd dădu să intre, profesorul rămase înmărmurit l->£birou şf. după ce îşi controla un pic ţinuta, ieşi. Traversa
un belciug zdravăn prins în tavan atirna pârtn'ele e*mnieholul şi intră în antecamera cabinetului şefului.
Faţa îi era înspăimintâtoare iar ochii bulbucaţi priveau spit |n dim;neaţa aceea se scuiase cam întors pe dos. Cu o
el- seară în urmă avusese o discuţie nu prea amicală cu soţia, care în final îi pusese Ia îndoială calităţile de soţ, tată de-copii, cap de familie şi aşa mai departe J I-o mai spusese ea şi cu alte ocazii, însă de data asta fusese prea categorică şi el înclină să-i dea dreptate. Se mai lumină puţin, cînd o
CAPITOLUL 4 văzu pe Cecilia, stenodactilografa şefului. încercă să-i spună
un cuvînt frumos, însă nu-1 găsi. Fata se uită la el nedumerită şi pleoapele i se zbătură ca doi fluturi negri, speriaţi.
Nici nu intrase bine în birou, când telefonul sună stridenl — Cum e buletinul meteo ? întrebă Dobre
arâtînd cu şi prelung Maiorul Dobre se uită spre ei ca ia jeva prev escapul spre cabirietul colonelului titor de rele
Ridică încet receptorul, ţinindu-! doar cu dou; — Zîmbea, cînd a venit, răspunse fata. degete, ca pe un obiect
infectat La celălalt capăt al firulu — în regulă, răsuflă uşurat maiorul, dacă şi după ce cineva se străduia să

se facă auzit am să ies de la el o să mai zîmbească înseamnă că-i un om
Dobre se aşeză la birou şi cu cealaltă mină începu sitare!... răsfoiască agenda din faţă Se opri la o paeinâ care indic;
o dată cu mult rămasă in urmă. luă un creion roşu şi. para *
neelijmd convorbirea telefonică, se concentra asupra o dou; Dupa ce reveni în birou Dohre ridica rcceptoriI}
si for. nnduri scrise puchinos pe fila agendei Le «ublmie şi abima- un mterior
Intr-un tîrziu făcu în dreptul lor un mare *mn de întrebare __ g. ^ locotenentuJ p ^ mine 5
pe care se strădui îndelung să-1 execut -~,r mai estetic. b< întotdeauna cînd îl chemaV locotenentul Popa.
maio-chiar cu o mica floricica in locul punctului rul căuta să ia Q poză dt ma- de nepătmns
Avea băl-atu|
/
20 21
ăsta un fel al lui de a-1 privi, incit maiorul simţea ch c-eva' „Ţi-am tras-o", îşi zise în gînd maiorul văzînd
reacţia nu e în regulă cu hainele sale. subalternului. „Rămine blonda nerezoivată chiar la sfîrşit de
Cel chemat intră în birou într-o ţinută impecabilă. In săptămînă" !... Zimbi mucalit... ,.-... .
_t.i uitnidi. mua unuu y r — Contramandezi orice program din dupa-amiaza asta.
i->î».n;i^ Air, -fats Ahia la al doilea tuşit fm si semnincdtiv Ft=a1*" , , -, -X ,. . 1 r-.
i *• +■• 1 -
T „cotenentul Popa clipi des. „De unde o fi ştiind că am
v bilete ?! Poză blazat şi oarecum enervat. Uite pentru el banii!... S-o facă pe copoiul cu mine'" însă foarte
- 1 - liniştit spuse :
facă parada modei, dar lasă ■ ^_ Nu am luat nici un bileti domnule maior.
— Bine, bine, am glumit, zise maiorul amuzat.
— Ştii unde-i mînăstirea Dania ? Locotenentul îl privi jignit.
O să mi-o arate indicatoarele de pe şosea, răspunse ei po-
p
dant. Deşi îl simţise intrînd, luă figura omului absormi ae q sfi tămînâj două) la televizor, în premieră p
hîrtiile din faţă. Abia la al doilea tuşit fin şi semruhcauv, y Locotenentul Popa clipi des. „De unde o fi ştiind ca de
domnişoară", gîndi maiorul, îşi ridica ochu şi privi ^^ bilete?, Poză biazat şi oarecum enervat. Uite absent
la cel'venit. îl cercetă, ca şi cum l-ar fi pus pe un^ l bii, s fâ il cu mine !« însă
cîntar.
Iar a venit aici să-mi
că-1 îmbîcsesc eu de praf..."
Păru fals surprins de venirea subalternului.
— A, da ! Ia loc, băiete !
Locotenentul privi fix mîinile butucănoase şi roşii maiorului.
„Nu ştiu de ce dar, de cîte ori văd mîinile astea, ti duc aminte de tata cu sapa în mînă..."
Maiorul îşi trase mîinile sub birou. îi rată celuilalt
s
Descumpănit de replica subalternului, oficia]<
maiorul deveni
ficia]
— La mînăstirea Dania, azi-dimineaţă a fost găsit spin-zurat un calugăr Sergentul major Talpă Ovidiu, şeful postului de poiiţie din comuna apropiată care a fost chemat la
lViaiUIUi Iţi ll«at: iiuui">----------------- . . /.moi u" «.«.ivigvu . .^»&—*-^.
.wUJU.. ^ „^— ~-------, -,------ ,- ----
scaunul, cu capul. Locotenentul îi văzu faţa înairjua. lui de poiiţie din comuna apropiată, care a fost chemat la
Ce o fi cu băfrînul de mă crede prost în dimineaţa asta?faţa locului, are în această privinţă nişte „păreri personaie",
«p întrebă el Sau vrea să-mi tragă o praftureală pentru N_ar strica să stai de vorbă mai în amănunt cu el. E un rhpqt a de ieri'f" băiat caPabiL Călugărul se pare că era pe jumătate nebun
Z aşeză fără să spună nimic pe scaunul din faţa birou-şi pe deasupra bolnav de cancer la cap. în ultima fază... Se
aşeza tara Sd sPUIld ' » penunchi Maiorul îşi cercetă agenda ca şi cum ar fi vrut sa veri-
lui, modest şi cu carneţelul de notiţe pe S0™11. fice dac- fl usese locotenentului toate datele cunoscute

de el.
„Mironosiţa! Se ştie cu musca pe cac ula ^"u vrs^ind - E un caz simplu! Constaţi faptul si mîine-dimineaţă să arate că-i tremură nădragii pe el-, gindi maiorul rd^oinaam raportuli aici> pe masă. febril prin hîrtiile de pe birou.
- •- , ,. • t.- Locotenentul se sculă de pe scaun. înainte de a pleca
Cu o zi înainte, locotenentul plecase, inca de dimmeaidîncercă să spuna ceVa, însă maiorul i-o luă înainte, să rezolve „o scrisoare urgentă şi de maxima importanţa « _ A« înţeleSj nu ? pînă mîine dimineaţă... Eşti liber! unui om al muncii" si nu mai revenise pe la_ ^rou pma ia ^ cga ma. dezamăgită figurat popa salută, făcu stînga sfîrşitul programului. Cineva îl zărise, şi astfel iJODre c 'împrejur şi părăsi încăperea. Maiorul privi amuzat în urma că scrisoarea în chestiune era... o blondă superba iar io-jui ş. un 'zimbet de om bun îi înflori pe faţa pînâ atunci cui de rezolvare plaja de peste Dunăre!... Maiorul nu ave, 1 {mohajk. nimic împotriva unor astfel de escapade cînd ^devenea o practică însă nu suferea ca subalternii sa-1 mintă, să ^
*
ascundă de el. _ A doua zi, maiorul Dobre şi colonelul Hîncu abia se
— Imediat iei o maşină şi împreuna cu lanase şi ^u a&ceau într_un nor gros de fum, uitîndu-se cînd unul, cînd torul Milescu pleci la mînăstirea Dania. .,
22
23
* 4 ™, nîtnva frii rf'ir.- Cu toate acestea, cînd Dobre şi Ogneanu se găseau cu
la un maldăr de poze amestec at * ? "^„i^d^rul in faţă, cîntărind şi interpretînd faptele, erau tilografiate. Din cînd în cînd, colonelul dădea cu mumie ^a™fesionisti ^ ^ ^^ e ^ Q&re ge în(elegeau de c^fSătucT ÎTLsă SKmLTdeffi^tŞtSţn'ne. *** -colonelul Hîncu, care ştia cit consuni nervos
sa îuiiit-^c, nu ot ^v**. .----------- _ „-dinona <u sioiuMii „uuiiiudiuaiiifinui . răspunzmd ev pre-
că este un vicios înrăit dar, şi aşa, după ce va muri se' ™>~ unui elev silitor la fieCare întrebare a şefului său
: ruga vreo patru preoţi şi un părinte protosignel pentru ieria _ stabiliţi ultimii martori care l-au mai văzut
rea păcatelor sale !... Cunoscînd toate -oştea, colonelul renur, ^ ^ ? •
lă săi mai facă vreo observaţie. A ■ oroare de acţmn, • ^ ^ ^ şaptesprezece a discutat stareţul cm «».
, • j r,„„, ii ah«;nl vii Întrebări de genul : Cum se mai simte? Ce mai face? Răs-Hincu fuseseră colegi de liceu. La atee^„^ n,umale obişnuite. soarta i-a despărţit ; Hîncu plecase la şcoala de otiţen ^w ^ ^ .^ ^ hMr'mn] nu presupunea eventualitatea
a ajuns Dobre
vorbă, aprobă zgomotos maiorul ! Nici vorbă...
a aju.» yv^ x"*Pptre "nu"'novestea de două ori la fel întîmNu mult după asta. călugării care au trecut pe lîngă chilia fimdca niciodată Petre ™£™e™*JllQ era stiut că iucrase u4ui au auzit nişte gemete. Aşa susţin. „Sărmanul Eufronie plarTr-PJ-!7n se'rviciuf d^ contraspionaj al armatei. întîmplaSe vaită" ! Li s-a părut ceva normal şi au plecat fără să an si ceva in ^ryi<:iul de C™SJţ3^ mai bunâ, să fie iitatre să vadă despre ce e vorba. Pe la orele douăzeci si două, rea a tăcut canmuj, ,ubaltcrn lucrător operativ carhai să zicem o jumătate de oră mai tîrziu ori mai devreme, totdeauna şef iar Dobre s^altJrn< 1UCra 1 plugarul Gherasim de la bucătărie susţine că i-ar fi dus o
trăgea din greu pentru fiecare gara. tip .cană cu lapte cald. îl găsise pe bătrîn dormind. A fost ulti-
, -Te caută Ogneanu De trei ori a dat telefon ^dupa tin.^ ^ ^ ^ ^ fa ^ A dQua ^ fa ^^ ^
— Pe mine?! îşi rotunji Dobre ochii. Ce vrea . şapte. Efronie este descoperit mort, adică agăţat în ştreang.
— Amănunte despre povestea aceea de la mHVîstin^^ ,
T-nin spus că eşti plecat într-acolo. Hai sa stabilim cei \- __ Ded> concnise Hîncu, intervalul de timp în care ar spune . o fi putut fi ucis este între orele douăzeci şi două şi şapte
Perspectiva unei vizite în cabinetul procurorului O?iimineaţa Bun, mai departe'
neanu îi dădea maiorului cele mai autentice frisoane si face gpre disperarea coioneiuiui; Dobre îsi aprinse o nouă tisă i crească temperatura cu cel puţin cinci Unii peste'^ ^ Q făcuse cu mult calm cu perversitate chiar, normalului. Ogneanu era un .«J^J ^5 său K _ Asa s_ar păreai mormăi mulţumit maiorul. încă nu avem pe Dobre. care nu scapă ocazia sa se plinga şefului ^ ^^ ^ ^ autrpsie Dar cei de acolo m.au avertizat

— Eu sînt un tip de concepţie, domnule . sinx un^^. bătrînul călugăr era mort încă de la ora şase seara ! Cam oO^ieEUdemktS'eslSinu1£" JS^IS! fi*" al'X'i!* M a Wut Efronie laptele. A5a spune dootorul Peiu ,... puşcaş din grupa a treia, a plutonului şapte are încărcători Hîncu nu mai înţelegea nimic, dar se hotărî să lase treaba plin cu gloanţe ori numai pe jumătate !...

__ Ceva amprete s-au găsit ? întrebă el. Nu era pentrt Maiorul începu sa o caute prin vraful de hîrtii împrăş- prima dată cînd se întîlnea cu nepotriviri de genul : între şi,, tjate pe biroul colonelului. în fine, o găsi şi se apucă să ci- . între. Era convins că pînă la urmă rotofeiul maior va fac(tească rar şi cu o anumită intonaţie.
în aşa fel ■ încît ele să cadă pe „cheia" cazului. De lucrul a „Stăteam de pază la intrare în sala expoziţiei şi fiindcă . cesta era si^ur. era lumină afară ca ziua, m-am gîndit să sting becul de la
Nimic răspunse Dobre înciudat pe calmul şefuluuşă, că se vedea bine şi aşa, iar ţînţarii mă zăpăciseră de tot. ' Ştiam că nu-i voie, da' eu vroiam să-1 sting, aşa că am căutat"
_ , „.,.., . A- m _. întrerupătorul, însă mai apoi mi-am dat seama că becul se
Colonelul ridica încurcat din umeri : "^ ^ interior Adicâ ^ saJa expoziţiei(a<Jăug- maioruL
Păi, în situaţia în care ne aflam, ce-i spun eu luAm tot stat un timp aşa^ pînă cam spre miezul nr>p)ţii, un ceas
" ? Aşa ca o primă constatare ? Nu pot sa discut nu h il j
sau.
P, ţ , p A p
Ogneanu ? Aşa, ca o primă constatare ? Nu pot sa discut nugaU două(că am auzh primul cîntat de cocoşii şj eu n.am mai despre vreme şi despre nepoţelul lui care merge pe w«ceas de mină. Ţînţarii nu se mai astîmpărau 'şi asta numai cletâ la doi ani şi jumătate!... Dă-mi o idee!... ^ dia vha berului. Mă mai apucase şi somnul, aşa că tot uitin-
Dobre îi întinse o coală de hîrtie şi începu să dicteze s du-mă la bec, mi-a dat prin gînd să pun pălăria pe el. Am
__ Urmele găsite pe gît denotă că asasinul mai întîi «i incercat da' era prea sus. Atunci m-am suit pe un scaun şi suerumat victima şi apoi a agăţat-o în ştreang încercînd s;tind să pun pălăria pe bec afurisitul de scaun parcă a fugit simuleze o sinucidere. Punct î feste genul de concluzii cande sub mine şi m-am izbit aşa de tare cu capul de zid sau îi plac lui Ogneanu. Clare şi la obiect!... ştiu eu de ce, că n-am mai ştiut nimic pînă spre dimineaţă...".
— In parte i-a reuşit înscenarea, mormăi colonelul, fă — Cert e^e că, punîndu-1 să repete figura asta cu becul cîndu-se că nu observă aluzia maiorului la ciudăţeniile ki« pălăria, exact aşa cum a fost, Popa a constatat că normal
era ca paznicul să aibă cucuiul în frunte şi nicidecum la
Ogneanu.
— Da, reluă Dobre dus pe gînduri. Poate dacă i-ar
,ceafă...
Da cedă maiorul, şi asta 1-a făcut pe locotenent să cer-
lăsat în pat, frumuşel - şi aici ««dorul «*â cum ar fi put» ~£££^ ££^^W? fo I
asasinul sa-si lase victima in pat - poate, zic faptul ar \ Dec. ^ ^ cineva a pătrum în expoziţie, con.
trecut neobservat si călugării ar fi crezut ca fratele lor mt ^ maiomî aruncînd hîrtia cu declaratia pazniCuîui prin-
credinţă a murit peste noapte de moarte buna. Adică de «»«tre celelalte
cer... Aici mai este o problemă şi anume că la autopsie s_ _ Vreun hot , După cîte stlu mînăstirea deţine multe
dovedit că victima n-a suferit de cancer nici ia cap nici !!obîecte de reţ '
altă zonă a corpului. _ Poate {i şi hoţ> acţmise maiorul. S-a făcut imediat
— Ceva semne din care să deducem cum a pătruns *alnventarul şi s_a constatat că nu lipseşte niciunul dintre obiec-
s-a retras asasinul ? tele găzduite de expoziţie !
— Nimic. Cînd a sosit locotenentul Popa la faţa locuia — Atunci ce-a căutat acolo ? De ce a trebuit să forţeze
poieniţele din jurul mînăstirii erau pur şi simplu inundatuşa ? se întrebă colonelul.
de autoturisme şi corturi, iar în incinta mînăstirii era 6 vîn Dobre tăcu. Scoase nervos, pentru ,a nu ştiu cîta
oară, zoleală de nedescris. tabachera sa formidabilă şi o deschise cu zgomot. Colonelul,
— Da, da, treaba asta s-a întîmplat într-o ?\ aglomeralăghicindu-i intenţia, strînse din umeri a neputinţă, însă cînd
— Interesantă mi se pare, continuă maiorul şi declaraiivăzu că maiorul se uită la ea lung, ca într-o fîntînă, necăjit
paznicului pus să supravegheze uşa de la intrarea în expozitivă i se terminaseră ^ ţigările, zîmbi triumfător.

— Citeşte-o, te rog, încă o dată. — Ei ? făcu el a'întrebare. -. .
26
— Pînă în prezent atît mi-a transmis locotenentul. Cer. __ Nu-mi vindeţi şi mie unul? arătă maiorul spre sac. cetările continuă... cei doi îşi întoarseră brusc capul ca la comandă. 11 prună
— Cred că din momentul de faţă ar trebui să preiecjteva clipe cu nişte figuri foarte jignite, ca şi cînd maiorul dumneata conducerea anchetei. Văd că lucrurile nu sînt chia^ înjurase de mamă. Apoi, într-o mirare continuă, se uitară atît de simple şi s-ar putea să avem mai mult de furcă. D<Unul la altul şi răspunseră amîndoi deodată : altfel, ţi-am- mai spus : Ogneanu ştie că eşti acolo... — N-avem de vînzare !
Cînd să iasă din cabinet, colonelul îl întrebă : Maiorul ridică din umeri indiferent şi intră în maşină.
— Nu mi-ai spus dacă Popa a găsit în odaia bătrînulu — Să vă rămînă în gît, zise el foarte încet.
vreo scrisoare, ...ceva scris, că aşa le" stă bine sinucigaşilor — Ceee ! ? strigară cei doi în cor, ridieîndu-se simultan
— S-a răscolit peste tot, dar nu s-a găsit nimic. de pe bancă. Cauţi ceartă, măi, filfizonule !... Surprins de
— Şi ăsta-i un indiciu în favoarea crimei, zise colonelulrevolta ţăranilor, maiorul porni motorul şi demară. Cînd
— Nu este » răspunse zîmbind Dobre. Bătrînul. pe ling-frecu pe lingă ei, unul aruncă 'spre maşină cu creasta rotundă faptul că era aproape nebun, a mai avut şi păcatul să fia pepenelui, lovindu-i parbrizul din spate. analfabet. — Te dăm pe mîna poliţiei ! mai auzi maiorul vocea im-
Salutâ şi ieşi fără să mai urmărească reacţia şefului. Sinbinată a celor doi.
gurul lucru care îl preocupa acum era.. „Cam ce-o să spun; O furie oarbă îl cuprinse şi pentru o clipă fu tentat să nevastă-mea, cînd va afla despre plecarea aceasta urgentă poprească, însă îşi dădu seama că n-are timp pentru asa ceva.
sfîrşit de săptămînă !". Atît! Mai tîrziu, în puţinele lui clipe libere, maiorul avea să
povestească cu mult haz întîmplarea cu cei doi ţărani şi pepenele, însă niciodată n-a putut să-si explice cum de au auzit oamenii aceia ce-a spus el în şoaptă !

CAPITOLUL 5

Cînd să intre pe drumul de ţară ce duce din şoseaua principală spre mînăstîre marina lui Dobre era cit pe ce să
Era sîmbătă după-amiază şi maiorul plecase la drunfie strivită de un Ford albastru. Accidentul a fost atît de echipat ca pentru excursie cu propria-i maşină. Din sens inaproape,^îneît maiorul rămase, cu manile înţepenite pe volan vers treceau spre oraş zeci d« camioane încărcate cu pepenişi piciorul drept împins, pină la refuz, pe frînă Cele două
La vederea pepenilor îl apucă o sete cumplită, însă ninraşini au stat pentru o clipă bot in bnt. la o depărtare de de apă Opri totuşi în dreptul unui popas, unde văzuse cîţiva centimetri, parcă mirosindu «e. apoi Forduî manevră ei-mea frumos lucrată în ceramică. Sub arcadele ei umbroasecu atîta forţă. îneît se ridică de faţă în sus şi ţîşni pe lîngâ doi ţărani tăifâsuiau, stînd într-o rină. pe o bancă de piatrOacia încremenită Intre ei. pe o foaie de plasie. era despicat în două un pepene Dobre abia apufâ să vadă d^ar mutra fâlcoasă a celui
— Degeaba tot încerci, că e stricată pompa, îi strigă unude la volan Părea fnarte amuzat de cele petrecute şi ridea dintre ei, necatadicsind nici măcar să întoarcă faţa spre ec-o gură neobişnuit de mare Întoarse fulgerător capul şi mai
Maiorul trase o mică şi discretă înjurătură, numai de £âri prin luciul parbrizului, că pe canapeaua din spate stătea auzită si se întoarse la maşină Trecînd prin dreptul celor donemiseat un om îmbrăcat în negru !
privirea i "se lipi de miezul brumat al pepenelui şi se trez Răsuflă uşurat, ca după o primejdie trecută, căscînd pre-înghiţind în sec ' Alâturi de ţărani, jos. lîngă banca de piatrlung In astfel de momente era cuprins de o ciudată spnzntie stătea aruncat un sac care ascundea rotunjimile altor pepen^e mole^eală Şi. în timp ce demară, făcu cîteva reflecţii us-
28
25»
turătoare la felul cum circulă străinii cu maşinile pe la no Locotenentul stătea într-o poziţie ţeapănă pe canapeauna Opri peste puţin timp, parcă într-un loc anume amenattl pernă de pluş. Ridică din umeri în semn că nu ştie, apoi jat în faţa mînăstirii şi coborî din maşină, zîmfaind binevoito spUse că el, pînă acum, cînd feimţea nevoia să fumeze, ieşea

locotenentului Popa, care îl întîmpină deosebit de ceremonio<a|ară. Maiorul mîrîi supărat şi îşi înfundă iar nasul în hîrtii-Tînărul subaltern îl privi circumspect. „îmi zîmbeşte ca <ţe dosarului.
cînd mi-ar aduce condamnarea la moarte, gîndi el în tinr într-un tîrziu ridică capul să-1 întrebe ceva, însă se opri. ce-1 salută. Trebuie să fiu foarte atent!" Uşa se deschise încet, lăşînd să intre un călugăr cu o tava
— E bună treaba, băiete ? îl întrebă maiorul. „Asta îi'renormă, pe care se aflau două pahare mari cu apă, două mai poartă pică din cauza sfîrşitului de săptărnină îitricat ceşcuţe, două pahare mai mici, o sticlă, precis ţuică, două în schimb văd că tot la punct este !" mici scrumiere, un pachet de Kent (super long) şi unul dej
— In parte este bună, răspunse reţinut locotenentul. Şi.Carpaţi. în colţul tăvii aburea un ibric de aramă cu cafea.
în privinţa week-endului să nu vă mai faceţi griji'.... Se poat Călugărul aşeză tava, nu pe biroul ocupat de hîrtiile petrece şi aici un sfîrşit de săptămînă deosebit de plăcui cejor doi, ci mai la o parte, pe un taburet sculptat. Făcu Mai ales într-o zi ca asta !... treaba asta cu foarte multă băgare de seamă şi uitare de sine. Ca un făcut în clipa aceea nişte tineri şi tinere, foartca şj cum ar fi fost singur în încăpere. Apoi se ridică, în-sumar îmbrăcaţi, trecură rîzînd zgomotos pe lîngă ei. Surdreptîndu-şi cuviincios şalele şi, cu mîinile împreunate ia prinse privirile insistente pe care una dintre fete le arunf{aţâ, le spuse : •
chipeşului locotenent. — M-a trimis preasfinţia sa cu toate astea, şi fiindcă aţi
— Parcă încep să mă conving, suspină Dobre.^ întrebat dacă se poate fuma aici, mi-a zis să vă spun că se „De unde o fi ştiind că la lucrul acesta mă gîndeam Ipoate, numai că la plecare să deschideţi larg geamurile, să îşi aminti şi de întîmplarea cu ţăranii. S-o ia naiba de treanu rămînă înăuntru duhul necuratului. Apoi plecă.
bă î Ori spun cu voce tare tot ce gîndesc şi nu-mi dau seanic Maiorul încruntă chinuit din sprîncene, mai ales că lui i
ori cei din jurul meu îmi citesc gîndurile. La capitolul ă?tse adresase mai tot timpul călugărul.
am cam rămas în urmă..." — Hm ! făcut el bătînd uşor cu degetele în lemnul lus>,
— Ai mai vorbit cu cineva ? Ai mai depistat cevatruit al biroului. Se uită spre locotenent şi-i zise :
schimbă vorba maiorul. — Treaba asta mi se întîmplă a treia oară astăzi... Apoi
— Nu, v-am aşteptat să veniţi. . adăugă : Aţi făcut o listă cu cei care locuiesc aici, ca turişti ?
— De unde ştiai că voi veni, că doar. nu, te-a anunu _ £>a% răspunse locotenentul, este chiar hîrtia pe care o nimeni ? ... ţineţi în mînă.
Locotenentul Popa nu răspunse. îl privi zîmbind enig Maiorul dădu din cap şi se concentra asupra ei. Trase matic, şi-i făcu semn să-I urmeze, ceea ce pe maior avu dariouternic cîteva fumuri şi le eliberă şuierător, pulverizînd un să-1 scoată din sărite. :el de ceaţă în jurul lui.
— Cînd îl înmormînează ? * — Mîine.
Instalat la biroul stil din cancelaria stăreţiei, maion — Are ceva rude ? ;
Dobre începu să răsfoiască dosarul pe care ajunsese să-1 a^ — Un nepot care locuieşte "în B... A fost anunţat din noască pe dinafară, cuvînt cu cuvînt. Se tot foia pe scaumimp.
incomod .şi din cînd în cînd arunca priviri iscoditoare spi _ Numai sapte turişti sînt ? Sper că nu a plecat careva pereţii încăperii, căutînd ceva. lintre ei. Sînt tot aceia care erau în preziua morţii câlugă-
— O-fi voie să fumăm aici ?• ■ * 'ului, nu ? '

30

31

— Da, răspunse locotenentul, gîndidti se la cu Mul alt, ceva.
„Am observat că bătrînu] mă crede prost ori dimineaţa cam pe la prima oră, ori seara tîrziu, însă niciodată J<- doua ori in aceeaşi zi. Merită să urmăresc chestia asta..."
— Deci mortul va fi îngropat mîine iar noi nu aveni nici un indiciu. Nu cunoaştem nici măcar mobilu? crimei! j Maiorul îşi căută o poziţie mai lejeră în scaun
— După cîte ne-am înţeles, cazul este al dumitale Acum ai ocazia să rezolvi ceva mai serios nu ? Ai vorbii ev carev;; dintre ei ?
— Deocamdată, cu nimeni... Am schimbat doar aşa. în treacăt, cîteva cuvinte cu profesorul Vereş. Mi-a fost cîndvo profesor. însă pentru puţin timp.
— Bine. dar dumneata cu bună ştiinţă încălci cele mai elementare reguli ale anchetei !
Locotenentul nu răspunse. Scoase dintr-un buzunar ai pantalonului un frumos breloc din sidef şi începu să se joace cu el.

— Ai dat cu piciorul unui timp atît de preţios fără să faci nimic ! Atunci cine a făcut raportul de constatare, cine a luai declaraţia paznicului si celelalte ?
— Sergentul major Talpă Ovidiu... Bineînţeles ajutat de mine. de probele fotografului şi ale medicului legist
— Şi noi... Noi în ce postură sîntem aici ? întrebă Dobre tîmp.
Locotenentul făcu un gest cît se poate de liniştitor.
— Să zicem, turişti... Am venit aici ca şi ceilalţi, pur şi simplu să ne odihnim Eu sînt nepotul, iar dumneavoastră unchiul Sau, dacă vi se pare gradul de rudenie cam îndepărtat, sînteţi tatăl şi eu fiul, vorbi nonşalant Popa, privind fruntea încreţită a şefului, care era pe punctul de a face explozie
Maiorul închise pentru moment ochii. Se părea că numără pînă la 7ece Anoi îi deschse.
— Păi o să devenim *tîi âe bune rude. locotenent Popa, cred că este necesar să te odihneşti dumneata vreo cinci zile la garnizoană !
Popa se ridir-â şi luă poziţie de drepţi, semn neîndoielnic că înţelesese aluzia. Maiorul îi făcu semn să ia loc.
32
— Vrei să-mi spui cum ai de gînd să procedezi în continuare ?
— Nu mi-am făcut un plan precis, domnule maior. N-am ajuns atît de departe în aprofundarea cazului. Deocamdată mai aştept...
'— Aştepţi ? Ce anume ?
— Să vină ucigaşul.
—Zău ? Şi, mă rog, după ce metodă lucrezi, băiete ? Cumva vrei să-1 chemi la telefon şi să-ţi cadă Ia picioare, re-cunoscîndu-şi fapta ? !
— Nu ! Am o vagă bănuială. Dacă noi n-am descoperit încă pentru ce a fost ucis bătrînul, s-ar putea ca mobilul cri-mei să nu fi fost încă materializat. Probabil că ucigaşul, în noaptea aceea a fost împiedicat de cineva sau de ceva ce nu era prevăzut în calculele lui... Poate că el dă tîrcoale pe dinafară mînăstirii sau, de ce să nu acceptăm ideea, că acum îşi calculează următoarea mişcare într-una din numeroasele chilii de aici...
Locotenentul atacă fără scrupule pachetul oferit de stareţ şi îşi aprinse o ţigară Kent.
— Bineînţeles, continuă el, asta nu este decît o simplă supoziţie !
Maiorul se arătă destul de sceptic în privinţa raţionamentului subalternului său ; prefera cercetarea activă, metoda clasică de investigare a subiecţilor, a cercului de bănuiţi, care l-ar putea lansa pe o pistă anume. Locotenentul obiectă şi susţinu că uciderea bătrînului s-ar fi putut să fie doar un accident, ceva neprevăzut în întreaga acţiune pusă la cale de infractor
— Numai în cazul cînd bătrînul ar fi deţinut un anumit secret şi, odată obţinut, asasinul ar fi recurs la crimă pentru ca bâtrînul să nu-1 divulge. Poate că prin suprimarea călugărului, ucigaşul a încercat sâ-şi ascundă intenţia, deşi eu merg pe ideea că omorul a fost accidental.
— Sâ zicem că ai avea dreptate. Atunci ce te face să crezi că victima a fost ucisă accidental ?
— Fâră crimă, infracţiunea ar fi trecut, poate, mai mult timp neobservată iar infractorul s-ar fi mişcat mai lejer, ar fi avut mai uşor posibilitatea unui refugiu !
— Mda ! mormăi maiorul gînditor.
33
— Nu e decît o presupunere, continuă locotenentul. Admit faptul că victima — şi asta numai în ultimă instanţă — ar fi avut un oarecare rol, însă cu totul şi cu totul episodic. Nu mi-1 închipui pe bătrîn angrenat într-o anumită acţiune infracţională, care în cazul unei reuşite să-i aducă nişte cîş-tiguri. Deşi nu era bolnav de cancer la cap, după cum s-a •susţinut, avea totuşi un reumatism cranian foarte avansat şi se apropia de optzeci de ani. La o asemenea vîrstă, în situaţia lui chiar şi o tonă de briliante valorează tot cît o grămadă de pietriş !
Maiorul privi pe sub sprîncene, se vedea cît de colo că ini ora mulţumit de raţionamentul subalternului
— Apropo de boală şi de medici. Cine i-a băgat în cap că are cancer ?
— Am cercetat atît cît mi-a permis timpul. Bătrînul, în ultima vreme, a tot mers în oraşul B la policlinica cu pla-tă. Chiar foarte des în ultimele două luni.
— Şi ce medic 1-a consultat ?
— Mai des 1-a consultat doctorul Manta, specialist în oncologie, dar a mai fost şi la alţii.
— Interesant, spuse maiorul, ce fel de om e ?
— Personal n-am stat de vorbă cu el, însă se spune că este foarte capabil.
Maiorul scoase veşnica lui agendă, mai bine zis un carneţel cam ros, cu coperţi pepit, îl deschise la o anumită pagină şi notă ceva cu stiloul. Apoi se întoarse către locotenent.
— N-ai cumva un creion roşu ?
— Nu, răspunse locotenentul, la ce vă trebuie ?
— Să desenez în colţul paginii o inimă străpunsă de o săgeată !

„Ah, mi-a tras-o bătrînul suspină Popa. înroşindu-se de ciudă. Trebuie să fiu mai atent cu el... 11 credeam astăzi fără chef de ironii !"
Pendula din perete bătu cu rezonanţe de orgă ora nouă seara. Locotenentul începu să privească neliniştit în jur. Se ridică de pe canapeaua, care mai mult îl înţepenise şi începu să se plimbe de colo, colo. Maiorul închise carneţelul şi-1 privi pe furiş.
„Uite-1, cum umblă J Cum a auzit talanga i s-au şi declanşat glandele salivare. Pun rămăşag că, dacă-1 întreb acum
34
3i risc să mă inunde, cînd va deschide gura".
Locotenentul se întoarse de la fereastra, unde se oprise clipă, şi-i surprinse privirea, ghicindu-1 :
__. Adevărul e că m-a apucat foamea. Mai ales după
ţuica asta afurisită !...
Gîteva minute mai tîrziu, uşa se deschise, tot aşa de încetişor ca altădată şi acelaşi călugăr aduse o nouă tavă, mult mai mare decît prima.
__ Nu ştiu de ce, spuse locotenentul, după ce se retrase
bătrînul călugăr de cîtva timp încoace orice-mi doresc se îndeplineşte.
— înseamnă că povestea asta de aici e ca şi rezolvată,
nu?
— Ei, nici chiar aşa. spuse locotenentul. îşi trase un scaun aproape de birou. Pe tavă se afla un adevărat munte de şniţele şi cotlete de porc. Alături, o sticlă de vin roşu
Maiorul le inspecta, cit le inspecta şi împinse farfuria în lături.
— Te rog, serveşte-te dumneata. Eu nu mănînc nimic seara.
După ce-şi încarcă zdravăn farfuria locotenentul îl privi mirat.
— Mi-e sete, adăugă Dobre. Aş bea ceva !...
— Beţi un pahar cu vin, îl îmbie locotenentul şi chiar încercă să-i toarne în pahar. însă maiorul îl acoperi cu palma
— Nu ! Aş mînca un pepene... Un pepene mare, cu coajă groasă, cu miezul zaharat şi plin de văpăi roşii şi reci. Eu să-1 despic în două cu cuţitul ăsta mare şi să-1 mănîno tot jr'cît de rece ş: de mare ar fi el
îndatoritor şi totodată plin de mirare, locotenentul se ridică de pe scaun să plece „în grădina ursului". însă şi de data asta maiorul îl opri.
Cînd se culcă, maiorul îşi dori din suflet să se viseze copil, într-o anumită dimineaţă strălucitoare de vară, păşind printre curpenii de pepeni din bostană, şi să-i tot aleagă pe cei copţi şi reci, ciocănindu-i sau pîrîndu-i între genunchi.
Avu însă un somn zbuciumat, şi visă. din diferite unghiuri faţa mare si făîcoasă n necunoscutului din marina albastră.
35

CAPITOLUL 6

Duminica începu întunecată şi plină de apă. Ploua aşa de tare îneît lumina do afară devenise de un alb opac. Pe jos apăruseră adevărate bălţi iar locotenentul Popa le privea cu ciudă, de la fereastra odăii sale, gîndindu-se la pantofii lui împletiţi, îi cumpărase doar de cîteva zile. Ca să nu mai punem la soco-teală pantalonul, culoarea obrazului catifelat al piersicii, care se păta numai dacă îl priveai mai insistent. Cînd se întiini cu maiorul, observă că acesta nu acorda nici o atenţie ploii. îl inspecta fugar, apoi întoreînd capul spre o fereastră în dreptul căreia un burlan se zguduia sub torentul de apă, zîmbi satisfăcut :
— Ai umbrelă ?
— Da. zise Popa oarecum încurcat, arătîndu-i o umbrelă mică pliantă, de damă. Maiorul o privi şi toată fiinţa lui părea a spune : „nu intru eu sub porcăria asta !"
— N-am găsit alta... Pentru bărbaţi sînt de alea de un stîn-jen si nu încap în valiză.
Vrînd, nevrînd sub torentul de apă ce inunda văzduhul, maiorul se refugie sub umbrela înflorată. De altfel în tot pei-sajul sumbru de afară era singurul petic de lumină. Pe mijlocul umbrelei, exact acolo unde străpunge tija metalică, era imprimată o floarea soarelui, apoi motivul se repeta de jur împrejur, degenerînd spre margini în margarete.
Sărind din piatră în piatră, au ajuns în spatele clădirilor, într-un loc destul de răscolit, încercuit de zidul exterjor al mî-năstirii. Crucile erau puţine şi sărăcăcioase. Pămîntul era presărat cu gropi vechi, în parte povîrnite, în adîncul cărora apa se aduna în băltoace murdare, ca în căuşul unei palme.
Umezeala ierbii pătrundea prin pantofii împletiţi ai locotenentului iar de tocuri i se lipiseră nişte bulgări enormi de lut cleios Degeaba încerca să înlăture prin zvîcnirea piciorului, nu reuşea decît să-i facă mai mari. Undeva, chiar lîngă zidul de piatră, cîţiva călugări stăteau nemişcaţi parcă de cînd lumea în jurul unei gropi proaspăt săpate. Musteau de apă în vesmintele lor lipite de trup Părul li se lipise de tîmple iar bărbile lor lungi atîrnau ascuţite şi albe ca ţurţurii de gheaţă ai unei streşine.
36
Ca să nu intre apa în sicriu, peste mort era întinsă o foaie mare de polietilenă.

Bine au făcut că l-au acoperit, fiindcă eu unul nu suport
nrea'mult timp să privesc un mort", gîndi locotenentul, şi
ăas6 la o distanţă destul de respectabilă, de cei din jurul
gropii-
— Văd că sînt şi dintre turişti. Ce i-o fi îndemnat să vină
aici pe ploaia asta ? întrebă maiorul.
Locotenentul nu răspunse. Privea foarte atent şi iscoditor în jurul gropii. într-un tîrziu se întoarse spre maior.
— Văd că n-a venit!
— Cine ?
— Nepotul... şi doar a fost anunţat la timp...
Preotul terminase slujba. Mai făcu un semn larg al crucii deasupra mortului şi apoi se retrase spre părintele econom, ca şi cînd el îşi îndeplinise misiunea ; restul nu-1 mai interesa. Ii tot vorbea economului în şoaptă, trăgînd cu ochiul din cînd în cînd spre cei doi. Un zdrahon de ţăran luă capacul ca pe o surcică şi-1 puse deasupra sicriului. începu apoi cu mişcări repezi şi îndemînatice să bată cuiele. Lucra cu a.eeaşi conştiinciozitate cu care ar fi făcut-o dacă şi-ar fi reparat gardul din faţa casei. Un călugăr miG şi pipernicit arătă ceva spre sicriu. Destul de precipitat. Priviră şi ceilalţi şi începură să se vînzo-lească în jurul sicriului. Ţăranul se opri din bătutul cuielor ţi se scărpina cu coada ciocanului în creştet, a mare încurcătură, pînă cînd stareţul îi făcu semn să se grăbească şi să lase totul aşa. Cînd puseseră capacul sicriului au uitat să ia de pe faţa mortului foaia de plastic. Nu mai era nimic de făcut. Ploua prea tare şi toţi se grăbeau să plece.
— Uite-1 ! exclamă locotenentul, vine şi nepotul. Maiorul Dobre ridică privirea şi văzu un om cu o alură de gorilă, ai cărui umeri păreau enormi poate şi din cauza felului cum îşi bălăbănea mîinile în mers, apropiindu-se de groapă. îşi făcu repezit cruce, luă o mînă din pămîntul care s-ar fi vrut ţărînă, însă era noroi acum şi îl aruncă primul în groapă. Se auzi un plescăit meschin şi omul rămase cu mina mînjită de noroi. Se uită pe furiş în jur poate cu gîndul de a găsi ceva de şters, dar cum nu găsi îşi ţinea mîna murdară ceva mai departe de trup, ca pe un obiect străin, infee+at Se simţi Privit. întoarse capul şi pentru o clipă privirea lui se încru-i
37
cişa cu cea a maiorului. Doar o clipă, fiindcă nepotul îşi fet1 ochii, ca do-o lumină puternică si supărătoare, uitîndu-s alta parte.
£.„ [ansă din nou într-o cascadă de strănuturi. Amuzat,' Lntul numără pînă la treisprezece. c^
d i i făă
tul p p
uiţi la mine aşa de mirat şi fără grijă, încît aş crede nit aici să-ţi petreci luna de miere ! După-amiază în- ncheta ! Că asa nu mai merge !" Ită sb pătură cu
p fiinţarea că'a pus lucrurile la punct. îl
-Ba da, hotan maiorul. N-am văzut în viaţa mea eev^J1 mţ stomacul străpuns de mii d ai trist .şi mai pembil !
Sa mergem, băiete f şi ^^ îndi el astea_!s simDtome de
Cind s-au văzut din nou in camera au răsuflat uşuraţi»^ «r .£ ochi să nu mai vadă fÎ
e sub uşa locotenentul ridica un plc blu S i t^JSL k
ţ p g
unui om ajuns la capătul răbdărilor. d h
N-aţi fi de părere să mergem ? întrebă Popa cu aeru<că ^ a„"heta ! Că,'asa nu mai merge!" Intră sub pătură cu
5eP dintarea că a pus lucrurile la punct. îl durea cumplit capul
in ' ■ ■ ■ ' ^------- J- —'-■ de cuţite veninoasa
holeră nu alta !". figura, pentru prinv
, k subalternului său.

CAPITOLUL 7

- _____ _,_aţir'.
De sub uşă, locotenentul ridică un plic bleu. Se mai eunoşteai/şi . pe el urmele unor degete ude.
dată
— Staţi aşa ! Nu mergeţi mai departe că duceţi noroiul peste tot !
Maiorul îşi scoase scîrbit pantofii năclăiţi din picioare, fără să le mai dezlege şireturile. Aruncă pe masă umbrela mică şi inutilă. Sub el se şi făcuse o băltoacă. După ce-ţi dezbrăcă haina., care-i aburea în spate, se trînti pe pat cu bricheta într-o rnînă şi cu tabachera în cealaltă. Prevenitor cercetă bricheta
si încercă să o aprindă. Repetă operaţiunea de cîteva ori si Era aproape ora şapte seara cînd începu chestionarea tuns-enervat o aruncă pe masă Simţi ochii zîmbitori ai locotenen-tilor. Maiorul oarecum remontat stătea la birou cu agenda lui tuîui aţintiţi asupra lui. pestriţă în faţă. Alături, în stînga se afla o

ceaşcă mare cu ceai
— Blestemata asta de ploaie mi-a udat pînă şi piatra de fierbinte al cărui parfum fin se răspîndise în toată camera, la brichetă. Toată viaţa mi-a fost silă de umezeală !... Pe marginea farfurioarei erau înşirate, după ordinea impor-
Popa scoase un „Rover" auriu şi îl aprinse cu o mică aţin- tanţei şi a eficacităţii, pilule de toate culorile şi mărimile. Popa gere, chiar sub nasul maiorului. Cu ochii la flacăra lungă a stătea acum smerit cu o faţă inundată de sentimentul datoriei, brichetei, maiorul deschise tabachera şi luă la întîmplare o la o măsuţă aşezată în partea dreaptă a biroului, pe post de ţigară. O puse în gută s-o aprindă de la bricheta băiatului, stenograf. Lista celor şapte se afla în faţa maiorului, însă acesta şi-o retrase izbucnind în rîs. Maiorul se ridică din — Cu cine zici să începem ?
sugeră locotenentul, după un timp de vrut să sugereze şefului său „o matură
- -- _____ă. chibzuinţă !"
Rise si el, aruneînd ţigara în coşul de hîrtii de sub masă. Un _ Atunci să începem cu cel de al treilea ! Activistul cul-stranut neaşteptat îl făcu să-şi curme rîsul. Răcise. Aruncă tural. hotărî maiorul, dintr-un total spirit al contradicţiei.
1-1 Pe — Este la usă. snuse locotenentul, uitîndu se la ceas. L-am
pat. enervat de gestul jignitor al subalternului şi se privi în — Cu primul îi
oglinda de deasupra chiuvetei. Ţigara era maronie şi îi atîrna gîndire, ceea ce ar fi
linit: de bărbie ca o lumînare de seu înmuiată de căldur
din
^ S^^înde^
felul de măgării... îţi scrie cine-i Jasinul. nu-i asa?! Locotenentul confirmă din cap •
- N-aţi vrea sa v-o citesc?
— Nu., răspunse categoric maiorul.
laT!
^re ridică o sprinceană a mare mirare vru să spun* C!v.a'fdar se auzi un docămţ discret s, uşa se deschise ,a*ind S£î mtre un omule^ mtre doua virste' uf ţ.aplecat înainte, semn a! unui început de spondilită, cu o chelie d'jstul de avansata, Care_. accen{ua aeruj nobi-, s1 liniştil al fp^ti; :
r
După ce-1 invită să ia loc, maiorul ceru, cu aerul cel firesc şi îndatoritor, mii de scuze pentru deranj dar ce faci, necazu-i necaz şi vine exact cînd te aştepţi mai ţţ Omul părea aşa de copleşit de politeţea maiorului, încît îl a si, gură că nu se simte deloc deranjat, din contră este bucuro, să dea o mină de ajutor poliţiei. Maiorul îl asculta foartf atent. La fiecare înclinare a capului său interlocutorul dev& nea mai liber în mişcări mai expansiv. Şi aşa" din vorbă-j voi bă, ca şi cînd s-ar fi cunoscut de cînd lumea, află că ar(42 de ani, îl cheamă Pilade Marius, are doi copii, o minuriţ nu alta, şi o soţie, cam cicălitoare, nici vorbă, foarte îngrijo. r.-u-'i de spondiloza lui care s-a accentuat şi are dureri ma mari după întoarcerea sa din Olanda, unde fusese cu ansamblul de dansuri „Hora voinicilor".
Deşi uneori maiorul, scăpat de sub controlul ochilor lui PUndt Marius, îi tot făcea semne să noteze tot. Popq state; cu coatele pe masă şi cu pixul la gură, într-o totală admira ţie Era captivat de felul frumos şi suplu al maiorului de a conduce discuţia şi gîndea că. de ar vorbi cu el numai pe sfert atît de frumos, i-ar face şi pantofii !
— Cinstit să fiu. nu pot bănui pe nimeni ! Mai ales câ am venit printre ultimii... Nu am prea avut prilejuri de a discuta sau de a închega vreo prietenie cu cineva de ^ici, a scuză Pilade Marius tamponîndu-şi chelia transpirată cu o bastistă strălucitor de albă.
— Desigur, desigur... Aveţi perfectă dreptate, îl încuraja maiorul cu cea mai catifelată voce de care era în stare h &cara crimei, însă, după cite ştim. pe culoarul unde se afl; s ^daii. victimei a fost o adevărată vânzoleală Nu aţi auzii nimk care să vă reţină în mod deosebit atenţia ?
- Eu. cinstit să fiu, eram în cameră de pe la şase si exersam ni>te paşi noi de „bătută .." Am găsit în Olanda an tratat formidabil, despre corelarea cît mai perfectă a mişcării picioarelor cu respiraţia .' O descoperire epocală pentru me-najarea «uflului atît de necesar nouă. dansatorilor! Mai^m sp Mita la el. cu atîta admiraţie încît Popa crezu că. ero pe cwii.- să-1 roage să-i dea ^i lui în particular nişte lecţii di „bătută"
— Şi totuşi, insistă maiorul, ceva mai hotărît.

__ Am auzit tot felul de zgomote. La un moment dat -am enervat, fiindcă cineva a trîntit cam tare o u^ă Nv mâi ştiu. din dreapta sau din stînga camerei mele. Acum imi dau seama că deşi părea că se străduise să meargă cît mai uşor. se auzea o călcătură grea a unor bocanci, sau cam aşa ceva- In orice caz o încălţăminte cu blacheuri...
__ Ei, vedeţi că ne spuneţi şi lucruri interesante ! observă maiorul. Altceva ?
_ Cred că nu mai am ce să vă spun ! In seara aceea, contrar obiceiului meu, m-am culcat mai devreme.

După ce asculta cu capul plecat noianul de mulţumiri ale maiorului, omuleţul se retrase, deosebit de satisfăcut.
Imediat ce activistul cultural dispăru, uşa se deschise foarte larg şi în cadrul ei se opri, pentru o clipă, o teroeie înaltă şi slabă Păru-i blond, deosebit de bogat era adunat într-un coc enorm de parcă o mînă uriaşă o înhătase de chică şi o ţinea spînzurată.
Furta o rochie neagră, lucrată neglijent, iar pe piept în dreptul inimii, îi sclipea firav o broşa micuţă, simboîizînd un cpăbuş. De altfel singura extravaganţă vestimentară. în afara clâiî de păr galben care-i dădea un aer de ciufută- Privi mai întîi în jur, apoi cu multă dezinvoltură intră în cameră trăgînd după ea o fetiţă palidă şi speriată
— Bună seara, spuse femeia Mă numesc Păţea Vanghelia, am 39 de ani, sînt văduvă de doisprezece, sînt din oraşul R şi lucrez ca pontatoare la întreprinderea D.R M T.C.V.A.
Sub avalanşa atîtor informaţii, maiorul îşi plecă capul ca şi cînd s-ar fi ferit de un obiect zburător şi ronvondent.
— De ce aţi adus şi fetiţa ?
— Păi, nu vreau să rămîn fără ea ! Aici se poate întîm-pîs orirv. I
— Ce v-a determinat să ne trimiteţi scrisoarea ? o întrebă scurt maiorul, privind-o drept în ochi De unde *tiţi că Ti te] Mantaş a comis crima-?
Locotenentul rămase cu gura căscată Cum a aflat maiorul ce scrie în scrisoare şi cum de şi-a dat seama ^ă tocmai ea a scris-o ? ! Involuntar strecură mîna în buzunarul de la piept si pipăi febril plicul care tot timpul fusese la el. Formidabil ! Bătrînul m-a dat gata !
41
r
— Mai mult ca sigur !... Asta... Bestia asta este capabil^ păcU a pauză pentru o eventuală încurajare din partea să facă munţi de cadavre într-o singură zi. De ce credeţi cjj . joi. Maiorul însă colorase în albastru o bulină alba, mi am luat copilul cu mine ? ! Mi-e frică, domnilor, asta e !fe.ajoCOtenentul se uita pe geam.
Un ticălos ca el, în stare să ucidă un bătrîn, poate omorî şjiaI __ Şi ? îi înnodă firul relatării maiorul.
un copil! ' __ I-aş fi zis eu vreo două, sau poate că-i făceam si-o
îsi bulbucă nefiresc de mult ochii exoftalmici, mişcîndu-i erchcziţie^ dar simţindu-se cu musca pe căciulă, după ce s-a cu repeziciune dintr-un colţ în altul al ploapelor, încît maio.Lolbat un minut, două la străchinile alea, a venit întins spre rul avu certitudinea că femeia poate vedea si în spate, cîndm;ne ca şi cum nu m-ar fi văzut de la început. M-a salutat vrea. " S mi-a mai sărutat şi mîna, bestia! Apoi, din vorba in vor-
— Sint afirmaţii prea grave, pe care nu-i bine să le îa^â am ieşit clin sală, fiindcă intraseră tinerii ăia care se^ pupa, ceti fără unele dovezi. Vă pot crea neplăceri, o siâtui Dobre.jără ruşine, prin toate colţurile, în văzul lumu. Parca n-ar
— Hm ! făcu femeia, ca şi cînd ar fi fost deţinătoareaavea cameră ! ...,.- r1 ,.-unor secrete covîrşitoare. în seara aceea, începu ea cu o voce — Despre cine este vorba ? întrebă maiorul, vrinc -,a şoptită, ce se vroia de taină, l-am căutat pe „domnul" ! şicurnie ndaiă cu vorbăria femeii. _ ,
aici femeia făcu un gest exagerat, dispreţuitor, să-mi dea car- — Ei, parcă dumneavoastră nu-i ştiţi ! V-aţi tot uitat tea promisă pentru copil, că eu am cam citit tot! Ia ei şi astăzi, în timpul înmormîntărh, că şi acolo se spnu-
Maiorul făcu ochii mari. înecreînd să priceapă unde batenean unul pe altul, de parcă erau invalizi, femeia O încuraja, din priviri să 'continue. Maiorul sp uită la locotenent, ca la un colac de sal var.
— Să tot fi fost ora şase. Aşa că m-am dus la el în ca-ţnsă Popa era foarte concentrat asupra hîrtiei. Desena o le-meră şi nu era. Atunci mi-a venit ideea să mă duc la bătrîn.nieie vampir
că „domnul", şi iar femeia repetă gestul acela, care pentru _ El ca el, că-i bărbat, dar ea, stricata, umblă clin ^tacă probabil avea o semnificaţie aparte mai tot timpul stătea(iune în staţiune şi se înhăitează cu toţi golanii ! Poate, poa-şi discuta cu el. Nu ştiu ce-o fi găsit la nebunul ăla ! Mai te va lua-o de novastă vreunul mai flet. Că din cauza lor, ales în ultimele zile. Titel pur şi simplu îl urmărea. Ţin mintenici noi femeile cinstite nu mai avem căutare !...
cS joi. adică cu două zile înainte de..., bătrînul stătea în ge- __N-aţi vrea să revenim la noaptea de sîmbăiă ? o în-
nundii într-un colţ al expoziţiei şi se uita pe pereţi Pî'!'atrerupse locotenentul vizibil nervos. Spuneaţi, mai înainte, foarte ta'burat. Vorbea de unul singur şi gesticuî} lai „dom-că v-aţi dus să-1 căutaţi pe Titcl Mantaş în chilia victimei.
nu1" «ip se crede nu *tiu ce că nu-i liungi ": pro; ir. m 'a Femeia îi aruncă o privire nu prea îmbietoare Se <âm-nas, era îr. dreptul unei fcresire, ascuns daoâ o draperie şi urmă-ţea jiqnită că fusese întrebată de tinerelul acela cam prea rea fiecare mişcare a călugărului, fiecare cuvînt i... modern îmbrăcat. Vorbi aproape arogant.
Sînteţi sigură că cel ascuns după draperie era Titd
în primul rînd. din cîte ştiu eu. ora şase nu^ poate
fi considerată o oră de noapte ! Şi, ca trezită de o nouă idee,

Femeia dădu exasperată din cap continuă foarte înţepat :
—• Mă tot întrebaţi dacă sînt sigură ! Ce-s nebună ? L-.'im — Nu cumva, dumneata tinere, vrei să insinuezi că eu văzut cu ochii ăştia ai mei ! Cînd m-a observat, a făcut cîţivaîî caut pe Titc! Mantaş, noaptea ?
paşi spre o vitrină cu nişte tăvi de argint şi imediat a ascuns, — Depune de mine acest gînd. răspunse locotenentul cu în buzunar, ceva lucitor şi lung. Mai mult ca sigur vreun cuţit,un zimbet zise. patetic, femeia Cred că da-' ă nu intram în clipa aceea,la :>rb e îl omora acolo. în sala expoziţiei ! "' l-aţi aâsU Li bâtrin...

upurif? ue mine ai't'M yuin, uujjuh^ n« ./•.>....■_,.,.,... ~-« t rece pe buze. De altfel, sînteţi liberă să-1 căutaţi ">rî din z\ sau noaptea. Pe noi ne-ar interesa, riacă
r
— într adevăr, m-am dus pînă în dreptul chiliei bat, nului, răspunse femeia oarecum temperată, însă n-am îndrîj nit să intru.
— De ce ? întrebă maiorul.
— în primul rînd, fiindcă mi-am dat seama că nu aves ce căuta acolo şi în al doilea rînd am auzit voci...
— Aţi recunoscut printre altele vocea lui Mantaş ? Femeia deveni mai nesigură.
- N-a- putea afirma asta... Ştiţi, uşile nici sînt d??<, de groase şi nu am putut distinge prea bine timbrul vocilţ
— Nici cînd aţi lipit urechea de uşă ?
— Vai, domnule, cum credeţi că fac eu una ca asta ? Maiorul întinse o mînă spre ea şi o linişti
— Nu-i nimic, se întâmplă şi la case. mai mari.
— Mi s-a părut că cineva vorbea foarte răstit şi "ir| ceva. N-am înţeles ce anume :
— Reţineţi măcar un cuvînt ?
Femeia se concentra şi într-un târziu dădu din cap nu Se ridică şi, trăgîndu-şi fetiţa, care în tot acest timp ni; nu r'ipise. părăsi încăperea tot aşa de ţeapănă precum venis
Cum se închise uşa, maiorul se pleoşti pe birou ca n balon înţepat cu boldul îşi reveni imediat sub privirile ît grijorate ale siibalternatului :
— Vă e rău ?
— Nu
îşi tampona broboanele de sudoare ce-i năpădiseră fa cuprinsă în flăcări înghiţi două pastile una dună ^Ifa. «i ha ceai Se răcise şi avea un gust de cocleală. Perjdula din p rete începu să bată De frică, maiorul nici nu se uită la o. Cu umerii strînşi. numără bătăile I se părea că nu se m sfîrsese Se si făcuse ora nouă
— E paranoică Vreţi să vorbiţi cumva cu Titel Mantas
— Este actoraşul acela ieşit la pensie, nu ? întrebă mi iorul.
— Da. Şi Păţea Vanghelia vrea să-i intre în graţii.
— Iar el nu vrea decît să fie lăsat în pace. din cîte « înţeles.
— Vreţi să vorbiţi cu el ? întrebă din nou locotenenţi) Maiorul păru că nu 1-a auzit. Răsfoi fără interes de cîtf va ori agenda şi răspunse abia tîrziu :
__ M-ar interesa mai mult, în clipa asia, boxerul.
Se ridică de pe scaun şi îşi trosni oasele. îl durea tot pul ca după o bătaie zdravănă, iar capul parcă îi luase foc. Scoase din servietă, ce o avea jos lîngâ birou, un mic termo-nlonjor şi începu să caute o priză.
Ignat Valentin, fost boxer la categaria semigrea, intră în ce]e din urmă. în cameră. Era o namilă de om, îmbrăcat cam neglijent, cu nişte blugi decoloraţi şi o flanelă vişinie, lăbărţată, ca dealtfel întreaga lui făptură. După mersul ostentativ ţeapăn şi aerul dens ce plutea în jurul lui, părea să fi consumat ceva mai mult alcool, decît ar fi trebuit. Se trînti pe scaunul arătat de locotenent şi slobozi un oftat şuierat, ca după un efort ce-i întrecea puterile.
Deşi se afla la aproximativ trei metri depărtare, locotenentul Popa fu supus unui bombardament puternic de abur dens Un miros cumplit de alcool îl izbi în faţă ca o măciucă. Tresări neplăcut, gest sesizat de cel venit, care îl privi şmechereşte, înclinîndu-se spre el.
— Johnnie Walker. super..., şuieră printre buze namila. Vâzind atitudinea impenetrabilă şi severă a interlocutorul ii, se redresa :
— M-aţf chemat ?
— Da, răspunse maiorul, stînd cu spatele spre ei, in colţul unde în sfîrşit găsise priza electrică.
— Ce faceţi acolo ? întrebă deodată surprins fostul boxer
— Eu îmi fac un ceai, rosti maiorul o propoziţie aproape simplă. Stătea tot cu spatele.
— Brrr, se strînse a frig namila. Ceai ! Ha, ha, ceai ! Cind ţapii ăştia negri au hardughia zidită numai pe poloboace cu ţuică. Mamă, şi se ţuică !
— Se vede, zise încet locotenentul

— Nu ! spuse categoric namila. De data asta am servit ceva de rasă !... Johnnie Walker. asta-i !
— Sînteţi Ignat Valentin si...
— Nu ii întrerupse el brutal pe locotenent, in seara asta habar n-am cine sînt.. Dacă avoţi ceva cu Ignat Valentin. întrebaţi la a treia casă de peste drum. Ha, ha .' V-am tras-o ! Un upotvut la bărbie !... -,-.>>. ,-n,^;.*,»-,-,; ,.,,-, .,.,..,» ,
44
— Ce ai făcut în seara zilei de 14 august ? îl întrebă alb" maiorul, fără săi privească.
— Cînd a dat colţul moşulică, vreţi să mă întrebaţi ?f
— Exact! '■' Omul se stinse bolovan pe scaun şi păru că se gîndeşte. Ridică apoi capul şi începu să rîdă, zguduindu-şi umerii ro-j tunzi, încă puternici.
— Hi, hi, hi, hu, hu, hă, hă ! In seara aia afurisită eu pare-mi-se, eram Ignat Valy cu i grecesc de la yale, că aşa îmi stă mie bine şi mă pupam cu domnişoara Popa Irinel, Vorba cîntecului : „Afară vîntul bătea, mîndra-n braţe mă strîngea !"... Hi, hi, ha, ha ! Faină fătucă !...
Se ridică de pe scaun şi ostentativ îşi aruncă pieptul în afară, privind în jur pe deasupra capetelor celor doi.
— A zis careva ceva ? Pierzîndu-şi echilibrul căzu din nou în scaun. Este o damă justă, cuprinsă în cîmpul muncii, cu bani la CEC. însă fără noroc în dragoste. Eu mă căsătoresc cu ea... hic, Mc, hîc...
îşi trase un pumn zdravăn în piept. Maiorul transpira din greu. Părea că este mai mult nervos decît răcit.
— Ei drăcie ! Hîc ! Uite aşa mi se întîmplă, cînd sînt prea vesel, hîc... Facem cununie religioasă, ca Romeo şi Ju-lieta ! Aici în capelă. Intre tingirile alea de argint şi de aur. Aşa ne-a promis stareţul însuşi ! Avem si un naş fain.. Pe Hi. Ho... Abia a venit la recreiere dar a acceptat să ne fio nănaş !...
Locotenentul îl privi întrebător şi amuzat. Uriaşul ii surprinse privirea şi se simţi dator să dea lămurirf suplimentare :
— Aşa-i zic eu lui nea Hristache Iloraţiu... Dmmu! fii, Iîo ! Şi el tot, a treia pe dreapta, ca şi mine ! B:'nă. nu "...
— N-ai vrea să revenim Ia subiect ? interveni rruil.ni! clocotind Este aproape zece si dumneata nu ne-ai spus inca nimic din ce ai făcut în seara "înd a avut loc rrima »
Omul păru sincer surprins :
— Ia te uită !... Păi de ce nu mă tra^i (ic min-H^i 'lom-milf dracă ?' . Cuti zirl că te choaină ?
Locotenentul făcu feţe foto. vâzîndu-si vfţjl nmţîin-du-şi unnhin do la dc-:qetti! nvro ^mn de avanvttA onorvat o.
_ Păi, făcu un vizibil efort de concentrare fostul boxer, în seara crimei eu am pupat-o pe domnişoara Popa lrinel. Poate depune şi ea mărturie dacă are cît de cît ţinere de minte.
„Asta îşi bate joc de noi, gîndi Dobre, hotărindu-se să rămînă calm Oricît de „fost" boxer este el, continuă amuzat scărpimndu-se în palma dreaptă, eu în seara asta ori o să primesc ori o să dau bani. Am presimţirea asta !..." Se apropie de hazliul din faţa lui, îi puse, mai întîi, mîna pe umăr, apoii pe ceafa muşchiuloasă şi începu să strîngă. Namila simţi că durerea îi paralizează întregul corp şi, instinctiv, se chirci, încereînd să se apere. Maiorul îl împunse cu cotul între omoplaţi, apucîndu-1 cu cealaltă palmă de frunte, şoptindu-i printre dinţi :
— Cînd începi să spui adevăru! îţi dau dramul !
— în rest, seînci fostul boxer, pînă pe la ora două din-' spre ziuă am făcut o foiţă cu domnul Hristache. La el în ca-meră. Iar lrinel Popa chibiţa Na făcea cafele şi ne turna in pahare !
— Şi ? insistă Dobre, slăbind strînsoarea,
— Şi ?! Am cîştigat ceva că făceam deschiderea la un leu. Ştiţi, domnul Hi, Ho. adică, pardon. Hristache Horaţiu are teşchereaua plină... De, făcu admirativ fostul boxer, dînsul e şef de depozit de cherestea şi vă închipuiţi că aici e ca la el acasă. Cînd vor popii, hop şi el cu scmdurica. I-a arvunit p-âştia, de le poate lua si clopotniţa cea mare, aşa-i sînt de datori. Numai să vrea el!
Pierzîndu-şi din nou răbdarea, maiorul îl întrerupse.
— Gata. băiete, gata ! Poţi pleca.
Flăcăul îl privi un pic speriat şi se ridică de pe scaun.
— Fă-ne un mic serviciu. Cheam-o pe amica dumitale şi cu cît părăseşti mai repede încăperea asta, cu atît e mai bine... Abia păstrîndu-şi echilibrul. Ignat Valentin se îndreptă spre ieşire. închise uşa în urma lui, privi în jur pe furiş, şi parcă mai sigur pe el se îndreptă spre camera ocupată de Popa Trinel.
47
Frîngîndu-şi mîinele, profesorul Vereş se plimba neliniş. tit prin cameră. Aflase că poliţia îi anchetează pe turiştii dif mînăstire cu privire la moartea lui Efronie. O teamă cumplit; pusese stăpînire pe el. Din clipă în clipă se aştepta să fiţ> chemat şi luat la întrebări. în urma discuţiei avută cu stare, tul în dimineaţa aceea, exact după înmormîntare, profesorii se hotărîse să spună tot ce ştia. Aşa că acum îşi recapitula pentru a nu ştiu cîta oară, cele întîmplate însă, după fiecar(revizuire a celor cunoscute se oprea din mers şi dădea din cap înspăimîntat, murmurînd :
— Imposibil!... Imposibil'... Nu mă vor crede şi s-a terminat cu mine!... Voi fi compromis pentru tot restul vieţii!

Spre ora nouă seara, simţea că turbează de frică şi neli. nişte. Capul îi vrjîia, iar gîndirea îi deveni incoerentă. Vru de mai multe ori să se ducă nechemat. De fiecare dată însă se oprise în faţa uşii, spunîndu-şi că este un gest ostentativ cart poate atrage în mod deosebit bănuiala poliţiştilor asupra lui Simţi nevoia să bea un rachiu tare care să-1 ardă pe gît şi să-] zăpăcească de cap. „Cu inima mea, gîndi el, un pahar, un pahar şi ceva cred că este prea de ajuns ! Nici nu voi simţi cînd mor şi scap de tot chinul acesta !... Oare totuşi infarctul nu doare ? Chiar dacă doare, e o treabă de cîtcva minute, ori sa-cunde!... Luă de lîngă masă o sticlă cu rachiu vechi dat de Gherontie si îşi turnă în pahar. Lichidul avea culoarea gălbuie, Gîtul sticlei se lovi de marginea paharului Se auzi un sunet sacadat ca un clănţănit de dinţi Profesorul se înfiora Aşeza sticla pe masă şi se întinse în pat Cîtva timp privi Ia becul din tavan. Zeci de musculiţc şi fluturi se roteau în jurul lui învins de zbuciumul zilei se cufundă într-un somn nervos, mai mult o stare de veghe Auzea foşnetul frunzelor tufei de alur ce acoperea o parte din fereastră Simţea idierea vîntului cart aducea mirosul bălţii din vecinătate Sesiza paşii mai grăbiţi ori mai leneşi ai oamenilor ce treceau pe culoar.
Deodată desluşi un zgomot străin şi ciudat. Era o opinteală a cuiva care făcea un efort deosebit. Deschise ochii «i privi surprins în dreptunghiul transparent al ferestrei se pro-ierta pe fundalul cerului capul unui om. Cu mişcări lente omul trecu fereastra si se îndreptă spre pat Se apropia ţinînd o
48
mînă întinsă spre profesor, ca şi cum ar fi vrut săi ofere ceva lb fără ° f°rmă precisă. Deşi se trezise, Vere.s era am-hilo-ţ' (je spaimă. Imaginea neagră a umbrei care cenea spre al părea apocaliptică. „El este !...", realiză, îngrozit, profesorul. Deschise gura să ţipe, dar nu reuşi. „Trebuie să fug !... Trebuie să scap !..." încercă să se ridice în clipa în care umbra imensă se aplecase asupra lui. Simţi cum o mînă îi apăsă pieptul încet dar convingător. Deschise gura să strige dar arătarea îi acoperi întreaga faţă cu acel lucru alb şi fără o formă precisă pe care îl purta în cealaltă mînă în prima clipă simţi o puternică senzaţie de greaţă, ca şi cum cineva i-ar fi aruncat conţinutul unei sticluţe cu ojă pe faţă. Apoi, avu certitudinea că se va sufoca. Instinctiv trase cu putere aer în piept. Mai avu o singură zvîcnire de împotrivire, slabă şi neconvingătoare în cele din urmă îşi acceptă soarta, gîndind resemnat: „E zadarnic !... Totul e zadarnic '.... N-am cum sâ-i rezist !... în clipa aceea dispăru umbra, dispăru dreptunghiul ferestrei şi cerul plin cu stele de dincolo de ea. Tot...
Omul mai stătu aplecat asupra patului aproape un minut. Apoi îşi scoase de pe braţ o fişie lată de leucoplast o lipi peste gura, întredeschisă a profesorului apoi metodic ;i strînse picioarele la piept şi începu să-1 lege cu o sfoară alba şi subţire, ţesînd o adevărată plasă în jurul corpului inert, aşa cum ar face-o un păianjen cu o muscă prinsă în plasa iui. Cîivl termină, se îndepărtă puţin, parcă admiiîndu-şi opera, apoi îl săltă ca pe un balot pregătit pentru poştă, şi îl băgă într-un sac mare de pînză Letţă sacul la gură cu o frînchie, Î3 r-ără pînă în dreptul ferestrei şi ii dădu drumul încet dincolo de pervaz, în noapte Cînd constată :ă sacul a atins nă-mîntul. se întoarse şi descuie uşa, o lăsă întredeschisă şi dispăru po fereastră, de data asta mai repede şi mai sprinten decît intrase
Nu trecu mult şi de undeva din apropierea mînăstirii se auzi motorul unei maşini. încteпărtîndu-sc.
Maşina, o „Sumara" albastră, ultimul tip, îşi aprinse lu- abia cînd ajunse la şosea. Stopa pentru a lăsa sâ treabă un convoi de camioane, apoi se îndreptă snre oraşul R în jurul r>roi zece intră în oraş. Tr°cu prin centru şi intră pe -» străduţă cochetă, cam slab luminată. Do o oarto si de uita
41)
Frîngîndu-şi mîinele, profesorul Vereş se plimba nelinis, tit prin cameră. Aflase că poliţia îi anchetează pe turiştii diţ mînăstire cu privire la moartea lui Efronie. O teamă cumplita pusese stăpînire pe el. Din clipă în clipă se aştepta să fie chemat şi luat Ia întrebări. în urma discuţiei avută cu stare ţul în dimineaţa aceea, exact după înmormîntare, profesorii: se hotărîse să spună tot ce ştia. Aşa că acum îşi recapitula, pentru a nu ştiu cîta oară, cele întîmplate însă, după fiecarţ revizuire a celor cunoscute se oprea din mers şi dădea din cap înspăimîntat. murmurînd :
— Imposibil!... Imposibil1-... Nu mă vor crede şi s-a terminat cu mine!... Voi fi compromis pentru tot restul vieţii!
Spre ora nouă seara, simţea că turbează de frică şi nelinişte. Capul îi vîjîia, iar gîndirea îi deveni incoerentă. Vru de mai multe ori să se ducă nechemat. De flecare dată însă se oprise în faţa uşii, spunîndu-şi că este un gest ostentativ care poate atrage în mod deosebit bănuiala poliţiştilor asupra lui, Simţi nevoia să bea un rachiu tare care să-1 ardă pe gît şi să-] zăpăcească de cap. „Cu inima mea, gîndi el, un pahar, un pahar şi ceva cred că este prea de ajuns ! Nici nu voi simţi cînd mor şi scap de tot chinul acesta !... Oare totuşi infarctul nu doare ? Chiar dacă doare, e o treabă de cîtcva minute, ori secunde !... Luă de lîngă masă o sticlă cu rachiu vechi dat de Gherontie si îşi turnă în pahar. Lichidul avea culoarea gălbuie. Gîtul sticlei se lovi de marginea paharului Se auzi un sunet sacadat ca un clănţănit de dinţi Profesorul se înfiora Aşeză sticla pe masă şi se întinse în pat Cîtva timp privi Ia becul' din tavan. Zeci de musculiţc şi fluturi se roteau în juruî lui. învins de zbuciumul zilei se cufundă într-un somn nervos, mai mult o stare de veghe Auzea foşnetul frunzelor tufei de ahK cp acoperea o parte din fereastră Simţea adierea vîntului care aducea mirosul bălţii din vecinătate Sesiza paşii mai grăbiţi ori mai leneşi ai oamenilor ce treceau pe culoar.
Deodată desluşi un zgonv>t străin şi ciudat. Era o opinteală a cuiva care făcea un efort deosebit. Deschise ochii *i privi surprins în dreptunghiul transparent al ferestrei se pro-ierta pe fundalul cerului capul unui om. Cu mişcări lente

omul trecu fereastra si se îndreptă spre pat Se apropia ţinînd o
48
mînă întinsă spre profesor, ca şi cura ar fi vrut săi ofere ceva ţb fără ° f°rmă precisă. Deşi se trezise. Vere.s era anniiio-tat de spaimă. Imaginea neagră a umbrei care venea spre al narea apocaliptică. „El este !...", realiză, îngrozit, profesorul. Deschise gura să ţipe, clar nu reuşi. „Trebuie să fug !... Trebuie să scap !..." încercă să se ridice în clipa în care umbra imensă se aplecase asupra lui. Simţi cum o mînă îi apăsă pieptul încet dar convingător. Deschise gura să strige dar arătarea îi acoperi întreaga faţă cu acel lucru alb şi fără o forma precisă pe care îl purta in cealaltă mînă în prima clipă simţi o puternică senzaţie de greaţă, ca şi cum cineva i-ar fi aruncat conţinutul unei sticluţe cu ojă pe faţă. Apoi, avu certitudinea că se va sufoca. Instinctiv trase cu putere aer în piept. IMai avu o singură zvîcnire de împotrivire, slabă şi neconvingătoare, în cele din urmă îşi acceptă soarta, gîndind resemnat: „E zadarnic!... Totul e zadarnic'... N-am cum să-i rezist!... în clipa aceea dispăru umbra, dispăru dreptunghiul ferestrei şi cerul plin cu stele de dincolo de ea. Tot...
Omul mai stătu aplecat asupra patului aproape un minut. Apoi îşi scoase de pe braţ o fişie lată de leucoplast o lipi peste gura, întredeschisă a profesorului apoi metodic ;i strînse picioarele la piept şi începu să-1 lege cu o sfoara aibă şi subţire, ţcsînd o adevărată plasă în jurul corpului inert, aşa cum ar face-o un păianjen cu o muscă prinsă în plasa lui. Cîn'i termină, se îndepărtă puţin, parcă admiiindu-si opera, apoi îi săltă ca pe un balot pregătit pentru poştă, şi îl băgă într-un sac mare de pînză Legă sacul la gură cu o îrînghie, îl rară pînă în dreptul ferestrei şi ii dădu drumul încet dincolo de pervaz, în noapte Cînd constată ă sacul a atins nă-mîntul. se întoarse şi descuie uşa, o lăsă întredeschisă şi dispăru pe fereastra, de data asta mai repede şi mai sprinten den» in trase
Nu trecu mult şi de undeva din apropierea minăstirii se auzi motorul unei maşini. înctepărtîndu-sc
Masma. o „Samara1* albastră, ultimul tip, îşi aprinse luminile abia cînd ajunse la şosea. Stopa pentru a lăsa sâ treacă un convoi de camioane, apoi se îndreptă snre oraşul R în jurul orei zece intră în oraş. Tr<=ru prin centru şi intră pe t străduţă cochetă, cam slab luminată. De o parte ^j de alta
49
erau vile, mai toate inundate de verdele întunecos al iede; Maşina stopa în dreptul uneia. Probabil că era aşteptată, că imediat se deschise o poartă şi maşina intră în curte. Se portiera trîntită şi un schimb repezit de cuvinte în şoaptă <•
— Cum a mers ?
— Cam greu, dom'şef, da' m-am descurcat!
— Eşti sigur că n-ai fost urmărit ?
— Nu. Nu cred...
— Unde-i ?
Se auzi din nou portiera maşinii, ceva bufnind, apoi un rîs grosolan, pe înfundate.
— Iată-1 ! Împachetat ca pentru export!...
— Imbecilule J şuieră vocea. Cretinule! Cum de ţi-a ve. nit ideea să-1 bagi în sac ?! Nu vezi că-i aproape mort ?!., S-a asfixiat!...
— Dom' şef, da... încercă cealaltă voce foarte timid, a-proape miorlăind.
— Pliscul ? mîrîi vocea. Nu e suficient că din cauza im-j becilităţii tale mai avem şi călugărul ăla mort pe cap ?! Mişcă mai repede !...
Se mai auziră nişte tropăituri opintite, şi o uşă închizîn-du-sc. Apoi totul fu înghiţit de întunericul lacom a] nopţii.
tă însă frizura blondă să-ţi rămînă intactă, că altfel stri-1 Am'pelicula !...
Reflectînd asupra atmosferei încărcate din cameră, statul se retrase abia simţit spre uşă însă un gest destul de pnergic al maiorului, îl reţinu.
Deloc jignit, locotenentul Popa îşi urmărea amuzat şeful. Era aşa de atent să nu-i scape nimic, îneît se trezi dînd din cap la fiecare frază sfîrşită a maiorului.
— Şi dumneata, dumneata părinte stareţ, care zici că l-ai povăţuit să ne spună tot despre cele petrecute cu el, de ce n_ai venit să ne informezi imediat, dacă l-ai văzut că se codeşte ?!
Smerit, stareţul îşi încrucişa mîinile.
— Aici e greşeala mea... Eu sînt convins că profesorul Vercş v-ar fi spus chiar el, dacă ar mai fi avut timp...
— Din greşală, în greşală se face crima, furtul şi toate relele pămîntului, mai zise maiorul şi ieşi trîntind uşa de se coşcovi tencuiala în jurul tocului din lemnul de stejar înnegrit de vreme.
Cînd, într-un tîrziu stareţul aduse vestea că profesorul Vereş a dispărut, Dobre trase fără să vrea, o înjurătura cum-plită Încurcat de gafa făcută, ceru scuze stareţului si începn să tuşească amarnic.
Locotenentul Popa se ridică de pe scaunul ^ui incomod şi făcu involuntar cîţiva paşi spre uşă. Se întoarse, îl privi p>= maior şi zise satisfăcut :
— în sfîrşit. începe să se profileze ceva... Intrasem la prili zău asa !...

Maiorul se uită la el pe sub tufa de sprîncene, ca şi cînd o văzuse pe soacră-sa.
— Jnhnnie Walker. nu ? Omor cu \? do sinucidere, nu 7 Pfcnaritii în toiul nontii. nu ? Denunţuri şi învinuiri derutante, mi ? Ce mai. atmosferă de mister \ Mai linseste o urmărire în stil american cu două sute In oră . şi bineînţeles prntn-gonMul să fiî dumneata. într-o maMnS dccnnnţnbilă ' Tar ^rs-tul ^5 plinritolp sâ-ti vîîîîo no în Mr'v»hi fo ritm ^o nanzîră tnr-
50
Constatările făcute în odaia profesorului certificară presupunerile celor doi. Profesorul Vereş fusese răpit, nu mult după ora nouă. în cameră mai plutea încă un iz, destul de vag de cloroform.
— Poftim ! zise maiorul privind atent fereastra. Pe aici s-a intrat. Ridică de sub pervazul ferestrei o bucată de argilă cleioasă cam de mărimea unei cutii de chibrit, O cercetă cîtva timp.
— E căzută do pe talpa unor bascheţi sau cam aşa ceva,» zise locotenentul.
— Poftim ! zise din nou maiorul, însă nu cu bucuria unei descoperiri. în tocul ferestrei, partea din afară, se distingea pe o porţiune de cîţiva centimetri că vopseaua, pe alocuri coşcovită, era roasă de ceva prin frecare. Maiorul se aplecă peste fereastră şi privi cu luare aminte în direcţia unde pre-r supunea că ar fi dus urma aceea. Afară era întuneric beznă.' Aprinse o mică lanternă şi cercetă partea exterioară a pervazului ferestrei. Cu multă precauţie smulse o mică scamă albă dintr-o aşchie abia văzută, exact la extremitatea dungii presupuse. O cercetă la lumina camerei.
— Relon ! Deci, după ce profesorul a fost imobilizat, «t-^ folosit o sfoară de relon la coborîre... Maiorul mai cercetă r, dată dunga. Se vede că sfoara n-a fost prea groasă, în schimb foarte rezistentă.
— Nu-i prea ingenios procedeul, zise locotenentul.
— însă al dracului de practic ! i-o reteză maiorul Sigur că da... Afară plouă, bineînţeles nu ca azi dimineaţă, dar siu ficient ca în cîteva ore să se şteargă orice urmă. Să ne grăbim!
Maiorul privi din nou mica scamă în lumina puternica a becului din cameră.
— Vreţi să spuneţi cumva că această scamă vă aminteşte de frînghia cu care a fost „dat în leagăn" bătrînul ? i-o luă înainte locotenentul.
— Da. Mai exact, că infractorul din seara asta a folosit aceeaşi sfoară de relon Numai că atunci o pusese în două...
— S-ar putea să fie unul şi acelaşi individ sau poate numai o simplă coincidenţă, zise locotenentul.
— Tot ce se poate, fu de acord maiorul, mai ales că tipul ăsta de sfoară este atît de folosit în ultimul timp... O găseşti în orice magazin „Menaj".
Privi într-un colţ al camerei, unde erau puse unul peste altul geamantanele profesorului. Erau legate pontru mai multă siguranţă, cu sfoară albă de relon.
— Ne vom edifica cît de curînd. Să mergem.
înainte de a pleca mai cercetară încă o dată camera Manuscrisul ei a pe masă. deschis la ultima pagină albă. care aştepta să fie scrisă, alături ochelarii, stiloul şi un tub de somnifere, în geamantane lucrurile erau aranjate ca'pentru flecare. Locotenentul mai aruncă o ultimă privire pe masă De sub foile coşcovite ale manuscrisului ieşea la vedere colţul unei reviste. O scoase. Era o revistă de arheologie, editată prin 1947
„De unde naiba îmi amintesc eu de revista asta ?" se îs-trebă locotenentul. O luă cu el şi ieşi după maior. Cînd ii ajunse din urmă, maiorul deja cobora panta spre zidul exterior al mînă'itirii
— N-ai luat parascovenia aia, de-i zici umbrelă ?
— Şi cu ea şi fără ea, tot plouaţi vom fi răspunse locotenentul, străduindu-se pe cît posibil să evite băltoacele. Luminară, cu lanternele, terenul de sub fereastra odăii profeso-
t
52
lui Dalele oV piatră străluceau do apa pinii caro căd^n fără
Trebuie să cercetăm împrejurimile, zise maiorul fără jcj o plăcere în glas şi o luă înainte spre poarta mînăstirii.
Spre bucuria şi plăcerea lui strict personală, locotenentul se afundă într-o baltă de noroi cleios cu pantofii săi împletiţi -^ atlt de §reu salvaţi din ravagiile drumului spre cimitirul m înăstirii
,.Of, de m-ar vedea mama ! Ea, săraca, n-a vrut nici în ruptul capului să intru în poliţie, dar te pui cu nebunul ! Lasă câ asa-mi trebuie' Mai rău, domnule, mai rău! Lua-v-ar dracu de băltoace !... Mai rămîne să primesc şi un pumn în nas, în întunericul ăsta!... Nu prea tare, că-mi strică sime-trin si - i păcat... Să mă înveţe minte !"
Locotenentul se opri o clipă, nedumerit, concentrat asupra dialogului său interior.
„Şi în fond de unde, naiba, să ştiu că asta ce facem noi arum. nu-i cercetare, ci infanterie ?! Combinarea focului cu mişcarea ? Marş de noapte pe timp de ploaie cu afetul mitralierei în spate şi cu masca de gaze pe figură, de la aliniamentul mînăstirea din deal, la aliniamentul Stîna din vale !"
— Ce tot boscorodeşti acolo de unul singur ? îl întrebă maiorul, aflat la vreo cinci metri în faţă

— Mă pregăteam de culcare şi îmi spuneam rugăciunea de seară, îi răspunse pornit locotenentul.
Maiorul rîse nefiresc de bine dispus -- Bună ! Şi eu tot cam la asta mă gîndeam... încălzit de reacţia neaşteptată a şefului, locotenentul Popa grăbi nasul pînă îl ajunse din urmă. Brusc îi reveni şi lui buna dispoziţie şi în clipa aceea simţi foarte aproape omul care mergea uşor aplecat lîngă el.
Nu peste mult timp. la volanul Daciei şefului său, locotenentul Popa ioşca la şoseaua asfa'tată. si apăsă pedala acceleraţiei, atît cît îi puteau permite pneurile destul de uzate Şi asfaltul ud La ora aceea şoseaua era liberă, arareori se mai încrucişa cu vreo maşină întîrziată. Se simţea bine. Figura severă a şefului rămăsese undeva în urmă, iar de la circa douăzeci de centimetri îl privPT galo= imaginea Roxanei, fii^a taiorului, studentă în anul TTT. la chimie, o pnză făcută cît
53
mai artistic de însuşi maestrul Patriciii, fotograful servi*-iul m şi lipită cu însuşi mînuşiţa lui dolofană pe partea metalică a bordului, într-o zi festivă şi plină de semnificaţii pentru maioj şi familia sa.
Ce-ar fi s-o cer de nevastă ?!... Bună, nu ?... Fac şi eu c*a boxerul, gîndi locotenentul amuzat.
Aruncînd din cînd în cînd ochiade fetei clin fotografie, locotenentul se angaja într-un dialog interior, plin de promUsiuni Bîzîitul uniform al motorului îl ajuta să fabuleze. Ajunsese foarte departe pe acest tărîm presărat de el, din abundenţă, cu lumini roz şi floricele de toate nuanţele, cînd faru, rile puternice ale unei maşini ce venea din sens invers îl năuciră într-o explozie de lumină. încercă să-1 avertizeze. însă maşina adversă venea ca un bolid rău prevestitor, exact pe partea lui, orbindu-1. Dezmeticit, pentru o clipă, locotenentul frînă brusc şi trase cu putere volanul spre stînga, contrar oricărei legi de circulaţie. Pe lîngă el trecu, ca un blestem, o maşină albastră cu număr străin şi se pierdu în noapte.
Instinctiv, locotenentul întinse mîna sub bord, ,icolo unde în maşina de serviciu se afla microfonul staţiei. Nu qâsi nimic, ridică neputincios din umeri şi redresa maşina. Culoarea maşinii străine îi aminti de discuţia maiorului cu ciobanul de la stîna din valea mînăstirii. îi plăcuse bătrînul şi mai alos siguranţa cu care susţinea că maşina văzută de el avea un nume de îată care începea cu „S". O fi el paznic de oi, dac maşinile tare îi mai plac. Şi iată că el acum, în plină noapte, trebuie să evite ciocnirile cu toţi nebunii, să ajungă teafăr cit mai repede în oraşul B. şi să facă pe dracu în patru ca să găsească maşina văzută de cioban cu număr de B. şi care se termină în cifra opt. Şi asta pînă mîine dimineaţă, că altfel e de rău ! Durerea era şi mai mare căci ciobanul susţinea că maşina asta văzută de el, acolo în tufişurile din vale, fără ţipenie de om în ea, în jurul orei zece, mai avea ceva pe ea, ca o dungă de-un lat de palmă, însă nu reţinea precis cum anume, sau de ce culoare era dunga aceea. Poate că tocmai acest semn particular îi va uşura depistarea sau l-ar putea încurca mai rău Oftă a mare necaz, mai ales că buna dispoziţie îi dispăruse, şi acceleră cu obidă spre oraş.
54 t
Cînd în sfîrşit deschise ochii, profesorul Vereş nu văzu r ape nimic. Era într-o cameră cu pereţi albi, iar întunericul din jur nu-i permitea să distingă decît vag conturul obiec-teIor din imediata apropiere. O lumină săracă se filtra cu zgîr cenie dinspre o uşă din dreapta. încerca să ridice capul, dar nu reuşi mare lucru. Se simţea foarte slăbit şi frica de a nu-si pierde din nou conştiinţa îl făcu să rămînă nemişcat. Era întins pe un divan. Auzi un scîrţîit slab ce venea din, stînga şi cineva se aplecă deasupra lui. După mirosul puternic de tutun, părea să fie bărbat.
— S-a trezit, şopti bărbatul.
— Slavă domnului, se auzi, o voce de femeie, tot în şoaptă.
— Ce facem cu el ? Femeia nu răspunse.
— Eu zic să-1 luăm la întrebări... Ce mare lucru ! Şi pe urmă, valea! Cu cît mai repede, cu atît mai bine...
— Şi după aceea ? întrebă şi mai încet femeia.
— Ne descotorosim noi de el...
— Mai bine te-ai duce să-1 anunţi pe şef, că s-a trezit.
Bărbatul ieşi, însă nu pe uşa ce arunca stropul de lumină, ci prin alta din spatele patului. Femeia se ridică dm '.r.cul unde stătuse şi-i puse o mînă rece pe frunte. O puse aşa de uşor şi cu atîta grijă, îneît bătrînul profesor simţi, dincolo de ea, afecţiune. O ţinu o clipă, apoi şi-o retrase, descriind o voltă largă prin dreptul luminii ce venea dinspre uşă. în mişcarea aceea a mîinii, ochii bătrînului descoperiră «trâlu-cirea sîngerie a unui rubin.
, ,ţsf
— Unde sînt ? întrebă el abia mişeîndu-şi buzele. Femeia se apropie iar de pat. Probabil îl auzise.
— Nu pot să-ţi spun... şopti ea.
— Ce vor de la mine ? întrebă ceva mai tare profesorul.
Umbra femeii se aplecă mult asupra lui. Simţi că prizonierul, chiar prin această simplă întrebare o departajase de ceilalţi şi dintr-un obscur sentiment de omenie i se făcu milă de el.
— Ar trebui să le spui... ca să scapi de ei, zise femeia.
— Ce să le spun ?!

— Unde ai dosit...
Uşa luminată se deschise şi un bărbat înalt intră. Bătrînul ttu-i văzu faţa, în schimb în socunda aceea do lumină, văzu cam
55
r
în dreptul peretelui din faţă o altă femeie surprinsă cu spatele şi cu capul întors spre el. Spatele şi umerii îi erau dezbrăcaţi şi încerca cu stîngăcie să-şi ridice pe coapse o rochie sau poate o cuvertură verde cu sclipiri aurii. Rămase mirat, căci pînă a-tund nu-i bănuise prezenţa în cameră Probabil că avusese neşansa să treacă pe acolo, spre altă cameră, aşa sumar îmbrăcată, aproape goală, ca şi cum ar fi ieşit dintr-o cadă cu apă. exact în clipa cînd camera se luminase odată cu intrarea bărbatului Mizase că va putea trece neobservată prin întunericul de acolo. îl privi peste umăr, teribil de încurcată şi dispăru în întuneric în momentul în care bărbatul închise uşa în urma lui.
Cu o voce de ventriloc, cel venit i se adresă :
— Domnule profesor, eşti dispus să răspunzi la cîteva întrebări ?
O lumină puternică ţîşni, ca un şarpe, din mîna celui ce vorbise şi i se înfipse în adîncul orbitelor... în loc să-1 inti-mideze acest gest brutal, îl îndîrji :
— Mai întîi aş vrea să ştiu cine sînteţi voi şi...
— Asta-i bună ! rîse bărbatul. în poziţia în care te afli, ai dreptul doar să răspunzi la întrebări !
— Cu ce drept m-aţi sechestrat ? Cunoaşteţi cumva legile în privinţa asta ?
Omul rîse din nou :
— Dacă nu le-aş cunoaşte, m-aş împiedica de ele toată ziua şi mi-aş zdreli nasul...
Făcu o pauză plină de presimţiri rele.
— Şi Ia ce anume vreţi să vă răspund ? întrebă profesorul cuprins de frica Cit lumina aceea în orbite se simţea lipsit de apărare.
Abia într-un tîrziu omul vorbi încet :
— Cred că nu vei răspunde cinstit, asta e ! Te cunosc eu doar. soră, te rog ! Mă chemi, cînd consideri că e pregătit
le«i destul de prpcipitat. prin uşa din spate De undeva din întuneric, se auziră rîteva clinchete metalice După mişcările femeii, profesorul înţelese că se pregăteşte să-i facă o inerţie. Cînd se apropie de pat, femeia îi ^opti :
— Fii cuminte Nu-ţi fac nimic rău... Numai aşa te pot ajuta.
5b
porii şi cu sentimentul de încredere care ţi-1 dă dispe-rea şi dramul de speranţă, profesorul Vereş îi oferi mîna.
TTupă c^ termină, femeia se aşeză în fotoliu.
__ Dumneata pari altfel. De ce nu-mi spui cinr sînt şi
ce vor de la mine ?
__ Am să-ţi spun o poveste, şopti, abia auzit, femeia cu
0 nuanţă de ironie în glas. ^ <
însă profesorul Vereş nu mai auzi povestea promisă Un vaj de ameţeală îl cuprinse, încercuindu-i tot trupul într-o amorţire străină şi ciudată, care îl tîrî în cele din urmă într-o bezna şi mai de nepătruns. Respiraţia ritmică şi puţin sacadată dovedi că a adormit. Femeia aprinse o mică lampă de pat. ridică cu mişcări fireşti pleoapele celui adormit şi f (.■ m- Încredinţa de acest lucru, deschise usa şi chemă, tot în şoaptă :
— Domnule...
Bărbatul intră din nou, de data asta însoţit de un altul. Probabil cel care fusese la început în cameră.
— Cred că-i în transă...
— As ! Doarme tun, zise celălalt slugnrnic.
— M-a costat cam mult. însă merită... Ei. ia să vedem ce ne poate relata, acum. prea stimabilul domn Vereş !
îsi drese vocea, nu fără o oarecare stînjeneală. Tuşi de cîteva ori, ca si cînd ar fi făcut o pmbă de microfon, apoi întrebă r
— Profesore Veres. mă auzi ? Răspunde !
— Da... Ts aud...
Omul privi triumfător spre ceilalţi. Poarta spre dorinţa lui i se părea în clipa aceea neaşteptat de larg deschisă.
Se trezi în patul lui din odaia de la mînăstire. Era cu hainele pe el. aşa cum se culcase cu o seară înainte. Primele raze ale dimineţii îşi scăpărau luminile printre frunzele fre-mătînde ale alunişului din fereastră. Privi în sus, spre tavan şi duse brusc mîna la ochi într-un gest reflex de apărare. De acolo, din tavan se uitau la el doi ochi mari de nedumerire Şi plini de întrebare. Cînd îşi reveni, profesorul Vereş îl recunoscu pe cel ce stătea aplecat deasupra lui. Era sergentul major Talpă Ovidiu şi avea figura schimonosită a unui dascăl trăsnit în altar. .
:*.„ h-

CAPITOLUL 9

La început abia atinse biitonul soneriei. La o oră atît <j. tîrzie, nici dacă ai fi în pericol do moarte nu strigi după cijţ, tor din toată inima. Ascultă o vreme. Apăsă din nou biitor^ mic şi roşu. Scîrţîi o uşă interioară şi auzi mişcări le«o* pe hol.

— Cinc-i ?! întrebă în şoaptă o voce somnoroasă, de Jş meie.

— Eu... Titi, amicul lui Nelu... De la Piatra Neamţ.

— Imediat...

Se auzi un oftat de lehamite, o yală dată peste cap, o chei răsucită în uşă şi ian lanţ căzut din siguranţă.

Trebuie să fie singură de s-a ferecat atîta, gîndi bărbatu în sfîrşit uşa se deschise. Mai mult se crăpă cu foarte mat încetineală şi o femeie tînără, puţin îmbujorată de somn. privi mirată.

— Cu... Nelu aş vrea să vorbesc. Vă rog, să mă scuzat dar n-am încotro...

Văzîndu-i figura neajutorată, femeia deschise larg uş; îl examina pe îndelete, din cap pînă la picioare şi, probabi satisfăcută, faţa i se lumină într-un zîmbet fugar. O privi • bărbatul. Femeia era de o frumuseţe deosebită, un pic blaza tă. poate din cauză că fusese trezită din somn la ora acee; sau poate că ăsta era genul ei. Înfăşurată strîns într-un capr scurt, verde smaragd cu irizaţii aurii, părea desul de înalt iar blondul platinat al părului reverbera seîntei.

— Poftiţi înăuntru, vă rog... îl invită femeia, leneşă i glas şi în mişcări.

Bărbatul ezită. Privirile îi strivîră pentru o clipă, lini elegantă a şoldurilor uşor profilate în strînsura acelui verd de reptilă.

„Pe sub capotul ăsta n-are nimic altceva!... Fii aten dobitocule !", se admonesta el în gînd. Intră, zîmbind politico

Holul era luminat doar de o mică lampă de veghe, aprinsă i sufragerie.

„Tn întunecimea asta, băiete, poţi s-o sfecleşti m-gent.. Femeia îl împinse uşor, abia atingîndu-i spatele.

— Ştiţi, n-aş vrea să vă deranjez prea mult. Aş dori să treziţi pe soţul dumneavoastră doar pentru o clipă.

femeia se uită distrată la un ceas electric din perete şi - că uşor ca ° pisici- Se învîrti în jurul unei măsuţe rotun-caS , sC aşeză într-un fotoliu scoică. îi făcu semn şi lui spre al i il'oa fotoliu, de aceeaşi formă.

c ._ Abia acum jumătate de oră am adormit... Se uită la cu un reproş jucat. în privirea ei, bărbatul citi sclipirea a- •eea din ochii cailor de curse, cînd după un exerciţiu dificil de manej cer porţia lor de zahăr. Zîmbi încurcat. Avu intenţia să se ridice, ba chiar o făcu şi, aplecat înainte spre ea, încercă să se scuze

__ Stai jos, ce naiba! zise răstit femeia. Se alinta. Făcu un gest !arS a* mîinii Şi arătă cele din jur.

__ Nici n-am avut timp să fac puţină ordine...

Pe măsuţa rotundă erau înşirate pahare. La mijloc, o fructieră etajată în trei farfurii de porţelan fin mai lăsa să se vadă cîteva mere roşii, muşcate, struguri şi smochine. Coji de arahide erau împrăştiate pe covor, alături de nişte pachete de ţigări începute şi neterminate. Lîngă o vitrină, două sticle de votcă, golite şi o a treia începută.

Femeia îi urmări privirea şi intui.

— Au fost nişte amici de-ai mei şi am băut ceva.

Culese de pe covor un pachet de ţigări şi-şi aprinse una. Trase adine în piept şi, după ce-1 mai examina prin perdeaua de ceaţă a fumului, îi întinse pachetul.

— Mulţumită?

— Da..., răspunse femeia zîmbind, şi îl privi pe sub sprîn-cenele-i frumos arcuite.

— Poftim

Dacă îşi propusese ferm să reziste altor tentaţii mult mai arzătoare, făcu o mică derogare şi luă o ţigară. Punînd pa-chetul tnt jos pe covor — probabil era un obicei al casei — se adresă golului dintre ei, ca unei terţe persoane.

— Şi după ce dumnealui vine şi mă trezeşte, cînd somnul a mai dulce, pătrunde în casă, constată că sînt singură, Şi hum vrea ^ă plece ! Frumos din partea dumitale, domnule Titi i-iM-i a a ':"

— Nelu nu-i acasă ?! sări fals surprins bărbatul.

— Las-o baltă... făcu blazat femeia. Toată seara m-ai sîoîit la telefon că vrei să te întîlneşti cu mine, că, citez : „să profitam, ştim itfi doamnă, do puţinele noastre ocazii favora-

bile, că viaţa nu-i decît un marş funebru care se poarta unui cimitir1-'.

Bărbatul mimă un gest de surprindere.

— Nu-s cuvintele dumitale astea ? Chiar înainte de a culca mi-ai mai dat un telefon, însă nu ţi-am mai răspu?

1 Uşurel, băiete, uşurel. Nu te purta ca un neghiob" îi ^ - wcu' privirea o parte anume a trupului „Doamne, ce ge- nC'ni are femeiuşcă asta, de mă face să transpir, nu alta ! să vedem, mai ţin eu minte oare, rugăciunea aceea care

începuse să mă agaseze insistenţa dumitale. Deci ştiai câ uungă ispitele? La naiba! Am uitat cum începe!" Apoi vor-
ţul meu nu este acasă... = către gazdă, cît se poate de liniştit:
Femeia îl privi în fugă : — Şi cînd spuneţi că a plecat?
— La telefon nu prea mi-a plăcut vocea dumitale. dp — Practic nu ştiu. Acum vreo trei, patru zile mai era
ceea nu am acceptat să ne întîlnim. Mă gîndeam că dacinCă pe aici.
astfel de voce, cum o auzeam eu în aparat, trebuia să ai bt — Curios. Eu l-am întîlnit pe Nelu ieri, la înmormînta-
tă. chelie şi să-ţi transpire vîrful nasului. însă acum..., nu ÎCa unchiului său, călugărul...
mai convine să pleci... Tot aşa au plecat şi nătîngii ăia. d>, Femeia se uită la el plictisită şi enervată :
ce mi au băut votca şi mi-au fumat ţigările ! Cineva trcb. — Care unchi călugăr ? Ce tot baţi cîmpii ?! Se uită la
să plătească !... easu.1 din perete. Nu la modul cum o făcuse prima dată.
ci os-
— Şi totuşi unde e Nelu ? întrebă bărbatul profund ientativ. cu furie chiar. Era aproape patru !
curcat. Se făcea câ nu pricepe avansul femeii şi îşi luă o I — Uite cum pierdem noi timpul aiurea. De ce nu
ie gură care nu-i făcea deloc cinste. aci lejei ?
Femeia strivi ţigara în farfuria de jos a fructierei, ap Bărbatul tresări uşor. Nu avea pe el decît pantalonii si se
aplecă spre sticla cu votcă : > cămaşă in carouri cu gulerul lat. Picioarele şi le ferea cu
— Cred că la mijloc este o mică neînţelegere, zise el rijă sub măsuţă. Prea erau evidente urmele de noroi şi fe-o noiâ
de timiditate in plas. Eu sînt Titi din Piatra Nerfneia mult prea frumoasă. Cît de lejer se mai putea face V caiv
ftmbi unui gînd îşi amintise că nu demult cineva îi poves-
Dupâ ce trase sticla lingă ea, fără să se ridice din fnm»ise o întîmplare destul de nostimă O femeie, venise într-o
descinse vitrina, luă două pahare suple de cristal şi le unii la poliţie să-şi reclame şeful de birou, că acesta ar fi in-
ercat s-o violeze.
„Adică cum ?" ar fi întrebat-o cineva de acolo, în doi
pe jumătate.
— Nu mai am gheaţă ! De altfel, la vremea asta, glv> face rău la gît. . Bău încet, cu înghiţituri mici Bău -.1 ba
tul, fără rafinamentul temeii cu reţinerea omului care face lucru la o oră foarte nep trivită pentru el
Femeia reveni :
— Nelu,.., unde este ? Nu mă interesează ! El e cu i1 burile lui, eu cu serviciul şi amicii moi.
cînd în cînd...
Bărbatul lasă încet paharul pe masă.
— După vederea ne care am primit-o azi, pardon ! afli O; . - , . _ , . , . - _.-
, ieri, că azi va fi altă /1. im, transmite salutări de la Sî/(e?b^ \^daşa, i-am spus sa_ se facă lejer, iar dinsul * a
Moldova Zice că se simte bine si face cură de apă mine- ™f mte Pma a ramas doar m chllot»"-
luată de el însuşi de la izvorul numărul 1. Os Barb"tul îsi frînse zîmbetul amintirii şi răspunse politi-
— Da ?! exclamă fără să vrea bărbatul şi fu cit pe c<
se ridice din fotoliu Insă se redresa imediat. „ \& Va mulţumesc, mă simt bine şi aşa... Şi, de altfel, tre-
- '«ie să plec.
ar
Femeia era cam urîţică. „Păi, spuse ea încurcată, ploua şi..." „Ce are ploaia cu reclamaţia dumitale ?"
, „Dînsul venise, cînd nu era bărbatul meu acasă. Zice se
Cu el mă întilnesc a 0 problemă de serviciu. Era fără umbrelă Curgea apa de 6 el pe covorul meu, ca de la o
streaşină." „Şi ?u
Femeia îl crezu timid sau lipsit de iniţiativă, căci
Asta-i chiar culmea ! gîndi Popa coborînd. Mă chinui idul, cc s"ar ^ întâmplat, dacă m-aş fi făcut lejer ca şefi.
t>irou
nuîe şeful
— "Vita aia de bărbată-miu este plecat eu amanta, <i;sui 1 iert, că-i prietena mea cea mai bună. Cînd sînt aici, ei (
dragoste iar eu îi păzesc şi-o fac pe proasta. Ei se amuza ;; *
fifc>s
ribil, crezînd că-s idioată rău şi nu bănuiesc nimic, iar eu P _ TaI a_ bâi.(tule ai făcut,o de oaie i Eu te-am pus
aici amuz la nndul meu, and n văd cit sint de inconştienţi ' . sl u, ai adormit.
— Cred ca este o treaba destul de vesela, nu? zise \yQai- '" ' . „ , . ^ . ,. .. ,. batul
si încercă să se ridice. Asta îi mai lipsea. Confidente ' Sergentul major Talpa Ovuhu avea m clipa aceea o figura
- Nu, stai !... Nu-ţi mai spun nimic. ' de-ar i făcut toţi bann intr-un circ ambulant. Dobre încrunta

Femeia îi înlănţui gîtul. încet şi sigur. O mînă, ca a UricumpM din sprmccne. contracarind un zimbet involuntar.
orb, începu să-i pipăie, întîi urechea dreaptă, apoi deget, — N-am adormit de voie, domnule maior ! zise subofiţerul coborîră de-a-lungul gîtului, cuprinzîndu-i agil, beregata. Sapcu aerul unui om foarte jignit.
femeii se aplecă nefiresc de mult peste umărul bărbatuJiJMaiorul nu-şi putu reţine un gest nervos de respingere : ochii lor se contopiră într-o privire densă, plină de chemat „După treaba asta tîmpită, aş zice că pretinde, dacă nu o însă undeva în adîncuri se declanşa un resort puternic avansare la excepţional, cel puţin a recompensă !... bărbatul zvîcni din fotoliu. __ Cum s-a întîmplat ?
- Trebuie neapărat să plec ! Nu vă supăraţi. Da, Sergentul ma]or duse mîna la coaM semn neîndoielnic al cumva vme, spuneţi-i ca 1-a căutat prietenul sau din Paginii salo ruralJe, însă şi_0 retrasc de'stul de prompt, schi-Titi... ştie el în ce problemă...
. monosindu-şi gura a mare durere. încercă să-şi adune gîndu-
Fremătînd, femeia se retrase. Dinspre hol se auziră niş ^ mici zgomote metalice. Bărbatul o privi bănuitor, însă ea r* "
dică nedumerită din umeri. Cineva încerca uşa cu o cheie n — Să tot fi fcst ora trei> sau patru... Prea exact nu ştiu potrivită. Instinctiv se retrase în partea dreaptă a uşii şi ducă n-avea rost să mă tot uit aşa ca prostul la ceas. Bătea vintul mîna spre buzunarul de la spate. O lăsă neputincios în 30$ eu stăteam acolo pe scaunul din colţ^ Fereastra era închisa pantalonului. , $* m^e m* s~a părut că se mişcă ceva în tufa aceea de alun.
„Fir-ar a dracului de treabă ! gîndi el înciudat. Singur Citeam un ziar să nu mă apuce somnul, aşa că m-am sculat si fără armă. Asta-i metoda şefului! Fără „pocnituri" 1 m-?m d"s la geam. Cînd m-am întors cu spatele, parcă am auzit
încercările de a deschide încetară şi se auzi o înjurăit0 ciocamtură. Iar am întors capul, însă nimic. Şi din nou, cînd înfundată. Apoi nişte paşi tîrşiţi, îndepartîndu-se. Dădu n.u m"am uitat, bătaia aceea în geam se auzi, ca şi cum ar fi deschidă uşa, dar femeia i se postă în faţă, cuprinzîndu-i cCl0^nit cineva cu degetul. Deschid geamul şi strig : „Care eşti nou gîtul cil braţele. ' acolo, mă ?" Nu-mi răspunde nimeni, şi sergentul major Talpă
— Nu eşti deloc politicos cu femeile, domnule locotenenPvidiu ridică din umeri ca şi cînd, normal, ar fi trebuit să Popa holbă nişte ochi cît cepele şi o împinse departe de ţ,f!!jâsPUIîdă- M.ă/'Plf Pest£.5e.am' să Y.ăd mai bine. Era întu-
Femcia începu să' rîdă isteric. Cînd coborî scările auzi Î& de t1 se ™!"?*au odin ln ca? +¥a a£ <*; eu ma\ ^.f rîsul ei nervos • îi ln cea^a ! ^e urma nu mai Ştiu... Cînd m-am trezit,
_, ., . A , . , „,. A . , .^TOnealui dormea frumuşel în pat în rest ştiţi si dumnea-
— Ce nume timpit si-a putut alege ! Titi... Auzi dumnvOastră , ' ^ v .
tu ! Titi... cînd lumea e plină de bărbaţi frumoşi cu nume ff "" ;.
moaşe. f g3
r
\
v_am spus doar ca eu nu mai înţeieg „imic ! Singurul care sînt pcrfect conştient este că, printr-un concurs
b î jl di
Dobre se întoarse spre profesor. Acesta stătea pe y nea patului şi toată fiinţa lui părea un mare semn neyru ;
d p
întrebare. _ \U îmur ei urări nefaste, am intrat orbeşte în jocul unor indi-
- Spuneţi-mi, i se adresa el, cum s-a intimplaţ. de i"JP J dorcsc ceva ncpcrmis si ou le.am înCurcat iţele. Aşa
Profesorul ii privi rătăcit. Cu mare greutate reuşi sa-i t(viz1- Cc" «oate că nu
lateze, pe scurt, cele petrecute. Maiorul încercă sâ-1 ajute : credşa. ^ . c_ r {ea asta ati fost răpit
— Sinteţi sigur ca este vorba de una şi aceeaşi ,., __ Găsiţi dumneavoastră o altă' explicaţie a dispariţiei soana .' 9, '
, . - £oa.1^..sfe.u1r- Aceea?i ochi arzători. Pentru mine a ^elej;iaiorul întîrzie răspunsul, alungîndu-si un gînd. ae inspaimmtaton I _ Nu< după toate aparenţele, nu. Ce v-au făcut ?
__ Se opri şi respira de citeva ori foarte adine. Părea ft __ Asla as vrea să stiu si eu E doar persoana mea în mmtat de ceva. Maiorul ii urmarea cu atenţie. puteau să mă ucidă , • '
_ — Poate ca o să vă pară bizară părerea mea, însă e J _ Am înţeles că nu asta urmăresc. Vor ceva de la dum-
smt convins ca, şi în seara crimei şi acum, persoana asta < eaVoastră. Nu bănuiţi ce anume ? nistră este călugărul

Efronie. u Profesorul rămase o clipă pe gînduri.
Maiorul schiţă un gest precipitat : __ Nu L. Nu-mi dau seama ce vor !...
„Hait ! că începem să prindem muşte..." Surise apoi ii — Unde v-au dus ? Vă amintiţi ? găduitor.
— M-am trezit într-o cameră întunecoasă. Un fir de lu-
— Gîndiţi-vă mai bine. Să presupunem că în seara ermină străbătea prin geamul camuflat al unei uşi, încă nu sumei ar fi putut fi, dacă am forţa lucrurile şi n-am ţine cotficient ca să văd mare lucru.
de expertiza medicală. După cîte am aflat, întîlnirea dun — §i ?
neavoastră cu presupusul călugăr ar fi avut loc cam pe — într-un colţ vorbeau doi inşi în şoaptă. Un bărbat şi ora două dimineaţa, nu ? o femeie.
Profesorul se uita cu îndoială. — Nu a# reţinut nimic din ce vorbeau ?
-.„ v i , ., .-, ... « . — La vîrsta mea si în starea în care mă aflam !l femeia
- Medicul nostru stabileşte ca moartea a survenit ant: t { mai H fa reajma mca
orele 17 şi 18, dec, cu aproape zece ore mai devreme ! Hai. < în ochii maiorul£ seJ aDrinse o luminită ciudată .
zicem ca s-ar mai putea admite o eroare de circa]urmtate c _ Dacă y_am arAta niş'e fotoqrafii aţirecunoaşte-o ?
ora, insa de zece ore este absolut exclus !... / __ Nu credj sf)văi profesorul Era foarte ţntUneric 1 Mi-a
- Nu ştiu ce să mai cred... Profesorul părea atit de *zis că trebuie să le spun unde am dosit Da da asta este cu-păcit, incît se ridică de pe pat şi începu sa.se plimbe prin huitul folosit de ea : dosit. însă ce anume, nu ştiu, căci în clipa nwă. frinqmdu-şi mîinile. Maiorul fu tentat pentru moni'-aceea a intrat un bărbat în cameră şi femeia â tăcut. Bărbatul să abandoneze discuţia, însă trecuse atita timp şi ei băteau pm.a întrebat dacă sînt dispus sa răspund la nişte întrebări, sul pe loc. __ La ce întrebări ?
— Hai să admitem, bineînţeles prin absurd, că în scai __ &m refuzat să discut cu el. Individul acela cu o voce acooa a fost călugărul Efronie, dar acum ?! Ştiţi prea bine groaznică, ca de venirile i-a spus femeii : „Soră. mă chemi de două zile călugărul Efronie zace în mormînt. Ora fi noi Mnd consideri că e pregătit !" şi apoi s k»sit din cameră Asta rrinâstire, ne-o fi plăcînd nouă povestea cu trezirea lui Bazlb ştiu foarte bine.
dar pină şi ăsta a făcut-o după trei zile... Nu chiar din prirr __ Cum adjcă pregatit ? întrcbă Dnbre încurcat.
zi ' Nu v-aţi gndiţ că cineva, în noaptea aceea, a vrut s-o U Profesoml fa. suflecă mîneca căm,ţsii arătînd cu dc tul
pe călugărul Efronie ? un mic punct roşu la încheietura manii drepte.
— V-a făcut o injecţie ?!
— Desigur. Şi după aceea nu mai ştiu nimic !
„Precis că au folosit scopolamină, gîndi maiorul priviiiţ braţul alb, fosilizat al profesorului. Lucreaxâ tare băieţiii Nimic de zis îi faci injecţia şi n-ai probleme ! îţi râspun-j, apoi tot ce vrei şi tocmai în asta constă frumuseţea ; că ?; întrebat, după ce-şi revine, nu ştie absolut nimic, des ore ,i;v cutia purtată, ca la o adică să poată divulga. Frumos lucrat Treabă de profesionişti, cu legături vaste. La noi imposibţ de procurat serul ăsta şi nici din altă parte nu-i treabă pi-e;
uşoară !"
Cîteva ore mai tîrziu presupunerile maiorului s-au ade verit.
— Interesant... N-aţi mai reţinut nimic, care ne-ar pute orienta cîtuşi de cît ?
Profesorul se concentra şi abia apoi răspunse :
— Nu, cred că nu...
— Vreun amănunt oricît de nesemnificativ. Uneori şi ce mai mărunt lucru ne poate deveni extrem de folositor ! încer câţi să vă amintiţi.
Profesorul nu-i mai răspunse. Părea extrem de epuiza* Obrajii îi erau de o paloare neobişnuită. Pe frunte îi apărui mici broboane de transpiraţie. îşi duse o mînă în partea sting-a pieptului şi începu să se maseze uşor. O făcea fără să-? dea seama şi faptul acesta nu-i scăpă lui Dobre.
— Dacă nu vă simţiţi bine, urcaţi-vă în pat, îl sfătui ei Staţi cît mai lejer şi încercaţi să vă amintiţi ceva la care ni v-aţi gîndit încă pînă acum.
Profesorul se supuse ca un copil ascultător. Maiorul h scoase tabacherea şi începu să caute, îndelung o ţigară.
„Ăştia fac tot posibilul să ne lăsăm de fumat. Cu unii re» şese Eu însă, pe baricade ! Aş fi în stare să fumez şi stinghii 1* dintr-un gard ! Am să dau de dracu într-o zi !...*
Smulse dintr-o ţigară un pai de mărimea băţului de chv brit. o aprinse şi, apropiindu-se de fereastra deschisă rostognl peste frunzele de alun prima avalanşă de fum vineţiu.
— Parcă îmi amintesc ceva, veni din spatele său şoan' abin auzită a profesorului.

Maiorul deveni atent. Se întoarse şi îl privi pe Vereş.
— Mă tem să nu fie o farsă a minţii mele surescitate. ■' în cazul călugărului, continuă profesorul.
t

__ Să vedem despre ce este vorba îl încuraja maiorul. __Cînd a intrat individul acela cu voce ciudată, ce părea a ft S^1 a Pătruns şi ceva lumină din hol...
— Şi .
_- Pentru o clipă, poate două, am văzut, cam în dreptul neretelui din faţa mea că mai era o femeie.
— Şi i-aţi reţinut chipul ?
— Exclus ! spuse profesorul. Cred că mi s-a părut. îl privi pe maior foarte descurajat.
— Spuneţi, vă rog, orice aţi observat.
— Am văzut femeia, dar mi s-a părut destul de ciudat că nu i-am simţit prezenţa. Bineînţeles, cît am fost lucid.
— Cum arăta ?
— Asta e ! Arăta destul de nelalocul ei pentru momentul acela.
— Adică?
— Stătea cu spatele la mine şi era aproape dezbrăcată.
— Cum ?!
— Avea părul de un blond strălucitor şi abia reuşea să-şi acopere coapsele cu un capot verde.
— Curios. Şi femeia n-a schiţat nici un gest ?
— Ba da, după faţa ei întoarsă spre mine părea surprinsă neplăcut, însă imediat a dispărut în întuneric.
— Probabil că era doar în trecere pe acolo, presupuse maiorul. Venea cumva de la baie şi, traversînd camera asta unde v-aţi aflat dumneavoastră spre o alta, a surprins-o stropul acela de lumină.
— Aşa cred şi eu... Era o femeie foarte frumoasă şi cred că aş recunoaşte-o.
— Vă vom arăta cîteva poze. Mai ştii de unde sare Iepurele ?...
— Parcă am mai văzut-o undeva, însă nu-mi aminteso unde şi cînd. In orice caz chipul ei îmi este destul de bine cunoscut!
_ Dobre ieşi din cameră, deşi profesorul se arătă foarte îngrijorat că rămîne singur.
— Fiţi liniştit. Sînt convins că nu-i mai interesaţi, a ă maiorul înainte de a pleca. încercaţi să dormiţi !...

r
Pe culoar îl întîlni pe fostul boxer. Stătea rezemat C(ţing prin gaura broaştei în camera aia şi l-a tras curente?, că spatele de pervazul unei ferestre, în stilul lui degajat şi ostet^tfel nu se exPlică-
tativ, picior peste picior şi faţa-i era şănţuită de un zîmbe taiorul mai tot timpul privise pe fereastra deschisă mer-
răutăcios : sUl grăbit şi fără rost al călugărilor. Cînd se întoarse, Valy
— Merge treaba, merge? Sau chemăm bunicuţii de \^ jgteţ, cu mutra lui drăgălaşă, se străduia gingaş, ca o controlul obştesc ! domnişoară bine crescută, să-şi înghită un nod ce-i stăruia în
Dobre se opri aşa, într-o doară, în faţa lui. îşi căută pri, it precum o prună ce i se pusese âe-a curmezişul. Nu arăta buzunare tabachera, scoase din ea o mărăsească fără beţe, şi-,*jeioc interesant, aprinse cu lehamite, ca pe cel mai scîrbos lucru din lum^ __ Mare blestemăţie mai e şi curentul ăsta ! Dumneata
— Ascultă..., abia acum îmi dau seama că-mi aminteşte ce stai în dreptul ferestrei deschise ? într-o zi ai putea s-o de-o veche cunoştinţă, vorbi maiorul, slobozind spre nasupăţeşti.
stîlcit al fostului boxer fumul vineţiu. îşi aruncă restul de mărăsească în tufele de afară şi plecă
— Gică Pîldău. Poate-ţi aminteşti de el, că tot la semigrciaşa, fără ţintă, pe culoarele mînăstirii. a fost...
— Gică-ranşă, vrei să zici, spuse înviorat uriaşul. Maiori^ trase adînc din ţigară şi-şi subţie ochii, privindu-l.
— Ei bine, Gică rangă ăsta era un tip dintr-o bucată, mai ! Tot aşa se lăsase el de box şi cînd avea chef aduna ca la zece băieţi pînă-n 15 ani, dintre ăştia care-i vezi mai ţrf timpul holbîndu-se prin vitrine după gumă de mestecat. Ii în vata să se bată, că Gică ştia nişte figuri secrete de judo, apo îi părăsea fără vreun cuvînt O făcea numai de dragul arte fără cîstig. Nici măcar nu le spunea „good bay«, ceea ce nf
era chiar un gest frumos din partea lui. care totuşi în cel^ p ş ,
lalte împrejurări era un domn Se dădea la fund şi gata. t>£°Pa zarea prin parbrizul maşinii, profiiîndu-se nu departe, ştii care era marele Ini defect ? " .c/aţa dimineţii, vilele albe şi cochete .ale staţiunii Slănic

Maiorul se uită din fugă la figura încurcată a celuilalfoM°va- }?*? tm. ^ geamul portierei. Un aer îngheţat şi
" , * . ti * , A „ , / ,. . , . are invada interiorul viciat de norii densi ai nenumăratelor
— Curiozitatea. omuK curiozitatea ! Asta l-a făcut pe bieţjgâri tumate Un trernur uşor (îi încercă „jderii, prelingm-
tul Gică să moară de tinar si sa fie purtat m sicriu alb ^4_se de_a j ul spinării ^ apa unei ploi neasteptate. 5„
neaua, de patru ortaci de-ai lui si era atita jale. de-ai fi zi^^ simt de oboseala nopţii nedOrmite, de cei peste trei c-a
murit î meu Jianu. aite de kilometri parcurşi în aproape < cinci ore, drum
de.
— Din a«ta i s-a tras moartea ? întrebă tîmp fostul boxeiîpapte, epuizant. îşi aprinse o ţigară, era ultima, şi c-un
— Da d; m'le, curiozitatea l-a pierdut! Tot aşa se dădusOrobet şăgalnic intră în incinta staţiunii şi opri în preajma
el la fund într-o toamnă, acum vreo patru ani şi noi îl căutafl*>te]ului „Perla".
de zor, să-i dăm ceva haine mai groase şi-un adăpost pe cinsti „Probabil că din prea mult dor de mare, gîndi
locotencn-că se stricase vremea de tot şi el săraeu' plecase numai într-util, ăştia şi-au botezat aşa hotelul, altfel n-as
găsi o explicaţie dangaret şi o bluză pepit şi aia cu mînecuţă scurtă Pînăla urmatei de doamne ajută la'ora asta" într-o
dimineaţă, l-am găsit într-o casă părăsită lingă ,1, j^^ o îvire ^^ M .
unpi camere, cu un cui mfipt m ochiul sting !... Probabil âutată Nici nu-1 miră ' '
Gică. împins de curiozitatea hii nebună, s-o fi uitat cu ochiu
r ******* ™ ,*
Cam pe la ora cmd sergentul major Talpă se holba la f*"»»1 J* ^Ibase ,cu doua mu de ani m urmă boul cel sfint m ieslea lui cu paie şi raze, locotenentul
înconjură hotelul şi dădu peste un garaj ce intra ân $,< -vi puternic de zidul din faianţă neagră al garajului şi solul
clădirii Poarta era încuiată cu un lacăt, cit dopului^ s<; cnjar lîngă el cu un zgomot strident. întinse mîna si îl din Oaş.
Alături de poartă, mai jos, o ferestruică se zgîia uperă. Era un levier.
ei, murdară şi insolentă, ca privirea unei vădane bătrîne ,reC Fără să_şi dea seama> m,a înarmat, gîndi locotenentul
eînduri urîte. Locotenentul se aplecă şi privi pe ferestre gonind întunericul, că prea venisem aici, ca la o con-
Inăuntru, (garajul era luminat de un bec obosit şi pistruiat ,s^tuire a tinerilor filatelişti..." Se ridică, uşor aplecat în
fată murdăria muştelor din ultimii o sută de am. s|dîsi schimbă poziţia. Din' cealaltă parte a întunericului cine-
„Oho !" făcu el a mirare. Văzuse maşina albastra, c^ j2 pmdea. Se zărea ca o pată neagră şi lunguiaţă în lumi-stropită
de noroi, ascunsă, într-un ungher al garajului suja puţină ce se filtra prin ferestruica murdară. Era atîta în-
dare şi linişte îneît locotenentul îi auzea risniraţuv <u
eo
a pţ
ordare şi linişte, îneît locotenentul îi auzea risniraţuv <u-
teran".
„Dacă mă consider băiat isteţ, aş trebui să intru m g
fără a-1 mai deranja din somnul dulce al dimineţii pe flăci ^Avea dreptate bătrînul Dobre cînd mă pisa la cap că
de la recepţie • . . . . jn meseria asta a noastră, se mai şi moare! Chiar prea uşor,
_ In mai puţin de cinci minute, locotenentul era m gaj „^ preciză el, nădăjduind că umorul îi va suplini cu-şi
foarte atent corecta maşina. Numărul intr-adevar se sfirş -j cu cifra opt, culoarea era albastră, dar fără dunga aceea
k de care amintise paznicul. Pentru o'clipă fluieră încet,
Bijbnnd zidul se apropia, pe nesimţite, centimetru cu
ciobanul care şi-a pierdut turma, apoi se aplecă şi pipăi .centimetru de celălalt Ajuns într-o poziţie prielnică, în faţă
mî-na dună ormmonhil rif» la witn ^nsw n mir* fiX liravea un butoi din tabla, probabil pentru benzina care-1 putea
mina aupa ornamentul de la spate, scoase o mica iişie nr *,ox™e+ în^t^nntMi îr.Hr^+3 mr:> ^lălăit î^tpma
cioasă de plastic verde " ' **0l0S1 ca adăPost' locotenentul îndreptă spra celălalt lanterna
„ . , ...' . „ . i .1 i • * ^ aDrinsă. Isi dădu seama că individul stă în apropierea uşii prin
_ Deci asta era figura ! Respectabilul proprietar al ms JJ intrase j oricmd a ya sc fără 44 Pidentifice.f în
nu după ce-şi făcuse treaba, a constatat ca nu exista nur ^ cl!■ - ca la un semn si celălalt îndrepta spre loco-mai banal
şi de prost gust ca o dunga verde pe o maşina ^^ fascicolul unei ianterne mult mai puternice, orbindu-1. bastră şi a
dezlipit-o. Asta-i maşina care a vazut-o aoban;Noroc de butoi De data asta individul aruncase cu un obiect „Samara"
poate fi şi un nume de fata !... mult mai greu care făcu tandari faianţa din spatele loeote-
Să-mi mai zică cineva că simţul artistic n-a pătruns acl3nentului !

în mase !« se gîiidl locotenentul. Se apleca din nou, de da Promînd de { tu] că dm nQU era întuneric făcu un salt asta mai mult, şi începu sa cerceteze c-o lanterna mica umbra dg ^ usă însă ge ^ . de cqv^ q sîm]ă buzunar roţile şi aripile dm spate. Smulse citeva fire de i^tinsă de.a.lungul garajului si căzu. Levierul îi sări cît colo. din cuta aripei interioare şi tot de acolo desprinse cu gr^ redresă r 5d însă nu_si'mai zâri agresorul iar uşa prin o bucate de noroi galben. Era de aceeaşi culoare ca acela ţ^ intrase ^ închise -mcei Q cheie se răsud în lacătu, de pe pantofii lui împletiţi. Se invirti dm nou m jurul ma?intfară Cînd ge ^^ asupra ei cu furie uşa rezistă. „Nor-In cele din urmă apăsă puternic minerul unei portiere. M^ , E din tablă constată cu regret locotenentul, şina era deschisa. De altfel toate portierele erau descuia! y ■ . t . . j • * t- i

„Ca-n ţările de jos! exclamă în gînd locotenentul. Pr. . ^ P™ ferestruica, pe unde intrase ocoli in galop spa-prietarul maşinii nu se teme de hoţi..: Merţi I mai ales da.»?le.hotehlui şi intra prin uşa din faţa. Băiatul de la recep-poarta-i zăvorită cu bijuteria aia, cît lacătul iadului!» Pf.dormea dus, după tejgheaua lui cu capul rezemat de un t>„ „ •+ i -i j u • «- • *. *• • i^Sistru enorm. Asa cum stătea căzut in somnul lui, în pozi-

Brusc nenorocitul^ ala debec pistruiat se stinse şi loc«a aceea • întredeschisă, părea

tenentul făcu un salt înapoi şi cit era de lung se rostogoli tjort . . ^ ■? t. r

lături. In aceeaşi clipă ceva trecu fluierînd exact prin Io* ' A , _ ..t>- * • A,->.

unde-i fusese capul eu o secundă mai înainte, un obiect '■. ~~ Ascultă, amice ! Dormi sau o faci pe mortul ?!

70

71

Băiatul ridică capul ciufulit şi speriat, ca şi cînd ar fj yăzut-o pe bunică-sa înviată. O jumătate de faţă îi era gal. benă ca ceara, cealaltă roşie şi cu urme foarte precise. Dupj ete puteai să stabileşti cu uşurinţă forma şi grosimea re, gistrului.

— Care-i scara ce duce la subsol ?!

■— Aia..., arătă băiatul spre o draperie grena. Grăbit Popa se îndreptă şi dispăru după draperie.

— Alo, domnu' alo ! Cine..., încercă băiatul să-1 oprească. Se auziră nişte tropăituri, care în liniştea hotelului se am. Plificau şi după puţin timp se întoarse, îşi arătă legitimaţia ţ CGru în şoaptă :

. _ — Dă-mi, te rog, registrul! Urmări în fugă ultimele pa. S}ni ale celor înscrişi şi solicită o cameră la etajul cinci. în 2lua aceea nu făcu nimic altceva, decît să doarmă.

. % — După părerea dumneavoastră care din exponatele de aici au cea mai mare valoare ?

— Depinde, spuse stareţul, privindu-1 pe maior cu zîtn-betul acela nefiresc. Sînt unele care au o valoare istorică deosebită. Cum este, de exemplu, acest talger de aramă cositorită, despre care se zice că ar fi aparţinut pustnicului Daniel. Al-ţ^e sînt cu adevărat valoroase şi ca material şi ca documente |storice ; cum sînt cele patru cupe din vitrina de acolo... Sînt lucrate din aur masiv.

Dobre le privi atent apoi trecu la o altă vitrină unde pe ° catifea sîngerie se afla un crucifix superb bătut în foiţe de aUr şi încrustat cu pietre preţioase.

— Dar ăsta ce valoare ar putea avea ?

Stareţul privi crucifixul arătat de maior şi pe faţă îi trecu un zîmbet de mulţumire :

— Este Marea Cruce ! Profesorul Vereş. ar putea să v-o P^zinte !... De altfel, dînsul cunoaşte bine fiecare exponat ~p a*ei şi vă poate spune istoria fiecăruia dintre ele. Vreţi sa «"imit după dînsul ?

— Nu, nu e nevoie ! refuză categoric maiorul. Cred că & odihneşte. Cînd am plecat din camera lui părea foarte exte-nuat.

Normal După cn]e pt-recute, nu-i de mirare.. Îmi pare pentru el, mai ale că venise aici să-^1 termine lucrarea, nai eă lucrurile s-au cam încurc .t'

_— Da, oftă maiorul, lucrurile s au încurcat rău de tot, gîndindu-se că trecuse atita timp de dna era aici, fără nici ^n rezultat. Niri măcar lenjeria de corp, pentru schimb nu-şi luase-

Stareţul îi citi gîndul :

— Dacă aveţi nevoie de ceva, spuneţi-mi. Sîntem noi cam de civilizaţie, dar ne descurcăm destul de bine... Dobre îi mulţumi şi se uită în continuare la crucifix. Stareţul îi urmări privirea.

— Are o valoare, cum să spun, şovăi el, istorică, mai mult decît materială. Se spune că ar fi fost dăruit mînăstirii noastre de însuşi domnitorul Constantin Brîncoveanu. în drum spre judecata sultanului, convoiul domnesc a poposit o noapte la mînăsire. Atunci, se spune că domnitorul ar fi dăruit acest crucifix părintelui stareţ Nicanor pentru pomenirea sufletului său ! Doar atît !

— Interesant! pare un lucru cu o valoare artistică deosebită !
— Cei vechi erau mari meşteri în a salva aparenţele !
— Pare şi lucrat cu multă măiestrie, observă maiorul.
— V-am spus doar că e făcut prin secolul al XVII-lea şi are o istorie interesantă, pe care profesorul Vereş o cunoaşte mai bine decît mine >
Maiorul se îndreptă spre ieşire urmat îndeaproape de stareţ. Era teribil de plictisit şi ar fi dat orice să se afle în clipa aceea aşezat la biroul lui cu un teanc de dosare în faţă. Mînă-stirea nu-i pria. Poate că în alte condiţii, da. însă acum fuma mai tot timpul ţigară de la ţigară şi o durere surdă îl făeoa să se pipăie din cînd în cînd în dreptul stomacului, Nici mîn-carea prea consistentă, ce-i era servită, nu-i făcea deloc bine. Noaptea trecută se sculase cu nişte arsuri cumplite iar răceala încă nu-i trecuse.
— Au cam început să vă plece chiriaşii...
— Da, răspunse stareţul. A mai rămas doamna aceea în doliu cu fetiţa, domnul Hristache şi profesorul Vereş. Nici domnişoara Popa n-a plecat, adaugă el după o clipă de ginţii re.
Aproape de stăreţie s-au despărţit. Stareţul s-a dus la treburile lui, iar maiorul cufundat în gînduri pline de tot felul
73
de întrebări, s-a îndreptat spre chiliile rezervate pentru i;i .chiriere oaspeţilor. Urcă încet scările ce duceau spre cam..... iui şi se opri în dreptul unui stîlp de piatră. Nişte crampe p^ .ternicc îi sfîşiau măruntaiele, făcîndu-1 să se îndoaie ca sU|-o greutate prea mare purtată pe umeri. De undeva, din umbrţ răcoroasă a coridorului, răzbătu pînă la el o voce de feme^ Deşi era aproape în şoaptă, părea foarte repezită şi plinj de ură.:
— Eşti o bestie, domnule, asta eşti! Vrei să pari doz, interesant, dar te-am mirosit eu..., escroc sentimental ce eşti |
— Scumpa mea, controlează-te cînd vorbeşi, încercă băr. batul să o tempereze. Eşti nedreaptă cu mine, cu cel pe care îl iubeşti...
■— Iubire, pe dracu ! zise din nou femeia şi mai întări, tată. După ce ţi-ai bătut joc de mine mai vrei să mă laşi ş| lefteră acum !
— Cum îţi... ?!
— Gura ! N-ai dreptul să spui nimic, auzi ? l Te am ia mînă, lichea sperjură ce eşti! Crezi că nu ştiu ee-ai făcut alaltăieri noapte ? Vezi că poliţia este tot aici !
Bărbatul strigă un „ssssît" tare şi lung şi începu să vorbească repede şi foarte încet. Femeia îi răspundea monosilabic. Maiorul nu mai înţelegea nimic din discuţia lor, fiindcă bărbatul era acela care vorbea mai mult, iar femeia îi răspun-dea din ce în ce mai calmă, mai temperată. Durerea îl mai lăsase. Trecînd printre stîlpii de piatră ai coridorului, nu departe de locul unde se oprise, îi văzu pe cei doi. Treburile păi'cau că reintraseră în făgaşul lor normal. Fostul boxer o săruta foarte convingător pe domnişoara Irinel. Niei nu s-au sinchisit de el.
Cînd îi depăşi, probabil că domnişoara Irinel reuşise pentru o clipă să scape din îmbrăţişarea brutală a iubitului şi maiorul auzi :
— Răule ! Nu-i aşa că n-o să-1 mai superi pe iepuraşul tău cel mic şi scump ?
„S-o ia dracul de treabă ! exclamă, în gînd, Dobre. Cred că ar fi timpul să mai plec puţin de pe meleagurile astea. Am început să capăt un miros persistent de tămîie t...u.
îşi privi ceasul. Cam peste o oră, un autobuz, care trecea prin apropierea mînăstirii l-ar fi putut duce pînă la bacul de trecere peste Dunăre.
74
Cînd intră în apartament, Dobre constată că Ortansa era într-o stare sufletească cum nu se poate mai bună, ceea ce îl făcu să simtă o furnicătură pe şira spinării, ca şi cum cineva i-ar fi pus o prişniţă cu ulei călduţ. Roxana nu era acasă, aSa că maiorul prevestea o seară în doi „ca-^n luna de miere !", liină cu nimic, anume, altfel decît sutele de luni care au trecut de atunci, dar pe care nevastă-sa o evoca ades cu laciimi fn ochi şi cu nostalgie în glas.
— E obosit băieţelul meu drag ? îl întîmpină ea în hol, trecîndu-şi braţele fierbinţi în jurul gîtului şi sărutîndu-1 tandru după ureche.
„Treaba nu-i a bună, deveni Dobre circumspect. Mai e puţin pînâ la... iepuraş mic şi scump !... Trebuie să fie un nCe" la mijloc'..."
— Am adus nişte caş proaspăt, cîţiva peşti numai buni pentru o saramură, nişte ridichi de lună, marea ta slăbiciune şi... două sticle cu vin mînăstiresc !... Are patru ani vechime, îşi rotunji Dobre ochii ca să pară mai convingător.
— Vai, făcu Ortansa, poonindu-şi palmele a mirare. Ridichi de lună la vremea asta !... Numai tu poţi găsi aşa ceva, dragule !... Fugi repede şi fă o baie că puţi îngrozitor şi pînă ieşi tu, eu am făcut saramura !...
Dobre intră şi începu să-şi pregătească cele necesare unui duş fierbinte şi reconfortant. Uşa se întredeschise şi Ortansa îşi strecură capul înăuntru :
— Să ştii că avem un film nou, la televizor, în seara asta !... O să-1 vedem numai amindoiL. Ca atunci!... Şi

zîmbi, din ochi, plin de înţelesuri, aşa cum îi zîmbise cînd o întîlnise prima oară la balul de la „Textila", un zîmbet eare-i plăcuse atît de mult lui Dobre, încît nu se mai putuse despărţi de eL
După o vreme, aşezat în fotoliul său preferat, cu picioarele ridicate pe un taburet şi cu un pahar cu vin în faţă. Dobre dezlegă cu flerul lui d? poliţi.4 înnăscut, misterul „drăgălăşeniei" soţiei sale din seara aceea : „o pereche de cercei de aur cu atîrnători şi rubine sintetice dar de strălucirea şi duritatea celor autentice" pentru Roxana. un inel „subţire cît un fir de aţă, că aşa se poartă acum", pentru Ortansa, două Perechi de cizme că... „astea vin numai în sezon !" şi o că-ciulă din „coadă de vulpe argintie, cu calotă de astrahan
autentic" că... „e fată mare, merge în societate, de acum, şţ n-o mai pot purta cu boneţică !..."
Maiorul socoti că n-are rost să ţină minte înt.eaga foai« dotală enumerată şi comentată competent de nevastă-sa, câ tot nu putea schimba &eva. La loto n-am cîştigat, moştenirţ n-am căpătat şi nici mînăstirea n-am de gind s-o jefuiess!... Or să-şi facă şi ele ce s-o putea", gîndi el liniştit, din acest punct de vedere. Aprobă cu multă convingere devizul şi drept răzbunare mormăi că... „a doua zi, după nişte treburi mărunte pe care le are de făcut la birou, va pleca din nou la mînăstirea aia, de unde nu ştie cînd se va întoarce, fiindcă acolo, treaba s-a încurcat de tot !tt
în rest, seara a fost ca oricare alta, filmul destul de cunoscut, singura noutate era doar că avea titlul schimbat.

CAPITOLUL 11

Vi.

Cînd se trezi era ora şase, geamurile căpătaseră o tentă de vineţiu în lumina săracă de afară. Dormise aproape zece ore, un somn reconfortant, adînc, nestrăbătut de sclipirea fugară a vreunui vis. Rămase un timp în pat rememorînd cele întâmplate în noaptea trecută. Dădu un telefon la recepţie să i se reţină o masă şi i se răspunse că, dacă vrea să închirieze toată sala restaurantului, nu are decît, fiindcă în seara aceea se aşteptau să fie foarte puţină lume. Apoi se sculă alene şi trecu în baie. Aici zăbovi mai mult. Avea timp suficient. îşi propusese să nu coboare în restaurant mai devreme de opt
Aşa că pe la ora opt fără cinci, locotenentul Popa într-un impecabil costum gri-fer, de tweed, la două rînduri, ultimul stiigăt al modei la bărbaţi, chemă liftul. Se aşeză la cu totul altă masă decît cea rezervată, într-o mică lojă, depare de podiumul orchestrei, însă cu o perspectivă mult mai bună asupra întregii săli.
— O friptură, te rog !
Abia cînd pronunţă cuvîntul friptură, îşi dădu seama cit îi era de foame.

Sala era pustie. Ici, colo, cîte un ospătar traversa fără r0St şi foarte grăbit şirul meselor albe. Cîţiva băieţi cu haine vişinii se căţăraseră pe treptele podiumului plin cu instrumente si partituri şi, după o serie întreagă de zdrăngănituri, orchestra atacă dezlănţuită prima bucată muzicală, foarte puţin omenească. Băieţii erau începători şi se vedea de la o poştă că practicau o muzică de intimidare şi distrugere în masă, Rock-hard !...
Ospătarul apăru de după o perdea şi, plin de gravitate, aşeză în dreptul locotenentului o furculiţă şi un cuţit pe un triunghi de hîrtie. Dispăru şi se întoarse cu un coşuleţ în care se aflau două chifle. După cîteva minute veni cu un mic platou, pe marginile căruia erau înşirate oblic, feliuţe subţiri, aproape transparente, de castraveţi muraţi.
Cînd un ospătar a pus gînd rău pungii tale te îndatorează în felul ăsta; prin mici şi repetate drumuri inutile. „Oare la al cîtulea drum îmi va aduce friptura ?" se întrebă locotenentul.
Nu află, căci atenţia îi fu atrasă de un grup care tocmai intra. Un bărbat în vîrstă, un tînăr cu figură de Adonis şi o femeie. Cei doi păreau a fi străini, însă femeia autohtonă. După felul cum o protejau, şi-i acordau întîietatea, se vedea că, deşi ei vor plăti consumaţia, nu ăsta era lucrul cel mai important.
Grupul trecu pe lînga masa locotenentului, însă el era foarte preocupat de friptură. Era prea grasă. Vorbeau nemţeşte, cu ton scăzut şi plin de aroganţă. Femeia le răspundea, degajat şi sigură ele sine fără a-şi folosi mîinile.
„Are ceva din fineţea tristă a Catherinei Deneuve". gîndi locotenentul, pipăindu-i cu privirea princiarul profil.
Grupul traversă sala si se aşeză în celălalt capăt, la o masă pe care trona un RESERVED. Stupid Sala era goalî.
— Ia, te rog. astea de pe masă !
Ospătarul cn mişcări mărunte se străduia să fie cît mai eficient.
„Tipul, ca să ridice un pahar gol de pe o masă. cheltuieşte energia necesară să încarce un vagon de cartofi. Bine că la meseria asta nu li se calculează productivitatea muncii. Ar fi prea complicat. Ei sînt cu rentabilitatea !...*
— Nu, nu, te rog. Cînd ţi-am spus să eliberezi masa, am înţeles că trebuie s-o laşi fâ>3 nimic pe ea.

Ospătarul făcu o mutră de parcă l-ar fi văzut pe unu] care avea de gînd să-i dea foc şi să-«i fure nevasta.
— Vreau să fac nişte pasienţe şi-mi trebuie toată suprafaţa, zise foarte grav locotenentul.
Femeia în sfîrşit, îi descoperi prezenţa. îşi aprinse o ţigară, oferită de cel tînăr şi întoarse capul spre el. îl privea de după perdeaua albastră a fumului. Era în avantaj.
— Da' nu e voie, domnule, să jucaţi cărţi în local' se arătă drastic şi îmbăţoşat ospătarul.
— Scrie undeva ?

Ospătarul privi dezorientat pe pereţi, ca şi cînd s-ar fi aşteptat să găsească ceva scris cu privire la interzicerea jocului de cărţi, însă ridică neputincios din umeri. Orchestra începu cu un tunet de apocalips. Aerul reverberă aşa de brusc, încît în sala cea mare şi goală a restaurantului se porni un taifun. Orice mijloc de comunicaţie între oameni părea imposibil. Ospătarul spuse ceva, însă locotenentul nu-i văzu decît buzele, mişeîndu-i-se.

— Ai spus ceva ?! strigă locotenentul spre el, ca şi cînd omul s-ar fi aflat nu lîngă el, ci la o depărtare de un kilometru. Ospătarul, pur şi simplu îi băgă nasul în ureche.

— Nu scrie... !

— Păi, vezi ?

„Unde naiba o fi mastodontul, colegul ei de cameră ?! Văd că Adonis ăsta blond mănîncă scobitori din cauza ei şi ea îi zîmbeşte, de-i îngheaţă coniacul în pahar. Săracul, pare destul de tînăr !"

— însă, domnule... atacă frontal ospătarul profitfnd de o mică pauză a tunetului, ca într-o luare de cuvînt cu largi promisiuni în conţinut.

Locotenentul îl întrerupse brutal.

— Niciun, însă domnule ! De ce nu scrie ? O instituţie aşa de onorabilă, dacă-mi permiţi să-i zic aşa, ca a dumneavoastră ar trebui să aibă scris pe pereţi şi un lucru ca ăsta...

„Femeia-i dată dracului ! E în ţinută de lucru, după cîte văd Sobră şi inabordabilă. Aşa-i stă şi mai bine ! Iar zîmbetul adresat tipului, are ceva din prestanţa unui afiş moralizator. Ce i-o fi spunînd bătrînul ? Sînt convins că, de la o distanţă foarte, foarte mică. pielea ei miroase a parfum de viorele t" ■

Muzica se opri iar tunetul se îndepărtă. Probabi] că ospătarul, n-avea de unde şti că un zîmbet ştirb nu putea fi agreat chiar de toată lumea, însă el era cinstit şi insistent. Mai ştii ? locotenentul îl luă în primire.

— Ga de exemplu : „Nu spargeţi seminţe de dovleac în sala de şedinţe !", „Nu tăiaţi pluşul cu briceagul !" „Descălţaţi-vă la uşă, cînd intraţi!" sau, în ultimă instanţă, n-ar strica ceva în genul ăsta : „Soarele şi altruismul, întăreşte organismul !" Nu ?

— He, he, hi, hi, hu, hă, hî... — rîse ospătarul, folosind numai o parte din gama acustică. Sînteţi tare glumeţ !

Locotenentul îl privi pentru prima dată atent. „Sfinte, cu rîsul ăsta al lui, poţi oricînd face o crimă perfectă !"

— Adu-mi, te rog, nişte fructe.

Uşa se deschise şi, în sfîrşit, apăru şi prietenul doamnei. Umerii laţi şi mîinile atîrnînd ca două anexe pe lîngă corp, lungi ca de gorilă, îl făceau să pară mic de statură. Trase scaunul ca pe o surcică şi se aşeză ghemuit, ascunzîndu-şi mîinile sub masă. Femeia îi spuse ceva şi noul venit privi spre locotenent. Ridică din umeri, nepăsător, şi sorbi din paharul său cu coniac.

Locotenentul făcu o mutră strîmbă. I se păru că auzise şi el sorbitura. Stinse ţigara şi muşcă dintr-un măr roşu, parfumat.

„La minunăţia asta ar merge un pic de coniac Murîatlar. Măcar un păhărel cît un degetar". --

Ospătarul, care nu-1 mai slăbea din ochi, de cînd cu lozincile alea, îl intui :

— Un coniac mic, nu doriţi ?

— Numai dacă aveţi Murfatlar, admise locotenentul. Grupul discuta în surdină şi foarte aprins. Cei doi se uitau Ia omul-gorilă şi-i tot imputau ceva. Tipul stătea cu gura căscată şi ochii holbaţi la femeie, care-o făcea pe translatoarea. Apoi se întoarse şi aruncă spre masa locotenentului o privire, mult mai insistentă. i Popa îşi dădu seama că a fost recunoscut. '

— îl cunoşti pe cel în costum negru ? Arătă el spre masa celor patru, întinzînd ostentativ mîna. Individul surprinse gestul.

7»

— Cum sâ nu ?f Pe domnul Neîu ? Ehe, dînsul e mare \ ase admirativ ospătarul, aşezmdu-i în faţă paharul eu coniac, Locotenentul II privi întrebător.

— Are bani şi nu-i strîns Ia pungă... Cînd se aşează la masă, face consumaţie mi glumă f Eî nu schimbă sutele! Le dă în-tregi.

„Să ştii că ăsta face aluzie ia faptul că eu n-am consumat nki de-un pol i Nu se prinde, copile' Trăiesc din diurna !*, în tot acest timp „domnul Nelu" se tot uita pe furiş spre masa locotenentului.

— N-ai vrea să-mi faci un mic serviciu ?

Luă un şerveţel de pe masă şi scrise ceva pe ei.

— Du-i bileţelul ăsta domnului Nelu şi nu aştepta nici un răspuns.

Primind biletul de la ospătar, Nelu se irita timpii la şerveţelul de hârtie. îl întoarse pe o parte şi pe aita, raeştiind ce să facă cu el. Dădu să-1 mototolească, însă femeia i-1 luă. înainte de a citi ce scrie pe el, scăpară din ochi spre locotenent, îşi lungiră şi ceilalţi gîturile să vadă mai bine micul petic de hîrtie. Pe şerveţelul de hîrtie scria :

„Condoleanţete mele cele mai sincere! *

Dedesubt erau desenate, parcă în joacă, două cruciuliţe ; una mai mare şi mai îngroşată. în dreptul ei era făcut, destul

de cocîrjat un mare semn de întrebare. Altceva nimic. Şervețelul scris ajunse din nou în mîna gorilei, care-1 mototoli şi-1 aruncă în frapiera de lîngă el.
Locotenentul Popa sorbea tacticos din coniac, privindu~i. Cei patru arătau ca la un priveghL Se întoarse spre ospătarul care se aşezase pe un scaun de la masa vecină.
— Fă-mi, te rog, nota de plată, ceru el.
Se ridică de la masă şi mai luă un măr. Pe cel mai mare şi frumos. Privi ceasul. Era aproape zece. Se îndreptă calm spre masa celor patru, nescăpmdu-i nici o clipă privirea omului-gorilă. Mergea întins, ca şi cînd ar fi fost hotărît pentru un lucru grav. Celălalt era aşa de încordat, încît abia atingea scaunul pe care stătea. Se opri în drepul lui, îi zîmbi îngheţat şi cînd întinse mîna într-un gest larg, studiat, omul schiţă o mişcare spre buzunarul de la piept, însă femeia îl apucă de braţ, ca şi cînd ar fi vrut să-i spună ceva.
Locotenentul zîmbi de astă dată femeii şi îi întinse mărul.
f
.— Vi-1 ofer dumneavoastră, doamnă, pentru păcatul ca sîjiteţi atît de frumoasă... Dacă n-aţi fi fost în sala asta părăsita, ggara mi s-ar fi părut foarte anostă !...
Femeia luă mărul, ca pe un obiect de preţ şi—1 răsplăti c-o privire încărcată cu mii de promisiuni Ştia să primească un
dar!
Locotenentul se uită din nou insistent la mutra perplexă a gorilei, apoi se înclină într-un salut, stn începutul acestui secol si ieşi. Grupul celor patru rămase nemişcat în diferite poziţii, foarte puţin convenabile, ca personajele unui tablo j vechi, surprinse de un fotograf amator.
Locotenentul Popa coborî încet treptele nnteiului. ca un
om ce are de gînd să facă o mică plimbare înainte de a se eulca şi cu miinile la spate se îndreptă spre parcul de maşini. Ceva mai încolo, staţiona retras un „Ford" albastru, tip sport. Alături „Samara" de aceeaşi culoare. Trecu pe lîn^ă „Ford"', atinse cu mîna capota lucioasă şi oftă cu multă obidi şi necaz, într-un colţ al parcării se afla o dubiţi cu însemnele unei întreprinderi forestiere. Locotenentul se îndreptă spre ea. Ajuns Ia ciţiva paşi îşi aprinse o ţigară. Omul de Li volan dormea cu geamul de la portieră coborît. „Cred că Începe dansul, murmură Popa. Eu mă retrag !" Omul clătină, imperceptibil din cap dar rămase în aceeaşi poziţie pînă ce silueta locotenentului se estompă în întuneric. Cîteva clipe mai tîrziu din dubită cobo-rîră un ospătar şi o fată îmbrăcată în uniforma ceior de la recepţia hotelului. Oftînd uşurat, locotenentul aruncă ţigara, se urcă în „Dacia" lui Dobre şi porni motorul îî aştepta un drum de aproape trei sute de kilometri Era însă mulţumit că noaptea era senină si rece.
«•

CAPITOLUL 12

O uşă se deschise şi un bărbat intră cu muîtâ precauţie îa întunericul camerei.
— Ai venit ? întrebă o voce răguşită
— Am venît, fiindcă m-ai rhemat ? De ce m-a§ cnemat 1
ai
Nu puteai să-mi transmiţi ce vroiai să-mi spui tot ca pînă acum } Ştii doar că nu-mi face nici o plăcere să vin aici!
— în schimb eu mă bucur că te întîlnesc... Cam demult nu ne-am văzut şi mă apucase dorul!...
— Lasă ironiile ! Ai putea aprinde măcar o luminare. Cel puţin să ne putem vedea mîinile.
— Luminare va aprinde preacuvioşia ta la mormîntul că~ lugărului Efronie, ca să-ţi ierte păcatele...
— Ce vrei să zici cu asta ? * Răspunsul veni dur şi categoric.
— Nu cred că eşti atît de prost! Să te ajut puţin ? Bărbatul scoase un oftat a lehamite. Celălalt îi văzu pentru o clipă chipul, cînd îşi aprinse ţigara. Reluă :
— Ai trăit o viaţă în rele şi îţi vine acum greu să te dezbari !...
— Nu am venit aici pentru predici moralizatoare. Sînt sătul!
— Ţine loc de introducere...
— Ce vrei de la mine ? Celălalt ocoli răspunsul :
— Cînd ai să vezi trei oameni : un poliţai, o rasă neagră şi un amărît, înseamnă că miroase a moarte de la o poştă.
— Iar începi ?!
— Poliţai ai fost...
— Şi ce importanţă mai au toate astea, după atîţia ani ?! Am ieşit din rigorile legii.
— Acum ai intrat din nou.
— Vrei să spui că... 4 Celălalt rîse forţat.
— De unde ai mai scos-o şi pe asta ? Nu ai dovezi, dom nule. pe ce te bazezi ?!
— Şi atunci puteai fi dovedit, însă era după război şi învălmăşeală mare... Acum e cu totul altceva şi fiecare vrea să aibă siguranţa zilei de mîine. Nu ?

— Eşti cam evaziv... Nu mă poţi acuza de nimic ! se înţepeni omul în convingerea sa
— In genere la astfel de treburi se găsesc şi martori oculari...
— în ceea ce mă priveşte, nu cred !
— „Comoara-i în sufletul tău, nelogiuitule" ! Ei, ce zici de asta?!...
82
Celălalt nu răspunse.
— II cunoşti destul de bine pe Nelu Corban. li tot vi,"a pe bătrîn... Poliţia îi calcă pe urme. Chiar adineauri am aliat că i) vor sălta, dacă nu cumva faptu-i consumat. Mai ales că toate probele îl acuză. Se zice că el ar fi ucigaşul bătrînului. yoî ce se poate... Dacă eşti destul de înţelegător s-ar putea aranja o treabă ca atunci demult, că doar istoria se repetă.
— Ce vrei de la mine ? întrebă omul cu un glas şovăitor. Celălalt întîrzie răspunsul în mod vădit.
— Mai nimic. Să ne iubeşti şi să ne vrei binele !
— Hm, nu merita deranjul...
— Şi să termini treaba începută de Nelu... '■■■'■ •'
— Eşti nebun?'...
— Nu. Nebunul e mort, aşa că nu văd altul.
— Poliţia este încă acolo.
— Şi ce dacă ?
— Nu se poate face nici o mişcare. M-ar depista imediat !
— N-avea grijă ! Ce ai luat din cameră moşului e o nimica toată... Intervenţia dumitale stupidă ne-a dat peste cap. Şi cum ai vrea să capeţi iertarea păcatelor ?
Omul rîse, presupunîndu-1 pe celălalt foarte strîmtorat.
— Termină ! Eşti mai lichea decît te credeam !
Urmă o linişte stranie. Cei doi erau atît de încordaţi, în-cît sfîşiară bariera întunericului. îşi urmăreau mişcările într-o tensiune maximă Răsuflarea unuia dintre eî se fă:ea dir, ce în ce trai auzită Lejer şi sub o aparentă linişte, celălalt işi aprinse din nou o ţigară. La lumina albăstruie a gazului i ^e vyzu iar faţa însă întîrzie să stingă bricheta Probabil că nu mai vroia să stea pe întuneric. Tîrgul părea a fi încheiat. Apropie flacăra de celălalt. Omul gîfîia din ce în ce mai tare şî mîinile i se frămîntau spasmodic pe braţele fotoliului în care stătea. Era un arc strîns la maximum, însă ochii celui cu bricheta îl ţineau prins ca într-o menghină.
— Observ că şi acum îţi flutură ceva prin cap... Las-o baltă. Ar fi înc-o prostie pe care ai face-o !
— Stinge bricheta, şuieră omul. Bricheta se stinse într-un ţăcănit metalic.
— Eşti cam nervos şi contradictoriu. Mai adineauri vroiai lumină...
— Acum nu mai vreau !
83
— A, era să uit ! Ştii că deunăzi m-am întîlnit cu un vechi prieten de-al dumitale ?
Celălalt sfredeli cu ochii întunericul. întrebă :
— Despre cine e vorba ?
— Un vechi prieten de prin '43...
— Nu ştiu despre cine vorbeşti.
— Au scris pe atunci şi ziarele despre el... Acum a venit în ţară ca turist şi m-a rugat să-ţi transmit sincerele luisaiu. ţări.
— Degeaba insişti. Nu cunosc niciun astfel de prieten.
— Iar ai memorie scurtă ?! Nici afacerea „Grosman*4 nu-ţi spune nimic ?... Asta ai fost o viaţă întreagă : crimă, trădară Şi promiscuitate...
— Văd că iar începi.
— Obiectul subtilizat de dumneata din camera bătrînului, este al lui E a doua oară, după atîţia ani, cînd îi joci festa şi, pe lîngă sincerele salutări, m-a mai rugat să-ţi transmit că de data asta nu te mai iartă'
— Bine î Accent nripunerea ta !
Omul cu bricheta pocni din degete satisfăcut.
— Sper ia n ■•> să-ţi trebuiască zece ani pentru atîta lucru.
— Cînd îl vrei ?
— Pînă mîine seară... Poimîine domnul Richter pleacă..,
— Aşa-1 cheamă acum ?
Omni se sculă şi-i întinse celuilalt ceva.
— Poftim !... Nu-mi plac înregistrările. Celălalt aprinse din nou bricheta şi rîse.
— Oh, s-o ia naiba de treabă ! Uitasem de el... / Omul înjură cumolit M se repezi spre celălalt. Bricheta

se stinse în aceeaşi clipă
— Fii cuminte, prea sfinţia ta, ce naiba ! Nu vezi că eşti stupid ?'
Omul îl căuta. întînzîndu-şi mîinile ca într-un grotesc joa de a baba oarba.
Richard î strigă rr-lălalt si împinse cu putere o uşă din soitele său Se auzi un foşnet mic, abia simţit. Aprinse bricheta Celălalt rămase cu un picior în aer, într-un gest neterminat. Lîngă cel pe care îl căuta în întunericul camerei stătea un enorm cîine alsarian Doi ochi negri şi inteligenţi îl făcuseră să dea înapoi Cîirvlp abia mîrîi.
— Bestie ! scrîsni printre dinţi omul. îşi ridică pălăria căzută si ieşi
Cu cîteva ore înainte de această întîlnire Dobre îl căută pe profesor şi îl găsi ceva mai remontat. Stătea de vorbă cu jit ■ ManrfaN actorul pensionar, în sala expoziţiei. în dreptul un i vitrine şi după gesturile care le făcea, probabil că-i explica aceitui/j ceva destul de interesant
Era atît de absorbit de ceea ce spunea, încît faţa lui palidă, părea luminată de o forţă puternică ce-i venea din interior ţi îi dădea o paloare bolnăvicioasă, cu totul şi cu totul insolită.
Actorul era numai ochi şi urechi, privind la profesor ca la un magician
Cînd, în sfîrşit. l-au simţit, au întors capul spre maior, clipind mărunt şi des, ca doi oameni treziţi dintr-un somn adînc, de o lumină foarte puternică.
— îi explicam domnului Mantaş fenomenul acesta interesant şi fantastic, rezultat din incidenţa razelor solare pe suprafeţele unei pietre preţioase... Păcat că şi astăzi este înnourat.
— După cum spune buletinul meteorologic în zona asta, cerul va fi acoperit de un strat gros de nori, încă cel puţin o săptămînă. L-am ascultat chiar acum o oră ; preciza maiorul.
— Da, da. zise profesorul l-am ascultat şi eu. Sîn-teţi sî^ur că este vorba de o -. etamină ?
Maiorul îl privi o clipă atent, apoi parcă amintindu-M 'le ceva îi întinse un pachet dreptunghiular.
— E pentru dumneavoastră.
Luîndu-1, profesorul ridică din sprîncene nedumerit.
— Un album de artă... întîmplător, astăzi, în oraş, am trecut pe la Librăria centrală şi l-am cumpărat. Erau doar cîteva exemplare şi mi-ar fi părut rău să nu-1 mai găsiţi... Mai ales că vă ştiu atît. de pasionat în acest domeniu.
— Vă sînt complet îndatorat... Nici nu ştiu cum să vă mulţumesc '
— Nu este chiar în specialitatea dumneavoastră..., însă este an foarte reuşit album cu reproduceri după cele mai celebre picturi. Cu mîinile nesigure, profesorul desfăcu ambalajul cărţii. Era, într-adevăr, un album de reproduceri în color, o excelentă ediţie de lux. La sfîrsit. coperta a doua era prevăzută
cu un mic plic în care se află nişte diapozitive şi un aparat' de proiectat de mărimea unei cutii de chibrit.
— Este o ediţie teribilă, zise bătrînul actor şi în gias i se citi părerea de rău că maiorul nu ştia că şi el este un mare pasionat de pictură, mult mai împătimit decît profesorul.
— Conectat la o sursă de curent, cu jucăria asta se poate face o proiecţie destul de bună... Vreţi să încercăm ?
Intrară în camera profesorului. După ce conecta la priză micul aparat, maiorul puse primul diapozitiv. La început, pa perete, se proiectară, destul de confuz, mai multe pete de culoare. Reglînd minusculul obiectiv, petele acelea de culoare prinseră conturul dorit.
— „Dejunul pe iarbă"... al lui Manet, zise în şoaptă profesorul.
Pe perete apăru o altă imagine.
— „Parlamentul londonez"..., cam aşa ceva, de Monet!
— „Dansatoarele" lui Degas. Profesorul răspundea cu conştiinciozitatea unui elev la examen. Stătea pe pat şi îşi frămînta cu emoţie manile. Actorul îi arunca din cînd în cînd priviri geloase.
— Extraordinar ! exclamă profesorul. Vreţi să ţineţi mai mult imaginea asta ?!
Maiorul se conformă. Profitînd de neatenţia celor doi, ao-torul ieşi.
De pe peretele slab luminat îi privea peste umăr o femeie aproape dezbrăcată, stînd cu spatele gol spre ei. Părea surprinsă de lumina venită pe neaşteptate şi într-un gest contjinuu, încerca să-şi acopere cît mai repede goliciunea, cu un capot de culoare verde strălucitor. In clipa surprinsă nu reuşise să-şi acopere decît coapsele.
— Este un Renoir..., zise maiorul. Ce-aţi văzut dumneavoastră era doar o copie... însă foarte reuşită.
Profesorul nu-şi mai dezlipea ochii de pe imaginea aceea efemeră a femeii. Părea foarte tulburat.
— Am aflat cine-i posesorul, însă asta, deocamdată nu ne ajută la nimic... Plictisit şi parcă deodată foarte obosit, Dobra lăsă minusculul aparat pe masă şi se apropie de fereastră.
— Vremea e urîtă şi nu mai am nici un chef să mai ră-m'h aici

— Astăzi vreau să plec şi eu... Am un tren pe Ia şapte, In seara asta... V-aş ruga, dacă mai aveţi vreo întrebare, să mi-o puneţi aici...
Maiorul se apropie de masa de lucru şi privi distrat la nişte coli albe de hîrtie. Profesorul se ridică de pe pat şi veni

lîngă maior.
— Venisem după stropul de linişte care-mi trebuia să termin cartea...
Priveau amîndoi spre mapa deschisă, însă gîndurile lor /burau în direcţii numai de ei ştiute.
— Au trecut, atîtea zile şi eu n-am reuşit măcar să formulez ca lumea un titlu de capitol. Luă coala de deasupra, pe care erau scrise cîteva cuvinte şi apoi mîzgălite, probabil titlul de care vorbea, o mototoli în mînă şi o aruncă într-un coş de hîrtii, de sub masă.
— N-are nici un rost să car cu mine hîrtii mîzgălite...
— L-aţi cunoscut cîndva, pe un anume Bogdan Hanea ? Profesorul se opri pentru o clipă din strînsul celorlalte coli împrăştiate pe masă. Zîmbi trist unui gînd, aşa aplecat cum era el deasupra mapei maronii, şi maiorul nu-1 văzu, dar îl intui.
— Oarecum... Asta era în timpul războiului. Atît cît poate cunoaşte un profesor, un student eminent. Pe atunci eram doar aspirant... Apoi a intrat în lumea interlopă şi nu m a mai interesat De ce m-aţi întrebat de el ?
Maiorul ridică din umeri şi surise puţin încurcat.
— Aceasta era ultima întrebare care vroiam să v-o mai pun
Se îndreptă spre uşă.
— Aţi uitat albumul...
— Nicidecum. V-am spus doar că vi l-am făcut cadou.' Dacă cumva aveţi nevoie să vă duc cu maşina pînă la gară să-mi spuneţi.
— Vă mulţumesc. Stareţul mi-a promis şareta mînăstirii.
— Aveţi dreptate ! O plimbare cu şareta e mult mai plăcută La revedere şi drum bun ! în cazul cînd nu ne vom mai fatîlni pînă deseară ! Deci, despre Renoir, era vorba !... Nu prea eram sigur...
Locotenentul Popa privi în oglinda retrovizoare, c-o unda de regret, luminile ce se îndepărtau. Oftă.
„Ca să guşti, într-adevăr, o plăcere, trebuie să ai puterea necesară de a renunţa la ea." Citez din memorie... Cine o fj spus aşa ceva ? Habar n-am ! întotdeauna s-au găsit nişte tioi cărora le-a plăcut să îmbrace un pumn de idei obişnuite în cele mai frumoase cuvinte... In orice caz mie mi-a cam venit cu sifon în seara asta să beau un coniac cu ghionturi şi s-o fao şi pe „Scufiţa roşie".
Privi cu necaz şoseaua pustie si acceleră. îşi aprinse o ţigară şi trase cu nesaţ cîteva fumuri. Deschise aparatul da radio. O muzică de jazz îl împroşcă ctr note bîne ritmate. Zîmbi
„Ce înseamnă o muzică ?... O treabă de inimă şi cap... Băieţii de la „Perla" fac muzica mai mult cu muşchii|tt
Maşina înghiţea cmnrştipncioasâ panglica albă a asfaltului.
„Cu puţin noroc. în noaptea asta aş putea dormi şi eu vreo două ore, gîndi locotenentul şi profitînd de singurătatea în care se găsea^ căscă destul de slobod. Se înscrise pe centura oraşului O. şi în mai puţin de zece minute îl lăsă în urmă. Undeva în spate apăruseră, în sfîrsit, farurile puternice ale unei maşini
„Ei sîntr" şi locotenentul deveni mai atent. O lăsă să sa apropie ceva mai mult şi la o curbă mascată vira spre dreapta după nişte tufe de verdeaţă. Coborî. IMind, maşina îl depăşi.
întunericul din spate era spart din cînd în cînd de^douâ faruri anemice, ceea ce dovedeau că maşina era foarte de-parte.
„Iată că-mi apare şi clientul"
Scoase maşina în drum şi acceleră.
Intră în oraş cu viteză şi depăşi centrul, fără probleme. „Fordul* se odihnea, parcă de cînd lumea, în faţa hotelului „Lux*. Intră în întunericul străduţei cu verdeaţă, linişte şi aeo curat
Stopa undeva mai departe, în dreptul unui gard înalt, înconjurat de cel maf dens întuneric. Coborî şî începu să. tato-t
8*
terenul Casa era scufundată fntr-n tăcvre de o^ip.-âHK-iin*. Se apropie de poarta.
„Un om cinstit şi cu bune intenţii, întotdeauna intră pe poartă !"
Intenţiona să-şi pună gîndui în aplicare, însă se retrase imecliat în umbra unui stîlp tie beton Poarta scîrţîi uşor şi cineva se strecură la adăpostul umbros al gardului După mers şi statură era un bărbat. De după stîlpul său laorctemanifoii (1 urmări cum se îndepărtează". Oho! făcu el a mirare Ştiam că elevii, soldaţii >i călugării n-au voie să intcrzie In «•*■- după ora opt seara I"
Profită de poarta deschisă şi se strecură înăuntru. O fereastră era slab luminată Uşor, abia simţit, reuşi să se urce pe un brîu de ciment care înconjura casa. Prin sita perxMei, văzu un bărbat aplecat asupra unui vraf de hîrtii împrăştiate pe toată suprafaţa unui birou Camera -era luminata mimai de o mică veioză şi aceea camuflată cu un prosop vişiniu. Alături zări un cîine negru, mare cît un viţel, care-şi mişca, foarte neliniştit, capul. Bărbatul scoase dintr-un plic un teanc de bancnote şi le strecură într-o carte voluminoasă. Apoi o împacheta la un loc cu alte hîrtii şi o puse într-o valiză destul de încărcată. Dintr-un colţ mai întunecos al peretelui o femeie surprinsă în nemişcarea unei clipe, îl

privea peste umăr. Bărbatul ridică receptorul telefonului. Avu o convorbire foarte sciirtă, apoi se aşeză de data asta mai comod, într-un fotoliu. îşi aprinse o ţigară. Aştepta.
Nu trecu mult şi se auzi o maşină care se opri cam în dreptul casei Locotenentul coborî de la punctul său de observaţie şi se retrase într-un con de umbră, exact cînd un bănbat deschise poarta şî urcă foarte grăbit treptele casei. Pătrunse înăuntru. Uşa nu era încuiată.
„Ăştia, după cîte observ eu, nu le este frică de boţi i Mergi. Corb la corb nu-şi mănâncă halvîţa 1"... Îşi reluă locul în dreptul ferestrei. Noul venit intră în camera şi se postă lingă uşă. Încerca să explice ceva, făcea mişcări precipitate din mîinile lui lungi, ca două căngî şi părea foarte supărat. Bărbatul din fotoliu îl asculta liniştit şi din cînd în cînd trăgea din ţigară. Scoase o sticlă de coniac şi turnă în două pahare, ti întinse unul cu un gest suveran şi stăpinit, în-să celălalt nu se atinse de pahar. Ii tot arăta ceasul. Părea foarte grăbit. Cel din foto-

tiu făcu un gest a lehamite şi-1 chemă mai aproape. Acesta -s3 desprinse de uşă, si se apropie de masă. Luă sticla de coniac o duse la gură şi trase o înghiţitură zdravănă. Şi ca şi ?urn n-ar mai fi nimerit s-o pună din nou pe masă, o izbi cu putere în capul celuilalt. Bărbatul din fotoliu înţepeni într-un gest reflex şi lung, de mare surprindere şi apoi căzu Ceîălait smulse de jos valiza deja pregătită şi dădu să iasă, însă se retrase imediat, ducînd mîna liberă la pieptul hainei. Din usă li rînjea cu toţi colţii lui înfiorători, dezgoliţi, cîinele. Se mai auzi un mic pocnet, mai mult un plescăit şi animalul se prăbu "i. Gînd ieşi, cineva din întunericul nopţii îl bătu pe urr"-p. — Domnu' Nelu, n-aţi vrea să vă ajut şi eu la bagaje. ?| încercă să ridice mîna spre buzunarul hainei, să apuce arma dar gestul rămase neterminat. Lovitura la carotidă, precisă şi puternică îl paraliza. Noaptea căzu peste el, ca o avalanşă de zăpadă pufoasă şi rece.

CAPITOLUL 13

Maiorul îl întîmpină cu un aer absent. „Nu arătă bine deloc bătrînul I Se vede că i-am lipsit şi i-o fi fost dor de mine, însă îi este jenă să recunoască".
Maiorul stătea jos pe nişte trepte de piatră şi citea un ziar. '
„Văd că i-a priit deplasarea !... După cum arată, nu m-afl surprinde să-mi zică : săru'mîna, tată socrule î"
Locotenentul Popa luă o poziţie de drepţi, destul de relativă, atît cît îi permiteau pantalonii lui bej şi bluza cărămizie si zise :
— Să trăiţi, domnule maior, m-am prezentat...
Maioru] întîrzie să-şi ridice ochii din ziar şi nu-i răspunse decît printr-un gest vag la salut. Zîmbi plin de speranţă. „încă nu-i totul prea tîrziu, da' mai ştii ?! Tinerii ăştia cînd şi-au pus în gînd să-ţi fure căciula, rămîi şi fără tichia dft noapte !".
 <
Nu departe de ei, locotenentul o văzu pe Paţca Vanghelia trecind foarte ţeapănă, în mînă cu o valiză cît toate zilele La trei paşi în urmă mergea, ca un paj, fetiţa cea blondă şi supusă-Ducea un coşuleţ alb din nuiele, plin cu o sumedenie de gheme şi sculuri de toate culorile.
— Plecaţi aşa de repede, doamnă Păţea ?! se arătă surprins locotenentul.
Maiorul nu-şi putu stăpîni un zîmbet. Femeia se opri în dreptul celor doi, lăsă valiza jos şi sa uită ofensată la locotenent.
— Mă rog, şi ce ai vrea dumneata să fac "'
— Să mai rămîneţi în mijlocul nostru, dacă vă face plăcere.
■— Asta e, că numi face plăcere. Mă mir că am rezistat şl atu
Ti tul Mantaş s-a dovedit şi mai puţin rezistent. El a plecat de aseară...
Femeia făcu un gest nu prea onorabil.
— Domnul Titel Mantaş este o fosilă ! decretă ea.
— Mă mir ! Se părea că, din anumite puncte de vedere, l-aţi simpatizat, dacă nu cumva am fost înşelaţi.
— Sînt oameni, cărora chiar dacă le-ai băga binele pa gît cu sila, ei tot îl scuipă afară...
„Aşa bine", gîndi locotenentul, însă se arătă sincer afectat i
— Ne pare rău pentru dumneavoastră ! Ne-aţi ajutat aşa de mult l
— Aşi. făcu ea neîncrezătoare.
— Vă mai menţineţi declaraţia iniţială ? Ştiţi privitor la.„
— Nu, scutură ea hotărîtă din cap. Asta nu-i în stare să ţină un băţ de chibrit în mînă, mite să facă o crimă. Femeia îi pri vi pe amîndoi subţiindu-şi ochii. L-aţi prins ?
— Normal ! făcu locotenentul dezinvolt. Acum sîntem într-o odihnă binemeritată.
— Zău ? Faţa femeii era plină de o neîncredere zeflemi-< toare Locotenentul o intui.
— Dacă ţineţi neapărat, vă voi trimite chiar eu, personal, poza asasinului, aşa cum 1-a surprins aparatul fotografic, în cătuşe şi cu rînjetul cîinelui din Baskerville pe buze. Va fi o poz£ de efect. însă acum este la developat.
— Aştept. Hai, căscato !

91

ci»

ffl îH rMică fijeamantawaî şi fără «râ-şî ia năîrm bun i <qM, se îndepărtă.

Mu te-ai lăsat piraă nu i-ei plătit-o, zise analului, ridi, de pe treapta de piatră.

— Au mai plecat şi alţii ?

— Activistul «nHtural şi profesorul Vereş... Ceilalţi pleacâ mline sau poimîine

Maiorul o luă iraaitnfe Locotenentul îl urmă îndeaproape «

— Neău Coraan a vorbit ?

- D:,

- Cela! Ji ?

— Cam ^neu... In urma celor găsite acasă la ei, pînâ la urmă a recunoscut complicitatea.

MaioniiJ se uită Ha timar des teiJ de nedumerii.

— Complicitate, în cazul lui, este foarte puţin spus.

— Ai banda declaraţiilor ?

— Desigur.

Intrară într-o cameră despărţită de cea a stâreţmi printr-o uşă deschisă Dincolo, stareţa! şi economul erau afundaţi tn

— Pune-1 aici. pe masa asta şi închide, te rog, usa aia. zise

Wj ri rul.

Locotenentul aşeză casetofonul pe masă şi încercă să închidă uşa, insă nu reuşi decit să o lase întredeschisă. Broasca ■era defectă. Văzîndu-1 pe Eaaior că-şi caută tabat hera, se îndreptă spre fereastră.

— Lasă, nu e nevoie. Nw mai fumez, că şi aşa rnă doare stomaciul... Dâ-i drurauuil.

Micuţa baiidâ începu să se ruleze în caseta ei transparentă. La împepurt ^»e aiMiră ratşte j^onMte, ca ale onor oameni care si caută locurile pe scauae. Mrtii foşturad, apoi o linişte punctată •d? a răssufLaire sacadată. O voce autoritară întrerupse iiniştea. Apoi :

— Zi J—. la-i« de la început şi fii metodic, cum ai încercat să fii şi pînâ acum

— în ziua de 28 august am pătruns în chilia călugărului ie. unchiul meu,, cu inteinţia de a sustrage...

— N-ai îuoeput bine. La ce oră ai pătruns ?

— Cam pe la «ciraci, adică şaptesprezece...

~— Şi în cameră, zici, că n-ai găsft pe nimeni, da ?

92 .'

— Aşa este...

— Pe Ia ce oră a venit unchiul dumicate ? "" r '

— Imediat. îl anunţasem câ voi veni, de cînâ fasese wîtirna dată la doctorul Manta. Aşa că mă aştepta.

— I-ai spus intenţia diimitale ?

— Nu. I-am cerut doar să mă adăpostească în seara aree-a şf sâ mi procure o rasă de călugăr. Atît...

— De ce să te ascundă ?

— îi îndrugasem o poveste, cum că sînt urmărit pe nedrept din cauza unor încurcături şi aveam nevoie de sprijinul Iţii. Ştiţi doar că nu era în toate minţile şi credea orice prostie...

— Şi cum aveai de gînd să procedezi ?

— Planul era destul de bine întocmit de doctorul Manta. Nu se putea să nu reuşim.

— Ce îegătură este între dumneata şi cei doi străini, cu care ai fost văzut fa Slănic Moldova ?

— Prea muîfe nu ştitt...

— Adică ?

— Trebuia să le duc o valiză dm partea doctorwlni iar ei să-mi dea un pachet Cam aşa ceva...

— Şi, unde trebuia să se mtrmple schimbul ăsta ?

— Mî se spunea precis locul, âirpă ce afacerea ar fi reuşit-

— Furtul, vrei să spui...

— Mă rog,.

— Mona Elefterescu ce rol avea în toată treaba asta ?

— Mona trebuia sâ mă pună în legătură directă cu ei. Gu-noaşte foarte bine germana.

— Era cazul ? Cel mai în vîrstă dmtre cei doi, bătrînul vreau să zic, cunoaşte româna mai bine decît germana.

— Şi mai era o chestie. Ea o făcea pe translatoarea, aşa, de ochii lumii Doctorul vroia să forţeze mîna cu ea, căci tipii, după eşecul care l-am avut, cereau banii înapoi.

— Deci rolul ei era de a-i convinge, într-un fel sau altul să nu renunţe.

— Cam aşa ceva Mai ales că pe cel tînăr ît fierbea în zeama lui Tipului îi plăcea de ea...

— Sâ revenim în seara zilei de 28. nu? Deci unchiul ţi-a făcut rost de cele cerute şi te-a întrebat de ce =ti m-voie de ele, fiindcă oricît de senil era în unele momente, şi-a dat seama că veniseşi la el cu alte intenţii, nicidecum să te ascunzi!...
Pînă la urmă i-ai spus despre ce este vorba, căci aveai nevoia de complicitatea lui. El a refuzat şi te-a ameninţat că te va denunţa. Atunci dumneata l-ai...
— Nu l-am ucis eu ! veni răspunsul celuilalt plin de siguranţă.
— N-ai vrea să te credem pe cuvînt de onoare ?! Toate probele te acuză şi noi pe bază de probe lucrăm. Pricepi ?
— Pricep, însă pe bătrîn nu l-am ucis eu. Cel mult am fost martor la uciderea lui...
— Atunci ai fost complice !
— Nu.
— Dacă nu admiţi nici complicitatea la crimă, de ce nu l-ai salvat ?
— Bine, bine, să zicem că-1 salvam. însă de unde aveam eu siguranţa că dumneavoastră, pentru gestul meu nobil, mi-aţi fi dat drept primă, tocmai ce vroiam eu să fur ?
— Mda. Lasă ironiile ! Gare-i varianta dumitale !
în microfon se auzi o tuse repetată şi răsuflarea gîfîită a eelui care trebuia să vorbească. Probabil că microfonul era aşezat undeva foarte aproape de gura lui.
— Nici nu schimbasem trei cuvinte cu moşul. Vorbea rar, sleit şi nici nu auzea prea bine, iar eu mă feream să ridic tonul. Ba chiar începuse s-o ia razna. Delira de la o vreme. Atunci, cineva a bîjbîit uşa cu mîna, apoi a deschis-o încet. Acesta h fost norocul meu ; clipele acelea de ezitare. Am intrat imediat sub patul moşului. Altminteri, tipul dădea peste mine !
— Nu i~ai văzut faţa ?
— Nu !... în chilie era foarte întuneric. '
— La 5,30—6 după-amiaza ?!... Vrei să te cred?
— Bătrînul nu suferea lumina şi avea tot felul de hîrtii şi pături în geam. Vă puteţi convinge...
— Şi?
— Persoana care venise, pare-mi-se că 1-a clătinat să-si dea seama dacă doarme ori nu. Gestul nu ia plăcut bătrînului. L-am auzit mormăind : „De ce ai venit? Ce vrei de la mine ?"1. „Am venit să văd dacă nu ai murit" Atunci bătrînul 1-a făc-jt cîine. Şi şarpe veninos i-a zis. Vorbea încet şi înfundat incit mie mi s-a părut că se sufocă de mînie.
— Şi vizitatorul ?
— Rîdea mulţumit... Cam aşa : Hi. hi, hi !... Apoi a /is :
94
wAm venit pentru ultima oară să-mi spui unde-i ?" La care M-trmui par«ă s-a trezit deodată din amorţeală, a început .le-odată să rîdă şi i-a răspuns celuilalt : „Ce cauţi tu se află aici, în sufletul meu ! Dacă vrei să-1 iei cu tine, atunci va trebui sa mi iei sufletul !..." Şi 1-a făcut din nou nelegiuit. Oaspetele s-a înfuriat şi i-a zis să lase prostiile. L-a întrebat din nou „Unde-i ?" Şi a adăugat : „M-am săturat de cînd aştept '"
— Poţi să reproduci exact fraza aceasta ?
— Am să încerc. Cam aşa a fost : „Lasă prostiile că acum nu mai scapi. Unde-i ? De atîţia ani mă tot duci cu vorba, de mi-au puirozit pînă şi oasele în cocina asta a voastră... Zi-mi, unde-i ? Măcar acum. cînd mori ! Cam aşa ceva... Vă închipuiţi că nu-mi aduc aminte chiar perfect. Cînd a auzit moşul de moarte, s-a înfuriat tare de tot si a început să-1 ameninţe ps ceîăialt că va putrezi în ocnă, nu în sfîntul lăcaş, pentru toate fărădelegile făcute şi că mîine, adică a doua zi, va spune că-1 cotrobăise pe stareţ prin sertarele biroului şi cîte şi mai cîte.
— Adică ?
— Adică îl mai învinuia pe celălalt că i-a furat stareţului un >iel şi bani. că ar iii necinstit o fameie şi că, dacă pînă acum j-a ascuns de pedeapsă, de data asta nu-1 va mai tăinui $i-l va ria în vileag, ca să nu mai pară în faţ-i lumii ca un om în-vătyt şi lipsit de prihană Cred că bătrânul o luase razna rău de lot!
— Continuă !
— Păi, după toate astea, celălalt încercă să-1 liniştească şi să-1 facă să vorbească mai încet, însă nu reuşea. Bătrînul aproape că zbiera şi asta l-a scos din sărite, că am mai auzit un „te omor" aşa de crîncen şi de groznic, îneît mă cuprinse şi pe mine frica, acolo sub pat, apoi nişte zbateri şi atît Bătrînul amuţise iar el, după ce s-a foit un pic prin cameră şi a luat parcă ceva de pe măsuţa de la căpătîiul moşului, s-a strecurat pe uşă, tot aşa precum intrase Cînd am ieşit eu de sub pat bătrînul era mort...
— Grezi că dacă ai mai auzi voeea aceea o dată, ai putea s c recunoşti ?
— «.tiu şi eu ? Poate !...
-- Atunci, dufrutata l-ai igăţat în ştreang? Ruspuf-pul veni foarte greu
— Da, eu...

95
— Ce raţiune ai avut ?
— A fost una...
— Adică ?
— Cu cîtva timp în urmă l-am însoţit pe bâtrin acasă la doctorul Manta. L-am dus cu maşina... Zicea că-1 doare capul rău de tot
— De ce tocmai la doctor acasă ?
— Doctorul Manta pretindea că-1 poate consulta mai in linişte.
— Dumneata îl cunoşteai mai demult ?
— Nu. Atunci l-am cunoscut şi eu Părea foarte amabil No-a invitat să ne ducem şi a doua zi
— Tot pentru consult ?
— Da. Abia după aceea am aflat că doctorul ştia de vedeniile moşului şi treaba asta îl pasiona în mod deosebit, zicea el.
— Car", de cînd a apăruit interesul doctorului Manta pentru cazul bătrînului ?
— Să fie vreo săptămînâ înainte de...
— Spera ca bătrînul să-3 ajute ?
— Mai mult. Ambiţia doctorului era să-1 facă chiar pe bâ-trîn să fure. Avea circumstanţe atenuante. Era socotit nebun ;i, de cîte ori se apropia de vitrina aceea, avea vedenii... Toată lumea ştia asta.
—'Şi?
— Bătrînul însă se lăsa foarte greu.
— Atunci doctorul a apelat la dumneata, bineînţeles in schimbul unei mari sume de bani, nu ?
— Nu numai atît! Nu ştiu de unde aflase de povestea aia pe care acum o ştiţi şi dumneavoastră şi începuse să mă şantajeze. Pînă la urmă m-a convins. El între timp luase legătura cu tipii ăia străini, ca să-şî livreze marfa... Era sigur de reuşită !
— Nu cumva stranii i-au sugerat furtul, cu mult înainte de a te cunoaşte pe dumneata ?
— Asta nu mai ştiu ! A doua zi, după ce l-am dus eu prima dată pe bâtrîn la Manta, acesta i-a spus doctorului că durerile îi sînt şi mai mari. Se simţea mai sleit şi zicea că pămîntul se învîrte cu el.
— Doctorul îi dăduse să ia nişte pilule ?
— Cred că da. De altfel, mai tîrau, însuşi doctorul i-a spus că este vorba de un cancer la cap şi că nu mai are mult de
96
trăit! Ii descrisese în cele mai cumplite culori cum va muri. BJu va mai suporta durerea, va orbi, în fine, tot taciniul
— Cum a reacţionat bătrînul, a acceptat propunerea doctorului ?
— Deşi îi spusese că-l poate salva cu medicamentul acela străin, n-a acceptat. A căzut ca o cîrpă pa scaun şi a zis : „De-cît aşa, mai bine mă spînzur cu mina mea că e mai uşor de murit. Asta i-a zis şi stareţului.
— Deci, de aici ai plecat dumneata, cînd l-ai agăţat în ştreang, nu ?
— Mi-a fost frică, să nu mi se pună în circă moartea lui, mai ales că în planul doctorului era aţa ceva...
— Probabil după ce s-ar fi săvlrşit furtul, într-un momcit de luciditate bătrînul ar fi demascat totul!
— Cam aşa ceva...
— în rest ?
— Nimic. Celelalte văd că le ştiţi mai bine decît mine... Şi poate că n-aş fi simulat sinuciderea lui, însă sub pat era o cruce. Din acelea care se aruncă în fîntînă, de bobotează Era legată cu o frînghie tocmai bună de aşa ceva. Deşi era ea cam subţire...
— închide-1. te rog, spuse rn;«r.rul ridicîndu sa de pe scaun
— Nu vreţi să ascultaţi şi declaraţia celuilalt ? întrebă locotenenţii1 închizînd casetofomil.
— Deocamdată nu mă mai interesează Ştiu despre ce este vorba. Stareţul apăru în cadrul uşii dintre cele două camere
— N-aţi dori cîte o cafea ?
Maiorul se întoarse spre el şi se înclină politicos
— Vă mulţumim Sînteţi foarte amabil. în^â deocamdată. nu
„Eu aş fi băut o cafea, însă dacă nu vrea şeful, nu vreau nici eu", gîndi cu necaz locotenentul.
Stareţul zîmbi în felul Iui nefiresc şi ridică din umeri
— Părintele econom văd că a plecat. Cumva v-am deranjat noi ? întrebă maiorul, privind peste umărul stareţului
— O, nu ! Nicidecum... De cîtva timp nu prea se simte bine şi a ie^-it să ia puţin aer.
97
— Curios, nu l-am observat.

— Să fie vreo zece minute de cînd a ieşit. Aveţi cumv nevoie de el ?
— Nu. Am întrebat doar aşa... •*. „Deci a ieşit cam de cînd Nelu Corban începuse să-şţţpo-vestească varianta sa...", gîndi maiorul şi părăsi încăperea»

CAPITOLUL 14

* — Unde ai fost? îl întrebă răstit maiorul.
— M-am plimbat puţin, ba pe aici, ba pe colo..., răspunse locotenentul.
— Te-am căutat peste tot !
— Se poate una ca asta ?! Cu flerul dumneavoastră ?! „Asta şi-a cam luat-o în cap, de cînd cu treaba aia de la Slănic", se gîndi maiorul.
— Ai mai fost prin camera călugărului ?
— Şi pe acolo şi prin alte odăi. Au o droaie goa!e... Pentru ce m-aţi căutat ?
— Vreau să mai recapitulăm faptele şi să vedem la re concluzie vom ajunge. Ce ai în hîrtia aceea ?
Locotenentul întinse maiorului ceva împachetat intr-o foaie de ziar.
— O cană.
Maiorul luă pacheţelul şi-] desfăcu. 4
— Mda, o cană de tablă...
— Am trecut pe la bucătărie şi am văzut încă două câni asemănătoare şi am luat una s-o privesc. Păreau destul de vechi şi ştiţi că mă pasionează lucrurile astea...
— Şi ? întrebă maiorul enervat de digresiunea subalternului. Sper că nu ai de gînd să-ţi întregeşti colecţia de hîrburi din donaţii de pe la mînăstiri.
— Nu! locotenentul înghiţi cam greu ironia şefului. în timp ce eu mă uitam la ea, un călugăr s-a apropiat de mine şi mi-a spus că este foarte veche, are peste o sută de ani.
Maiorul vru să ia cana do toartă, s-o privească mai atent, însă locotenentul îl opri.

— Nu puneţi mîna pe ea !
— Aha i făcu maiorul. Atunci păstrează-ţi-o.
— Călugărul mi-a spus că au fost trei căni din astea, dar de cîteva zile lipseşte una.
— Şi dumneata ai găsit-o ? - Da.
. — Păi atunci du-le-o ! Poate te alegi cu vreo laudă părintească din partea stareţului... Unde ai găsit-p ?
— In gropile alea din cimitir... Era înfăşurată într-o haină preoţească şi băgată în pragul lateral al unei gropi. Aşa a scăpat să nu fie udată de apă. Gropile sînt mai toate pline cu apă, însă nu înţeleg din ce cauză cel care le-a ascuns acolo a avut grijă de ele.
Maiorul se uită la el ca şi cum i-ar fi vorbit : „Multe mai ai tu de înţeles, băiete".
— Bucata aia de postav, ruptă de profesorul Vereş, se pare că este din anteriul ăsta.
■ — Unde ai lăsat anteriul ?
— Exact acolo unde l-am găsit.
— De ce ?
Locotenentul răspunse tonului precipitat al şefului cu un zîmbet liniştit, nonşalant chiar. Mimă apoi o scîrbă fără margini.
— Era umed şi slinos. Mi-a fost greaţă să-l iau... Dobre o luă înainte fără a mai ţine cont de prezenţa celuilalt.
— Domnule maior, domnule maior ! Să mergem ca şi cînd ne-am plimba. Lumea ne vede şi s-ar putea crede că nu avem puncte de vedere comune...
„Dacă nu se întoarce chiar în clipa asta să mă pocnească, înseamnă că-i om bun", îşi zise locotenentul, urmărind mersul şefului.
într-adevăr maiorul se întoarse, însă nu cu faţa care o aştepta celălalt.
— S-ar putea să ai dreptate...
„Parcă numai acum am eu dreptate?! Şi în cazul de la restaurantul Perla am avut... Dacă nu forţam ndta un pic, ne apucau anii de pensionare, lucrînd tot la ca'zul ăsta.. "
— Deci ai făcut-o intenţionat ?! Cît să fi trecut de cînd ai dat peste ele ?

— Aproximativ o oră...
— De ce aşa de mult ?
— Este exact ora pe care aţi pierdut-o şi dumneavoastră, căutîndu-mă. Am mai trecut apoi prin chilia victimei ?i odiile celor plecaţi, ca să-mi verific nişte presupuneri. Apropo, era să uit... Domnul Hi, Ho, cum îi zice, boxerul, vrea să vă ^mu-nice urgent şi strict personal o descoperire senzaţională !
Maiorul întoarse spre locotenent o faţă inundată de p!ic-tiseaJâ. Popa ridică amuzat din umeri.

— N-avem ce-i face ! Omul a iniţiat o ancheta De cont propriu şi merită să-i dăm ascultare...
— Şi de ce nu ţi-a spus dumitale ?
— Prea mic în grad. „Primeşti întîi un luceafăr pe umăr <,i după aceea stăm de vorbă" Astea sînt cuvintele lui, spuse textual. De altfel, uitaţi-1 acolo, stă de vorbă cu ex boxerul iar pe econom nici că-1 bagă-n seamă Cred câ-1 are la degetul cel mic...
Maiorul făcu o întoarcere ţeapănă spre dreapta, a^a » re vremea cînd era recrut şi avea cişmele de două feluri $1 n toate cazanele sub presiune, se îndreaptă spre Hristaehe fiora-ţiu cu un dor nebun de a-i stîlci nasul.
— Cum se face, domnule Hristaehe, că nu v-aţi expus întregul punct de vedere, cînd v-am întrebat ?
— Intre timp. domnule maior, s-au mai petrecut atitea lucruri grave'
— De pildă? ,
— Pe pildă răpirea profesorului, descinderea subalteT'i-lui duir nea voastră la hotelul „Perla" din Slă.ii» Moldova arestarea lui Nelu Corban şi a doctorului şi încă multe altele.
— Cum se face că dumneata cunoşti acest.? lucruri ? Aici Hristaehe Horaţiu îşi mîngîie triumfător cele cinci fire dar par rămase înfipte în ceafă, ca puţinele ruine ale unui castru roman demult dispărut.
— Acesta este secretul meu, domnule maior, si pasiunea vieţii mele. Citesc tot ce apare în domeniul ăsta !
Maiorul dădu din mînă ca şi cum ar fi alungat o mu- â supărătoare şi locotenentul îi văzu faţa, crispîndu-se într-o du-rere fără margini.

— Ţi or Ii plăr-înd dumitale romanele poliţiste, cu detectivi r-ip- descoperă în somn cei mai odioşi criminali, după nu ştiu a l'ieac, însă noi, cum vezi, nu sîntem nici poliţişti, nici detectivi geniali, iar pe făptaşi i-am depistat şi fără ajutorul dumi-tale
— Zău ?! făcu omul, dezumflîndu-se ca un balon roz înţepat cu boldul.
— Zău ' i-o întoarse locotenentul, astfel răzbunîndu-se. Fostul boxer rîdea cu gura pînă la urechi şi îl bătea pe spatt în zeflemea. Hristache Horaţiu se îmbăţoşă.
— N-aş prea crede !
Maiorul făcu un gest obosit, a lehamite.
— Parcă vroiai să-mi spui ceva...
Omul privi pe furiş spre econom, care stătea ceva mai retras de grup. Se apropie foarte mult de maior şi-i spuse în şoaptă :
— Am descoperit şi eu un criminal!
— Mă rog, mă rog, e o chestiune de fler, zise locotenentul do-a dreptul ironic.
Maiorul îl privi încruntat ca şi cum ar fi vrut să-i bage înapoi, pe gît, cuvintele. Se adresă celuilalt :
— Spune, te rog !
— Faptul că acum o oră cineva dădea tîrcoaîe uşei ce dă în sala expoziţiei, nu vă spune nimic ?
— Cum arăta ? Era cumva un călugăr ?
— Da. un călugăr ! Nu 1 am văzut faţa. în^ă aşa, privit din spate, era de statură potrivită şi purta barbă.
— în mînăstirea asta mai toţi sînt mijlocii de statură şi po.ii tă barbă
— L-am urmărit, însă el probabil că m-a simţit, fiindcă foarte grăbit s-a îndreptat spre pavilionul de vest şi acolo l-am pierdut.
— Tot ce se poate. V-aş sfătui să fiţi mai prudent în cercetările dumneavoastră. îl sfătui insinuant, locotenentul.
— Sau chiar ar fi bine să le abandonezi, adăugă maiorul. Noi pe ale noastre le-am încheiat şi tocmai ne îndreptam spre cameră să ne facem bagajels. Spre seară plecăm . In orice caz, vă mulţumim pentru strădanii.
Urmat de locotenent, Dobre se îndepărtă de grup. încet, ca şi cind şi-ar fi propus o mică plimbare în aer liber.

Mormintele păreau simple muşuroaie după ploaia care le bîn'uise. Gropile săpate aiurea erau pline cu apă. Cei doi le ocoleau cu grijă.
— După cum sînt făcute, se pare că cineva ar fi căutat în zona asta să dezgroape un lucru anume, nu ? zise maiorul.
— Cred că spusele lui Nelu Corban au o doză de adevăr.
— S-ar părea eă-1 crezi nevinovat.
— Nevinovat, nu, însă nu el 1-a ucis pe bătrîn. Nici dumneavoastră nu credeţi asta. Criminalul se află aici, între zidurile astea.
Maiorul privea cu jind la dealurile verzi şi slobode de dincolo de ziduri. Nu arăta interes discuţiei cu locotenentul.
— Totuşi, în declaraţia sa, Nelu Corban a ascuns un lucru esenţial, care de abia astăzi am început să-1 bănui...
Maiorul păru pentru o clipă interesat.
' — Anume ce ?
— Deocamdată nu este decît o supoziţie.

Dobre îşi aprinse o ţigară şi dădu din cap a paguba.
— în stadiul în care ne aflăm ne trebuie numai certitudini Ale dumitale sînt urmele astea ?
— Da, ale mele.
Cineva venise din altă direcţie şi continuase drumul oar-curs de locotenent.
— Astea nu mai sînt ale mele.
— Capcana dumitale s-ar putea să fi prins.
— Asta-i groapa unde am găsit cana şi anteriul. Locotenentul se apleca peste groapă.
— Stai aşa, că stricăm socoteala ! ■*' Maiorul îi arătă chiar pe marginea gropii urma unui bocanc,
numai pe jumătate întipărită. Pămînt cleios şi galben conservase exact urma tocului.
— Are ţinte şi potcoave ca la bocancii militari, zise locotenentul Par să fie noi, căci ţintele nu sînt deloc tocite. Se aplecă şi maiorul.
— Vezi ?
— Şi un orb le-ar vedea, cît sînt de frumos întipărite. :
— Dacă pe gîtul victimei nu şi-a lăsat urmele, aici văd că a fost mai imprudent... Ia-le cu grijă. Cu ajutorul unui briceag, locotenentul desprinse cu foarte mare atenţie bucata de pă-

mînt care păstra, ca pe buza unei oale necoapte de lut, urmele degetelor olarului. Apoi tatona cu o mî-nă peretele gropii.
— Degeaba cauţi, anteriul feste acum în cu totul altă parte' Locotenentul se holbă la el plin de neîncredere.
— Mai era cineva în bucătărie, cînd te uitai la oale ?
— V-am raportat, că era călugărul cu care am vorbit, economul, nu ştiu ce făcea pe acolo, şi încă un călugăr...
Cînd ajunseră în dreptul livezii de pruni, văzură vreo cinci călugări cosind iar alţi patru strîngînd cu greblele fhuil în căpiţe mici. De crengile unui prun atîrnau, o pereche de bocanci, Locotenentul se apropie de ei şi-i cercetă. Erau noi, cu talpă groasă bătută în ţinte înflorate.
— Ai cui sînt bocancii ăştia ? întrebă locotenentul. Călugării nu răspunseră. Cînd se apropie, văzu că toţi erau încălţaţi cu gumari. Repetă întrebarea, nu cu acelaşi elan ca prima dată.
— Nu ştim... Acum îi vedem prima oară. Noi nu purtăm aşa ceva...
Plecă dezamăgit şi cătrănit, mai ales că maiorul rîdea ca după o glumă bună.
— Să mergem la stareţ şi să ne luăm rămas bun. Poate că pînă plecăm noi nu-1 mai întîlnim.
în cancelaria stăreţiei nu era nimeni. Au rugat pe cineva să-1 caute. în timpul rămas pînă la venirea stareţului, maiorul se plimbă prin încăpere, deodată nervos, parcă neştiind cum să procedeze într-un lucru ce vroia să-1 facă. In cele din urmă se opri în dreptul bibliotecii. Se aplecă spre un raft anume, apucă o carte legată în piele roşie şi încercă s-o scoată. Cartea se lăsă greu şi, cînd ieşi din rîndul celorlalte, mai căzură cîte-va, lăsînd să se vadă golul întunecos al raftului. Băgă mîna adine în golul rămas şi scoase ceva negru şi textil. Ca un pachet strîns în grabă.
— Vezi unde este ?
Locotenentul cercetă rasa de călugăr. Era încă jilavă Vru să spună ceva, însă maiorul îi făcu semn să tacă. . Pe hol se auzeau paşii celui aşteptat.
— Mi s-a spus că vreţi să plecaţi ! zise stareţul cu zîmbe-acela blînd si liniştitor.

I
— Da ! răspunse maiorul. Ne-am cam încheiat socotelile pe aici...
— Ne pare rău că, atît cîte aţi stat, nu aţi avut un pic de linişte. Aveţi o muncă foarte grea.
— Nu este mai grea decît altele. Nc-am obişnuit cu ea i Maiorul se apropie de stareţ şi îl luă deoparte.
— Nu cumva ştiţi, călugărul Efronie a mai avut şi alte rude în afara nepotului ?
— A mai avut un frate, pare-mi-se... Mai mic cu Vreo douăzeci de ani! Cîndva îmi tot vorbea de el.
— Vă mai amintiţi cînd v-a vorbit ultima dată ?
— Cred că sînt vreo zece ani şi am impresia că, atunci cînd mi-a vorbit, îi murise acest frate. Era foarte distrus. îl iubea mult. Spunea că avusese o viaţă foarte zbuciumată şi mai tot timpul fusese hăituit L...
Maiorul clătină din cap dezamăgit Se uită Ta econom care intrase fără să-1 simtă şi se întreba de cînd era acolo.
— Deci asta-i tot. Credeam că i-au mai rămas ceva rude în viaţă. în afara nepotului, care nu-i prea face cinste...
Cînd să plece, abia în capul scării de Ia ieşire maiorul ti mai întrebă :
— Ziceţi că de mîine dimineaţă închideţi expoziţia pentru curăţenie ?
— Da. aşa ne-am hotărît...
Maiorul dădu din cap cum că ar îi înţeles şi îşi mai luă încă o dată rămas bun. Pe lîagă el treceau în şir indian călugă-rii pe care ii văzuse la cosit. Aveau fiecare pe umăr cîte o greblă sau o coasă şi mergeau cu privirea în pămînt, dîndu-

ţi ipipre-sia că sînt supăraţi. Ultimul făcea excepţie. El nu purta vreo unealtă pe umăr, în schimb ţinea de şireturi o pereche grozavă de bocanci cazoni, noi, nouţi.

CAPITOLUL L

— Şi zi aşa. mister Hi Ho, te consideri un om terminat şi fără nici un scop în viaţă. Dă carte... Amicii dumitale, poliţiş-

tiî. nebănuîndu-ţi ardoarea cu care ai lucrat pentru ei, bineînţeles în subteran, chestie ilegală (rinjet prelung), neţ tun de nimeni, neauzit nici de vînt, te-au torpilat brutal în sensibilitatea dumîtale clasicizată, imprehensibilă şi indubitabilă, ţi-au smuls bretelele de la pantaloni şi ţi-au dat un picior în spate !

— Termină ! Nu vezi că eşti beat ? Vorbeşti anapoda.-Hristache Horaţiu se uita la cărţile de joc din mînâ aşa cum se uitase prima dată, cînd era mic, la primele litere din abecedar. Cu o batistă enormă, cadrilată şi foarte boţită, trecea, din eînd în cînd nervos, în duşmănie peste faţă şi chelie lăsînd în urmă pielea uşor înroşită, vîrstată de mici fire sîngerii, adevărate dîre de suferinţă.

Domnişoara Irinel Popa, într-un vast capot roz-seclam, stătea leneşă într-un balansoar mic, şi arunca, din cînd în cînd, spre Ignat Valentin priviri senzuale, pline de o pornire apocaliptică, abia înfrînată. Avea faţa în flăcări : dragostea o făcea să se simtă plină de încredere în puterile ei. Pe gît avea o muşcătură rozalie şi era mîndră de ea ca de-o medalie jubiliară. Stătea picior peste picior şi se simţea ca la ea acasă.

— Mai toarnă-mi, stăpînă a desfrînării î îi zise declamativ fostul boxer, arătîndu-i paharul gol din faţa sa.

Irinel luă o mutră de pisică alintată :

— Valy, te rog, respectă-mă, măcar în luna de miere ' Ii turnă dintr-o sticlă de coniac, ce o avea lîngă micuî balansoar.

— Ha, ha, rîse spart boxerul. Luna noastră de miere n-a durat nici măcar o săptămînă. Duse paharul la gură şi sorbi cu ^ornot. Se întoarse spre celălalt. Pas, băiete, ce naiba... 1 Bău tot coniacul şi aruncă paharul în pat.

— Mîine, plecăm ! Tu, pasager clandestin, mai râinîi 7 Hi Ho rostogoli spre el nişte ochi congestionaţi :

— Cred că tot mîine voi pleca si eu...

Se uită la ceasul de la mînă şi oftă a îngrijorare.

— In seara asta vreau să mă culc mai devreme

— Boxerul se holbă ambiguu la el. Era beat. Ii împinse paharul cu degetul arătător, vînăt şi gros cît un debreţin.

— Nu mai beau..., zîmbi firav Hi Ho, a scuză şi vru să se scoale. Laba mare şi păroasă a fostului campion la categoria semigrea, îi îndesă în scaun. Hi Ho se uită la el ca şi cînd i se

striviseră nişte ouă în buzunare. Privi implorator spre doţnni-soara Irinel :

— Termină, Valy, domnul Hristache e obosit !...

— Merţi, zise plin de ură Valentin. După ce m-a curăţat şi de banii de tren acum vrea să plece ?!

Se întoarse spre celălalt şi-1 privi lăptos şi rugător.

— Să jucăm, Hi Ho, să jucăm. Vreau să-ţi cîştig depozitul ăla nenorocit de scînduri... Fă-mă şi pe mine om !

— Eşti beat, băiete ! Mie nu-mi plac beţivii!

Boxerul tresări. Glasul lui Hristache Horaţiu suna altfel de cum îl ştiuse, straniu şi metalic. Râmase într-o poziţie pleoştită de semn de întrebare.

— Măcar...

Omul se ridică de pe scaun şi îl privi sever. Ochii namilei căutară supuşi, în lături, ca ai unui animal biciuit. Scoase un teanc gros de hîrtii albastre, smulse din mijlocul lui cîteva şi le aruncă pe pat. Banii se împrăştiară.

— Cred că va ajunge pentru tren şi micul dejun de mîine dimineaţă ! Se înclină ceremonios în faţa domnişoarei, care rămase ghemuită în micul balansoar şi fără a-i mai acorda vreo privire celuilalt, părăsi camera. închise cu grijă uşa în urma Lui, privi atent şi îndelung întunericul holului şi, cu paşi abia simţiţi, se îndreptă în sens opus camerei sale. Boxerul se ridică imediat de pe pat, fără să se atingă de bani şi îsi lipi urechia de tăblia uşii. Apoi reveni.

— N-a ţinut figura '

Femeia îşi recapătă aerul ei acru şi pusă pe ceartă :

— Fiindcă te-ai purtat ca un imbecil! Trebuia cu"1 orice preţ reţinut.

— Dar...

— Nici un dar, imbecilule ! Noroc de mine, că de mult înfundai puşcăria ! Pradă unei nervozităţi excesive, femeia îşi duse pumnii strînsi la gură şi începu să muşte din ei. în lumina palidă a becului din tavan, un rubin, venit parcă din altă lume, îşi aruncă văpăile sîngerii, într-un joc vrăjitoresc, pe pereţii întunecaţi ai camerei.

Privirile celor doi se încrucişară nebune. Bărbatul rînji silit, gata să se repeadă la gîtul alb al femeii. Stătu aşa în cumpănire, un minut, două şi apoi se îndreptă spre uşă. Puse mîna pe

ţ

clanţă şi privi din nou femeia. Aceasta scotoci într-o poşetă mică şi îi întinse o lanternă de mărimea unui stilou.
— Eşti nebună ?! Ştiu precis unde este pe întuneric... Fifty-fifty, nu ?
— Descurcă-te singur, zise ea abia auzit. Pe mine nu conta. De altfel ar fi mai bine să plec în camera mea.
Noaptea închise totul ca într-o cameră obscură. întunericul distrusese orice prezenţă a lucrurilor, orice punct cardinal, negînd simţul orientării. Nici vîntul nu mai bătea. Căzuse undeva în tufele de verdeaţă sau între cele două ziduri, neputincios ca o pasăre mare, cenuşie, neştiind încotro s-o apuce.
Omul ridică uşor mîna asudată spre suprafaţa zgrunţuroasă a peretelui. Pipăi orbeşte şi, în cele din urmă, o retrase neputincios. O durere ascuţită îi dădea senzaţia că are un cui înfipt în ceafă. Urechile îi ţiuiau iar fruntea îi era permanent plină de broboanele unei transpiraţii reci. O mişcare mai mult bănuită, ca suflul unui aer dislocat îl făcu să-ţi ţină respiraţia. Deveni foarte atent. Cineva se afla în preajma lui.
„Nu-mi plac lanternele şi nici tropăiturile noaptea, deşi acestea două îţi dau curaj, iar mie în clipa asta mi-e frică..." însă întunericul rămase compact şi liniştit. Simţi că celălalt trece foarte aproape de el, atît de aproape, îneît îi descoperi mirosul.
„Mă caua. Pe mine sau pe altcineva ?! Dacă nu m-a simţit şi mă caută pe mine, va mai trece pe aici, că drumul lui se înfundă într-o uşă. Sau vrea să treacă de ea ?!"
Celălalt trecu din nou. Tot atît de aproape. Omul de lîngă zid se concentra mai mult şi-1 recunoscu.
„Umblă în ciorapi, cu pantofii în mînă iar eu aş putea să 1 strig şi să-i spun că nu mă interesează, însă atunci ce-am făcut ?«
După cîtva timp se auzi undeva, mai departe o uşă închi-zîndu-se încet. Omul răsuflă uşurat. Ştia că deocamdată celălalt nu va mai reveni. îl va căuta din nou, însă în altă parte.
Deodată se auzi un zgomot surd. Tresări. Zgomotul venea de dincolo de zidul de care stătea lipit. Ceva ca un scîrţîit de geam sau foşnetul unui postav rupt. Se desprinse din colţul lui şi se apropie de uşă. Ascultă atent cîteva clipe. Nimic ! Poate
107
că i se păruse. într-un astfel de întuneric şi linişte, simţurile uneori te mint!
Se desprinse de lingă tăblia uşii masive de stejar şi străbătu repede coridoruL Ocoli un zid alb, aşa îl vedea eî în clipa aceea şi intră într-un gang atât de îngust încît dacă ar îi întins mîinile, ar fi reuşit să atingă cu uşurinţă pereţii laterali. întunericul deveni vîscos. Mergea din ce în ce mai greu, lovindu-se de tot felul de mici obstacole, care scoteau un zgomot înfundat, iung doar pînă Ia urechile lin.
„Aici nici moartea im s-ar descurca fără un dram de lumină'"...
Scoase din buzunar o mică lanternă şi o şuviţă palidă găuri întunericul. Bra 11,15- Inspecta cu Lamina, pe verticală, zidul din dreapta. Apoi îşi lumină picioarele enorme din cauza unor bucăţi de sac, în care şi le înfăşur-ase. Gu o sprinteneală neobişnuită escaladă zidul, aşa cum ar face-^o aipiniştii.
Ajuns în dreptul unei ferestruici, privi înăuntru şi se strecură prin ea fără nici o dificultate. Simţi în faţa sa pînza groasă şi prăfuită a unei draperii. Şi deodată, .fără nici un motiv anume avu senzaţia clară că rai e singur în încăperea aceea. într-adevăr, la cîţiva metri de el, ghemuit în spatele unei vitrine altcineva avea aceeaşi ciudată senzaţie. I se părea că cineva străin violase intâmîtatea celor patru pereţi. îl străbătu un fior de Irig şi mîîraiie începură sâ-î tremure spasmodic. Cadranul fosforescent al ceasului brăţară arăta ora 11,20. Socoti că mai are destul timp la dispoziţie. Se ghemui după vitrină, stăpînin-du-şi cu greu pulsaţiile inimi.
Printr-o fereastră străbătui o lumină albă şi difuză, o miră rază de lună filtrată printr-un munte de vată. Omul de lînqă vitrină văzu cum banul aîbicros al lunii înoepea să răsară din perdeaua de nori. Se gîndi -
„Voi lucra fără lanternă... încă un minut, două şi totul va fi perfect!"...
Omul de după draperie privi spre aceeaşi fereastră şi faţa i se crispa într-un gest de nemulţumire. Se consolă :
„Pe cît mă dezavantajează lumina asta, deconspirîndu-mâ, pe atât mă ajută în orientare... Aşa că n-are detît să apară şi soarele ?".
Râmase în aJU.^ro. Se străduia să respire cît mai incet posibil. Se îngrozi la jindul că l-ar apuca tuşea aceea sîcîitoare
108
da dimineaţă. Luase ioatc siropurile şi băuse toate ceaiurile posibile, numai să şî-o oprească. Poate că şi din această cauză transpira continuu. Cuiul din ceafă îl simţea acum înroşit. Se gîndi că această durere îl încearcă în fiecare toamnă ploioasă şi că trebuie neapărat să consulte un medic. De altfel ştia că-i un început de spondiloză, dacă nu ceva mai grav.
„Dacă mise capul, gîndi el, aude celălalt cum îmi trosnesc vertebrele, ca nişte degete ţepene L"...
O pînză groasă de nori restabili întunericul. Prin fereastră peticul alburiu al lunii fusese înlocuit cu o pastă groasă de cenuşiu spre negru.
„La naiba cm toate astea f Trebuie să sfîrşesc odată, că mă apucă dimineaţa aici !"...

Omul dîa dreptul vitrinei se ridică şi începu să pipăie îndelung suprafaţa netedă a sticlei. Făcu o mişcare bruscă şi produse un mic scîrţîit.
»Aha, lucrează cu mănuşi chirurgicale. Treabă fină, de doctor, nu glumă t gîndi cel de lingă draperie. Aş putea să mă apro_ pîi de ei, să-1 bat pe umăr şi să-I întreb: Nu vă supăraţi, domnule, nu ştiţi unde este staţia lui 32 barat ? Sau ceva mulit mai trăsnit. însă lasă-1 să se afunde întîi în nemernicia faptei lui !"... Zînvbi întunericului cu faţa plină de sudoare.
„Ar fi mai simplu să ridic capacul şi să-1 iau, gîndi cel de lingă vitrină.» Apucă de marginile capacului ce închidea vitrina şi vru să-I ridice. Se crispa într-un mic efort Se opri brusc îndepărtă mîinile ca ars.
„Sînt un bătrât imbecil şi nerod f Dacă forţam capacul, se declanşa sistemul de alarmă şi cu asta încheiam povestea Doamne apără şi păzeşte!". Şi, fără să realizeze ridicolul situaţiei, îşi făca semnul crucii. Repede şi de trei ori t Dîndu-şi seama ce imprudenţă putea face, le iqnoră pe celelalte mai nrici. Aprinse o lanternă şi inspecta atent. O în-făşură, aşa aprinsă, mtr-o batistă şi o aşeză uşor pe geamul vitrinei. Lumina se filtra sărac şî difuz prin ţesătura batistei. Scoase ceva, ca un creion, şi trase o dungă rotundă şi groasă pe geamul vitrinei. Probabil o luminare. Apoi cu un diamant de geamgiu, trase încet şi chinuit, străduindu-se să urmărească dunga de ceară. Lucra concentrat. Geamul scîrţîia cumplit. Asta n permise celui de Iîngâ draperie sâ-şi schimbe poziţia, să se
.   L«9
apropie mai mult, tîrîndu-şi picioarele oblojite pe lespezile lunecoase ale încăperii. Acum era foarte aproape. Pipăi uşor cu mîna peretele şi atinse butonul rece al unui comutator.
„Aş putea să-i sfîrşesc chinul, însă de ce să nu-1 las mai departe ?! E în mîinile mele acum !".
Un val imens şi cald îi cotropi întreaga fiinţă, ca valul unui sînge fierbinte, erupt dintr-o arteră sfîşiată. Scîrţîitul geamului sub diamant îl făcu să se scuture nervos. îl urmărea atent pe celălalt. Lumina lanternei îi era de ajuns ca să-i observe toate mişcările. îl văzu cum se îndreaptă de şale, după ce încheie cercul cu diamantul, tăie dintr-o rolă de leocoplast două fîşii pe care le lipeşte cu grijă în interiorul cercului şi loveşte scurt cu podul palmei. Se auzi un pocnet înfundat şi omul ridică, agăţat de plasture, un petic de geam rotund. Apoi înfundă o mînă în gura geamului şi scoase, destul de precaut pentru clipa aceea, aşa cum ar face-o un prisăcar cînd scoate un fagure dintr-un stup plin eu albine, Marea Cruce. Privi în jur, ca şi cum ar fi putut vedea pe cineva în întunericul ce-1 înconjura şi-1 ascunse sub pulpana hainei. Se uită din nou cu multă atenţie la vitrină şi, după ce se convinse că totu-i aşa cum dorise, se îndepărtă, luminîndu-şi timid calea.
„Acum ar fi timpul!" Omul duse încet mîna umedă şi fierbinte, spre zidul zgrunţuros şi întîlni butonul comutatorului. O lumină orbitoare inundă întreaga sală. Din cupola fostei capele atîrna în mii de curcubeie imensul can delabra. Cli-pa îi surprinsese pe cei doi la un pas unul de celălalt. Bărbatul mărunt, cu faţa lac de sudoare, întinse o mînă leneşă într-un gest, parcă de implorare :
— Dă-mi-1 !...
Din uşa deschisă se îndreptă spre ei Dobre urmat de locotenent.
— Ce-ai făcut, părintele Gherasim, nici n-ai avut timp să-ţi schimbi hainele de oraş cu preacinstita rasă călugărească şi te-ai şi apucat la miezul nopţii să faci inventarul ?
Apoi se întoarse spre bărbatul cel chel, privindu-1 ironic :
— Iar ţi-ai dat în petic, dragă Teo ! Mîine te torn colonelului ! Pieri din ochii mei, sinucigaşule'...
Falsul Hi Ho ridică obosit din umeri, îşi îndesă mîinile în buzunar şi se îndreptă spre uşă. In întunericul ei desluşi faţa
110 •
holbată, sluţită de mirare a fostului boxer. îl văzu şi acesta o luă la fugă pe coridorul lung şi plin de umbre. Falsul Hi-Ho strigă după eL
— Hei, băiete, ce naiba faci la ora asta de nu eşti în aşternut ?! Pariez că, dacă te invit acum să facem o foiţă, mă vei refuza categoric !..

CAPITOLUL 16

! A doua zi, în jurul orei opt în cabinetul colonelului se petrecea o scenă nu chiar atît de plăcută. Colonelul, aşezat la birou cu un maldăr de hîrtii şi fotografii în faţă, reprezen-tînd chipuri de bărbaţi sau femei, în diferite posturi, aşa cum fuseseră surprinşi de obiectiv, interioare şi exterioare de case, maşini de toate tipurile, obiecte de cult şi de artă etc. etc. etc.
în faţa lui, picior peste picior, stă Dobre, cu mîinile ascunse sub birou, muşeîndu-şi buza de jos cu o enervare as-cunsă. Se străduia din răsputeri să găsească măcar o mică fisură în cascada de cuvinte ce curgea peste el, din gura şe-fului, bineînţeles, însă trecuse aproape o jumătate de oră şi nu reuşise mai nimic.
In spatele maiorului, cam la o distanţă de un metru, stătea în picioare căpitanul Voineţ Teodor, cu capul plecat ?i mîinile împreunate în faţă, ca un elev căruia i se făcea o mustrare aspră şi el nu înţelege ce se petrece cu el.
Din poziţia sa, colonelul nu vedea decît o chelie mare, roşie şi inundată de broboane de sudoare, precum un cîmp ne-ted, plin cu dovleci albi.

— Este inadmisibil felul dumitale de a acţiona ! Şi acesta nu-i singurul caz în care dumneata acţionezi în stilul ăsta detestabil, hazardant şi plin de riscul eşecului. Domnuie maior, îţi ordon, încă o dată, să nu încerci să-i iei apărarea !
Dobre ridică ochii spre el şi se întrebă nedumerit cînd oare avusese intenţia să ia apărarea colaboratorului său
— Auzi, dom'le, pînă nu se înhăitează cu toţi derbedeii, avortonii şi aruncaţii peste gard. la pocher, orgii cu coniac,
111
femei şi mai ştiu eu ce, nu-şi poate duce la capăt misiunea i Iar jocul acela stupid, de-a baba oarba încep să cred că-i pasiunea vieţii dumitale ! Am ordonat, şi aici colonelul, pătruns de importanţa celor ce avea să spună, aproape că se ridică in picioare — să se acţioneze sobru, legal şi în conformitate cu etica profesiei noastre ! O ! Păi nu, domnilor!... Va trebui să trec la măsuri ! Şi încă dintre cele mai drastice'
Maiorul, încercă să spună ceva. Poate faptul că ei. în acest caz, destul de dificil şi de rar în practica lor, fuseseră nevoiţi să acţioneze ceva mai aparte, mai ales căpitanul Voi-neţ, procedase cu multă dibăcie, eă altfel cum ? Doar ăla nu era nebun, infractorul, să se demaşte numai pentru că Voineţ recită frumos „Căţeluş cu părul creţ...", însă se lăsă, pentru a nu ştiu cîta oară, păgubaş, redus la tăcere de gestul categoric al şefului.
Pe cît era el de pirpiriu, căpitanul Voineţ ar mai fi căzut şi jos, carbonizat, fără suflare, dacă în clipa aceea ar fi întîlnit privirea colonelului.
— Ar trebui să mai înveţi de la cei mai tineri ca dumneata... De pildă, de la locotenentul Popa, care s-a descurcat excelent la Slănic Moldova şi apoi în prinderea lui Nelu Cor-ban !
„Merci ! Dar cine stătea după tufe să-i sară în ajutor la cea mai mică clipă de primejdie ?'" Maiorul zîmbi înciudat.
— Eşti liber ! Şi să nu mai aud de astfel de lucruri, că atunci uit de merite, uit de tot şi... înţeles ?!
Cu aceeaşi figură de copil năpăstuit pe nedrept, căpitanul Voineţ făcu sînga-mprejur şi se grăbi să dispară prin uşa,, din spatele său.
Colonelul, după atîta logoree nervoasă îşi drese glasnl de cîteva ori. Maiorul oftă şi dădu din cap a pagubă. îşi scoase tabachera şi prinse a buchisi după o mărăşească.
— Măi Dobre. oftă colonelul, de ce nu ai atîta voinţă să te laşi de fumat ? Nu vezi că-ţi face râu ? Crezi că durerea asta de stomac e întîmplătoare ?
Impasibil, maiorul îşi aprinse ţigara, împroşcînd aerul curat al biroului cu un fum înecăcios. Se uită la colonel oare-cum înveselit.
„Pariez că nu de mult a citit în „Magazinul" treaba aia, că dacă stai în cameră cu un fumător si chiar dacă tu nu fu-
112
r mezi, inhalezi tot atîta fum ca şi celălalt, şi e la fel de dăunăto» l sănătăţii*... Calm îşi băgă bricheta în buzunar.
Telefonul sună strident şi colonelul ridică receptorul precipitat rostind, cu sufletul la gură, un „Da !" rotund şi înţepat ! Apoi aruncând spre maior o privire îngrijorată adăuga : „Am onoarea, domnule procuror !..." Dobre se ridică de pe scaun, făcîndu-i disperat semn cu mîna şi şoptindu-i :
— Am holeră !... Ciumă bubonică !... Tuse măgărcască !... Orice1...
— îmi pare rău, domnule Ogneanu. L-am învoit astăzi ! E suspect de ulcer perforat!... Da!... Da L... Cred că acum e pe masa de operaţie... Să trăiţi !... Aşeză calm receptorul în furcă !
— Am ajuns să mint pentru voi ca un...
| — Iţi mulţumesc. Sandule, oftă Dobre. N-am chef să-1 văd
l astăzi pe pisălogul ăsta ! Mîine, poate, am să fiu într-o stare
ş sufletească mai bună'
I Colonelul zîmbi „a înţelegere" şi împinse dosarele spre
| marginea biroului.
; — Hai. să dăm dracului toate hîrtiile astea şi să-mi spui
tu mie. in două cuvinte, cum devine cazul. Maioruf M caută o poziţie mai comodă.
; — Ne oprisem cu ancheta la Nelu Corban. Toate conver-
geau spre el şi probele, la prima vedere, n implicau nu numai în w.rativâ de furt. răpire de persoană dar îl făceau cul-pabj! ţ> dn crimă ! Toate acestea făcute la iniţiativa şi sub îndrumarea doctorutui Manta care-J finanţa. La anchetă, după cum ştii Ne Iu Corban recunoaşte absolut totul fără rezerve irt *fi»ră de crimă şi ne relatează oovestea aceea pe care am luat-o de bună nu fiindcă l-am fi crezut pe cuvînt de onoare, ci pentru ră noi începusem de acum să ne creăm o altă pistă i
— Deci ? făcu colonelul, un pic impacientat de introducerea lungă a maiorului Anume ce ?
— într-o mare măsură, cele spuse de el întăreau o parte din presupunerile noastre. în primul rînd. felul cum pornise NpIu Corban la acţiune, ar fi săvîrşit un furt fără urme vizibile !a prima vedere !
— Deci crima o consideri un accident!...
— Da . întors cu buzele umflate, după atîtea isprăvi inutile şi grave, refuză participarea în continuare ta

această
afacere pe care, în noile condiţii o consideră sortită eşecului, însă doctorul îl şantajează că-i va pune în cîrcâ uciderea moşului ! Apoi se procedează la răpirea profesorului Vereş, cre-zîndu-se că şi el ar fi intenţionat să sustragă crucifixul. îl aduc la casa doctorului, i se face scopolamină dar sînt dezamăgiţi. Profesorul cunoştea existenţa celui de al doilea crucifix, dar nu ştia unde se află el în momentul de faţă.
— Atunci caută şi ei altă pistă, nu ?
— Desigur. începe şi doctorul să creadă în povestea iui Nelu Corban şi procedează ca atare. Cu ajutorul lui Bogdan Hanea venit în ţară pentru acest furt, de altfel el a finanţat toată afacerea, îl depistează pe Curelaru Mircea, fratele victimei, care, hăituit de lege pentru o serie de jafuri cu mînă înarmată, găseşte adăpost acum vreo douăzeci de ani, la mî-năstire. Bineînţeles ajutat de fratele său, care era convins că-1 va aduce pe calea cea dreaptă. Curelaru Mircea alias părintele Gherasim...
— L-a ţinut atîta timp, promiţîndu-i că-i va dezvălui taina unei comori, pe care Curelaru o credea îngropată la mînăstire.
— De unde şi gropile acelea făcute aiurea în cimitirul mî-năstirii. Ne-au atras atenţia chiar din ziua înmormîntării, însă abia după declaraţia lui Corban, le-am aflat rostul. Bănuielile încep să se certifice, după ce aflăm că, în timp ce Nelu Corban făcea excursii cu cei doi străini la Slănic Moldova, doctorul îl cheamă pe acest Curelaru Mircea şi îl obligă prin şantaj să continue treaba începută de Nelu Corban. Doctorul forţează nota, fiindcă domnul Richter, alias Bogdan Hanea intrase •în panică şi cerea cu orice preţ banii investiţi în finalizarea afacerii.
— Iar doctorul îi înghiţise o groază de bani...
— Revenind la aspectul strict al problemei, se ştie că în camera victimei nu au fost găsite urme de amprente sau alt-ceva, care să ne conducă cît de cît spre o pistă. Bătrînul avea o barbă aşa de mare şi plete atît de lungi, îneît amprentele ucigaşului nu au putut rămîne pe gîtul victimei. Părul abundent al victimei i-a servit minunat drept mănuşi asasinului... în schimb, pe măsuţa de la capul patului se găsesc urmele uscate ale cîtorva picături de lapte. Apoi Popa descoperă cana în care i-a fost adus laptele victimei, într-una din gropile din cimitir. Cana, în sfîrşit, păstra amprentele ucigaşului...

Maiorul făcu o pauză. Vorbesc prea mult! De obicei era omiu care mai mult purta dialoguri intenoure Scoase tabachera şi reîncepu ceremonialul cu mărăşeasca. Colonelul strîmbă din nas şi, constatînd cît de nepăsător trage maiorul din ţigară, se gîndi la o eventuală mască împotriva fumului de ţigară sau un filtru anume care, introdus subtil în nas, fără să jeneze respiraţia, ar rezolva în sfîrşit şi această problemă.
— Nu ne rămînea decît să-i dovedim şi complicitatea cu cei de afară, adică prîn doctorul Manta. Trebuia să lucrăm fin, fără zgomot şi tatonări inutile. Aşa că lansăm zvonul că afacerea e încheiată, că făptaşul este prins în persoana lui Nelu Corban, ne facem valizele, nici prea discret, nici prea ostentativ şi plecăm în urma noastră rămîne pe baricade bietul Voineţ...
— Şi mă roq. de ce „bietul" ?! Maiorul trecu peste această întrebare.
— Noi, adică eu şi Popa facem o mică excursie pînă acasă, ne îmbăiem, ne primenim şi pe la ora zece, cînd bezna era în toi, ne întoarcem şi ne împrăştiem, precum o grupă de puşcaşi, pe lîngă pavilionul cu sala expoziţiei. De data asta am acţionat după metoda cadetului meu ! Adică, atunci cînd lucrurile se tărăgănează, trebuie ajutat presupusul infractor să fia mai operativ, mai curajos, şi după ee-i faci lucrătura asta, expresia îi aparţine, poţi să te duci liniştit, sâ-1 aştepţi la locul faptei...
— Cum a pătruns Curelaru în expoziţie ?
— Foarte simplu... Tot săpind el aşa de nebun, dă peste o hrubă, pe jumătate plină cu pămînt, care ajungea exact sub saia expoziţiei. Deci primitiv, însă sigur. în rest căpitanul Voineţ a finalizat ce pregătisem noi şi a făcut o treabă de bijutier...
Colonelul tuşi de cîteva ori vădit nemulţumit.
— Ar mai fi de lămurit nişte probleme...
— Ce probleme, se încruntă Dobre care considerase că fusese foarte explicit.
— De exemplu cei doi : lrinel Popa şi fostul boxer, in raportul de ieri erau trecuţi ca dubioşi şi nu prea reiese în ce fel?
Maiorul se foi plictisit şi obosit pe scaun. ■*.
— Cei doi îndrăgostiţi... S-o ia naiba de treabă! -*

Astia pînă şi din sentimente fac arme pentru bişniţa Tor. Sînt o pereche de escroci specializaţi în acţiuni mărunte prin staţiuni* sau prin alte locuri unde oamenii vin cu ceva bani la ei şi sînt dispuşi să se distreze. Profitau de acest lucru si pur şi simplu îi tapau de bani prin diferite mijloace : furt, şantaj, mici împrumuturi şi bineînţeles jocurile de noroc, unde erau bine puşi la punct. Ultima lor victimă trebuia să fie căpitanul Voineţ. adică prea simpaticul Hi Ho, şef de

depozit..
— Să nu-i scăpăm din vedere ' Cine ştie...
Maiorul se uită la colonel ca şi cum i-ar fi spus : „de ce nu citeşti din nou rapoartele, dacă ai uitat ceva ? Sau îţi place vocea mea..."
— I-am spus lui Popa săi sesizeze pe cei de la moravuri ! E treaba lor !...
Colonelul, în sfîrsit, îşi dădu seama că Dobre este extrem de obosit. Nu dormise deloc noaptea trecută şi se hotărî să-1 lase să %e odihnească
— Ar mai fi cîteva probleme de clarificat. Mă refer la participarea la acţiune a lui Bogdan Hanea, alias domnul Ri'h-ter. îşi are partea lui de vină în toată povestea asta, nu crezi ?
Dobrc ridică neputincios din umeri :
— Cum să-i dovedeşti participarea. El a plătit, alţii au executat f... Pe simple declaraţii, fără probe concrete, nu numai Ogneanu dar nici un alt procuror, fie el stagiar nu-ţi confirmă dosarul !...
— Am să mă mai gîndese, oftă colonelul. Du-te, aeaşă, Petre ! Mîine eşti liber. Să nu te prind pe aici ! Clar ?
Maiorul îi mulţumi în gînd şi se sculă de pe scaunul pe care înţepenise. Stomacul îl ardea şi un gust de coclească îi umpluse gura.
„Cred că e necesar să mă las odată de porcăriile astea de ţigări*, gîndi el aşezîndu-si ţinuta.
— Nu să crezi, ci să fii convins că e absolut necesar sâ te laşi de fumat! îi rosti colonelul cu voce tare gîndul.
Maiorul rămase locului, pe jumătate pornit spre uşă. * „...şi să mă duc neapărat la un psihiatru, că nu mai ştiu ce e cu mine, se hotărî maiorul în gînd, punînd mina pe clanţa uşii. Tot ce-mi trece prin gînd află vecinul !*

— Nu vrei să-ţi recomand doctorul meu ? îl mai Întrebă cu solicitudine colonelul, însă Dobre se holbă la el, nespus de caraghios şi ieşi din birou cît putu mai repede.

CAHTOUL 17

Cu paşii tîrşiţi. bătrînul străbătu holul întunecos al casei şi intra în camera de zi. Un miros de flori moarte -şi de praf îl izbi în faţă, dîndu-i o senzaţie de sfîrşeală. Mirosea şi era întuneric cenuşiu, ca într-un cavou. Fără a-şi scoate pardesiul, bîjbîi cu o mînă prin aer, întîlni spătarul moale al fotoliului şi se lăsă în el. Bătrînul stătu aşa timp neînchipuit de mult, golit de gînduri şi nemaisimţindu-şi bătăile inimii. Percepea, fără să vadă, lumina ce se filtra sărac, prin perdeaua albă a ferestrei Se concentra o clipă şi zări undeva printre frunzele arţarului un fragment, încă palid, din luna toamnei. Se însera.
Privi străin obiectele din jurul său şi nu le mai recunoscu Fruntea i se relaxa într-o pace demult aşteptată iar liniile contorsionate ale obrajilor zvâcniră abia ştiut spre nişte forme liniştite. Aţipi
Dinspre bucătărie se auzi un zgomot de crătjţi trîntite. O uşă se deschise şi cineva intră.
— Tu eşti Măria ?
— Da, domnule... Aţi adus bagajele de la gară ?
— Sînt în hol !
Femeia străbătu camera şi intră în holul întunecos. Se întoarse cu cele două geamantane şi le aşeză lîngă „canapea.
— Să aprind lumina, domnule profesor, şi să desfac geamantanele ?
— O nu, nu e nevoie ! Te rog, nu te îngriji de geamantane Am eu tot timpul pentru asta...
Femeia ridică nepăsătoare din umeri.
— în timp ce eraţi plecat să aduceţi bagajele de la gară, v-au mai căutat domnii aceia de ieri... Mi-au spus că vor re-veni.

Bătrînul îşi înfrînă un gest de nelinişte.
— Bine, bine ! Te rog, du-te la bucătărie... Plecă îmbufnată de felul cum fusese expediată.
— Şi chiar nu vreţi să aprind lumina ?
— Nu e nevoie. Mă descurc destul de bine şi aşa. Du-te! Cum rămase singur, se sculă din fotoliu şi foarte preci, pitat ridică un geamantan pe birou. II deschise şi cotrobăi în măruntaiele lui. Scoase un pachet alb de forma unei cutii. Deschise apoi un mic fişet verde, situat în colţul camerei, lîngă birou şi băgă pachetul înăuntru. După ce îl încuie se aşeză din nou în fotoliu. Răsuflă un timp uşurat, apoi se ridică iar şi se apropie de fişet, deschise febril mica poartă verde şi începu sâ rupă grăbit sforile pachetului. După ce-1 desfăcu, se dădu un pas înapoi şi rămase aşa, într-o contemplaţie mută, timp nemăsurat de lung.
„încă nu e timpul luminii", gîndi el. Se smulse cu greu de sub puterea acelei magii, închise pentru a doua oară dof-tiţa verde şi se retrase în fotoliu, hotărît să aştepte mişcarea razei de lună. Era atît de adîncit în. meditaţie, încît nu auzi că femeia intrase în cameră.
— Vă caută un tînăr, domnule...
Bătrînul o privi ca şi cum femeia i-ar fi vorbit într o limbă necunoscută.

—r Zice că îl cunoaşteţi şi vrea să vă vorbească neapărat... Este deja Ia uşă. Să-i spun să intre ?
Era îmbrăcată ca pentru plecare.
— Eu trebuie să plec... V-am lăsat mîncarea acoperită pe masa din bucătărie... Nu întîrziaţi, că se răceşte şi-i păcat.
— Pofteşte-1 înăuntru, te rog, şi după aceea poţi pleca în cameră intră, timid, un tînăr înalt. După felul cum înainta spre bătrînul profesor, se vedea precis că nu-i făcea plăcere vizita. Bătrînul avu o mică tresărire, apoi îşi reveni.
— Bună seara. Vă rog, să mă scuzaţi... B o oră nu prea...
— Oh, dumneata erai, tinere ? Ia loc... Ii arătă fotoliul din faţa celui în care stătea el. Dar mai întîi să aprind lumina...
— Nu, nu e nevoie. Nu vă deranjaţi pentru mine... Este atîta lumină de afară, că ar fi păcat...
Profesorul se reaşeză în fotoliu.
— Da, într-adevăr, este foarte multă lumină.

Cei doi se priviră un timp în tăcere. Bătrînul profesor nu distingea prea bine faţa celui venit. încă nu era cuprins de lumină.
— Mă mai cunoaşteţi, domnule profesor ? Bătrînul schiţă o mină nedumerită. Nu răspunse. „Bineînţeles că, da ! Ce vrea să zică tînărul acesta cu în-J
trebarea lui'?!"
— Nu de acum. Mă refeream la o perioadă cu cîţiva ani-în urmă.
— Adică?
— V-am fost student, domnule profesor...
Tînărul frămînta nervos între degete un mic cocoloş de hîrtie. Probabil biletul de la autobuzul cu care venise. Alături de el, jos, lîngă fotoliu avea o mapă. Bătrînul îl privea cu un licăr de curiozitate.
— V-am avut profesor numai un an, după aceea v-aţi pensionat'...
în atitudinea tînărului se ciiea un pic de jenă. Ducea greu discuţia, mai ales că bătrînul nu-1 stimula deîpc,
— Nici eu n-am stat la istorie decît un an, apoi am dat nişte diferenţe şi m-am transferat la drept...
— Mda, făcu profesorul ca şi cum era normal să se fi întîmplat aşa.
— Am dat un examen cu dumneavoastră în sesiunea de iarnă a acelui an. Ţin minte ca şi acum. La istoria medievală şi ne era frică, fiindcă toţi vă ştiam chiţibuşar...
Tînărul zîmbi vinovat şi se înroşi tot, pînă în vîrful urechilor, îşi dădu seama că gafase.
— Vă rog să mă iertaţi... Ştiţi cum sînt studenţii. La examenul acela am picat !...
Profesorul vorbi plictisit:
— De ce îmi spui, dumneata tinere, toate astea ?
— Este singurul examen la care am căzut vreodată şi de aceea îl ţin minte. în vară l-am luat, însă examinatorul a fost alt profesor.
Bătrînul îl privi cu interes. Unda de bănuială dispăruse. Zîmbi uşurat şi ridică neputincios din umeri.
Numai că în faţa dumneavoastră tot corigent am rămas, a

'— Tinere e absurd ! Iţi admir exigenţa, însă e inutil şi absurd, atîta timp cît eu am uitat. Am examinat mii de studenţi, am picat sau am promovat la examen, atîţia dintre ei. E prea mult. îmi ceri să-i ţin minte pe toţi ?!
Celălalt luase mapa pe genunchi şi scotocea febril în ea. Părea toarte concentrat la ce trebuia să găseassă în mapa lui neagră. în cele din urmă îi întinse profesorului o revistă.
— Poftiţi. Am citit-o toată, iar articolul dumneavoastră este în întregime înroşit cu creionul... Atunci m-aţi întrebat, dacă am citit acest articol apărut în „Revista de arheologie" din 1947. Nu-l citisem şi asta v-a înfuriat cumplit. Păcat că n-a mai apărut continuarea articolului în celelalte numere, aşa cum fusese anunţat...
Bătrînul se afundă în pernele adînci ale fotoliului. îşi în-i tinse mîinile, pe braţele fotoliului într-un gest decisiv, de eliberare. Capul i se contopi cu havanul obosit al spătarului. Părul lui alb şi încă bogat devenea din clipă în clipă tot mai alb, de un alb mat, contrastînd puternic cu nuanţa din ce în ce mai vineţie fe feţei. Imbătrînise deodată cu peste douăzeci de ani şi acolo, în căuşul fotoliului, aşa cum stătea fără suflare şi cu ochii închişi, părea din altă lume, demult dispărută. într-un tîrziu, fără să deschidă ochii, întrebă abia auzit.
— Cum ai aflat ?!
Tînărul răsuflă uşurat, deşi era conştient că din clipa aceea păşise pe un teren abrupt şi alunecos.
— V-am bănuit, însă nu ştiam nimic concret... ,
— M-ai suspectat de la bun început ? Tînărul scutură din cap în semn de negaţie.
— Bănuiala a venit ceva mai tîrziu, cam din seara cînd v-am găsit citind volumul acela îmbrăcat în piele roşie, în cancelaria stăreţiei.
— Bine, dar pe atunci mai luptam încă cu mine, mă zbăteam şi mă împotriveam încă să rezist tentaţiei, să alung gîn-

dul acela nebun...
— Erau ultimele dumneavoastră forţe.
— Şi m-aţi lăsat să-mi continui drumul fără să-mi daţi de ştire în vreun fel ?!...
Tînărul ridică din umeri. Nu răspunse decît după o pauză lungă.

— N-am fost siguri. Era doar o supoziţie care nu se baza pe ceva concret.
— Şi, cînd a început concretul de care-mi vorbeşti ?
— Abia după ce aţi fost răpit... însemna că cei care au lăcut-o vă implicau serios în acţiunea lor ratată, că ştiaţi nişte lucruri, care nouă aţi întîrziat să ni le spuneţi.
— In seara aceea, cînd aţi început ancheta, mă hotărî>-sem să vă spun tot. De altfel, stareţul ştia. îmi era cumplit de frică că nu mă veţi înţelege...
Tînărul îl privi cu o undă de regret.
— Poate că era mai bine dacă aţi fi avut puţină încredere în noi.
— Da, însă era deja prea tîrziu.
— Răpirea dumneavoastră, în ciuda atîtor dovezi care vă acuzau, ne-a făcut să vă scoatem, pentru mai mult timp, din rîndul suspecţilor.
Bătrînul părea intrigat.
— Vi se făcuse o injecţie cu scopolamină. Acest fapt ne-a făcut să ne lărgim aria cercetărilor. L-am depistat pe cel care în noaptea crimei pătrunsese în expoziţie şi care din cauza prezenţei dumneavoastră acolo n-a putut înfăptui furtul, apoi pe doctorul Manta, care iniţiase acţiunea. Aici ne-aţi ajutat cinstit şi relatîndu-ne amănuntul acela cu femeia dezbrăcată... Am avut multe împotmoliri.
Tînărul se opri înciudat din relatarea sa.
— In fond, de ce vă spun toate astea ?
Bătrînul profesor ridică încet o mînă şi miji ochii spre cel care vorbise.
— Spune. Te rog, spune! Cum ai vrea să-ţi dau dreptate ?
Celălalt zîmbi îngăduitor. Nuanţa aceea de tristeţe şi dezamăgire îi insista pe faţă.
— Aflăm deci că cel mai în etate dintre cei doi străini, adică Richter, nu este de origină germană, ci română, Bogdan Hanea. în seara răpirii găsesc sub manuscrisul dumneavoastră această revistă veche. La început nu i-am acordat atenţie, însă am luat-o, fiindcă data ei de apariţie, mai bine spus anul şl faptul că era de arheologie, mi-a amintit de motivul pentru care m-aţi picat la examen. Vroiam neapărat să citesc acel articol. In seara aceea nici n-am reuşit s-o deschid, atît de ocu-

pat am fost. Abia a doua zi, la hotelul „Perla" din Slănic Moldova am avut răgazul să citesc articolul.
"'<■■ Tînărul deschise revista la o pagină anume. "*■■'■
— Aveţi un stil pasionant de a prezenta faptele, alert, care-1 prinde pe cititor. De altfel şi titlul „Misterul gemenelor* şi faptul că este scris şi în cadrul rubricii „Mici enigme ala istoriei" reclamă acest lucru...
Bătrîriul făcu un gest a lehamite. Tînărul observă gestul.
— La început faceţi puţină istorie, apoi descrieţi în amănunţime un crucifix, apoi pe celălalt şi susţineţi că, deşi ele frapează prin asemănare, se deosebesc foarte mult. Spre sfîr-şitul articolului strecuraţi cititorului ideea că enigma lor o veţi dezvălui în numărul viitor al revistei.
— Poate că o făceam doar cu un scop pur comercial, zise bătrînul.
— Aşa am crezut şi noi la început, însă pentru a ne edifica, am căutat numerele care au urmat, dar articolul nu mai continuă din nu ştiu care motive.
Profesorul se închise mai mult în el.
— Un alt fapt care ne-a reţinut atenţia a fost şi acela că sub semnătura dumneavoastră mai figura un nume. Priviţi.. în această revistă al doilea nume este tăiat cu cerneală şi nu se mai cunoaşte nimic. Ne-a fost destul de uşor să aflăm că a doua semnătură era a fostului dumneavoastră colaborator, Bogdan Hanea.
Din nou se aşternu o tăcere grea. Bătrînul stătea liniştit în fotoliu şi părea că nu mai aşteaptă nimic.
— Cînd aţi fost întrebat, aşa în trecere, dacă îl cunoaşteţi, aţi răspuns foarte evaziv, ca şi cînd numele de Bogdan Hanea nu vă spune nimic deosebit.
Tînărul observă figura căzută a profesorului şi clătină uşor din cap.
„Dacă tot m-am pornit, măcar să-i spun tot..."
— Soţia mea care avusese o afecţiune deosebită pentru el îi spunea „Dănuş cel mititel"..., zise bătrînul.
— In fine, dumneavoastră aţi plecat, au mai plecat şi alţii; noi am rămas să încheiem cazul. Am găsit noi dovezi concludente care ne-au ajutat cu precizie să-1 surprindem pe asasin exact în momentul cînd vroia să sustragă

crucifixul. Nici acum nu ştie cît de inutil a fost actul său.
122 *
Bătrînul îl privi mirat. Dîndu-şi seama că celălalt îl intuieşte, se închise în spatele unui mic zîmbet.
— Am mni făcut o descindere prin camerele celor ple-«aţi, mai ştiţi, poate eu folos, şi am mal găsit eeva in ea-rnera dumneavoastră. Scoase dintre filele revistei o coală de hîrtie. Se vedea că fusese mototolită, însă cineva o netezise cu multă grijă..
— Era aruncată în coşul de hîrtii de sub masa de lucru din camera dumneavoastră.
Bătrînul luă hîrtia, o privi şi zîmbi fără speranţă. Era eoala de hîrtie aruncată de el la coş înainte de a pleca. încercase să scrie un titlu de capitol, însă ceva nu-i convenise, căci mîzgălise rîndul scris.
— Dacă se înlătură cu grijă această mîzgălitură şi asta vă asigur că ia timp şi necesită multă măiestrie, se descoperă ee fusese scris.
Bătrînul îşi continua tăcerea lui grea.
— Titlul capitolului de final al lucrării în care vă pro-puneaţi să scrieţi despre crucifixe este tot de factură enigmatică, ca şi în această revistă din '47, însă mult mai elocvent. El s-ar fi numit: „Cazul celor trei gemene". Deci în realitate au fost trei crucifixe...
Ultimele cuvinte ale tînărului locotenent Popa sunau imperativ şi rar, ca o sentinţă, însă ecoul lor nu trezi nici o reac-ţie pe faţa celuilalt.
— Eşti mulţumit, tinere ? Acum ţi-ai luat corigenta cu nota zece...
— Insă regret, domnule profesor, se pare că dumneavoastră în schimb aţi rămas cu o restanţă, faţă de un fost student !...
Locotenentul îl privi lung, dar profesorul îi ocoli privirea. Tărăgănat şi fără niciun chef, în schimb hotărît să termine cît mai repede întrevederea, profesorul vorbi :
— Spune ce ştii şi ai cuvîntul meu că în seara asta o să afli adevărul!
— Iată, pe scurt, relatarea faptelor, vorbi locotenentul i înainte de a pleca la mînăstirea Dania vi se face o vizită neaşteptată din partea acestui Richter, care venea din străinătate cu cel de al treilea crucifix, bineînţeles tot fals şi de mică valoare materială, ca unul dintre cele două rămase în ţarâi. înainte d? război ele au fost de toite, Irei IDîn aceste moţi-*
123
re nu aţi mai «fntinuat, a tun ti în 47, articolul, fiind, că vă decepţionase colaboratorul şi prietenul dumneavoastră de familie... Sustrăsese unul din cele trei crucifixe exact cu acelaşi raţionament. Furtul celui adevărat. Şi atunci, ca şi acum, socoteala lui era foarte simplă. Crucifixele semănau leit El nu avea decît să găsească un moment potrivit să-1 pună pe cel de al treilea în locul celui adevărat şi, pînă se descoperea furtul, el era departe. Vine după mulţi ani şi vă propune această afacere, fiindcă ştie că sînteţi la mînăstirea Dania de-ai casei şî eraţi cel mai potrivit pentru înfăptuirea acestei înlocuiri, în schimb nid nu vreţi să auziţi de aşa ceva. Nu con-eepeaţi furtul. Obţine, însă de la dumneavoastră cuvîntul de onoare că dacă renunţă la această acţiune murdară, nu-1 veţi denunţa. In seara aceleiaşi zile vi se dă acel telefon stupid pentru a vă scoate din casă iar ei, în voie, căci între timp Richter luase legătura cu doctorul Manta, să pătrundă în locuinţă. Ii interesa manuscrisul. Gînd vă vizitase i-aţi spus probabil că aţi terminat lucrarea, inclusiv capitolul despre crucifixe. Vroia să ştie dacă aţi scris despre două sau trei! Atît! Richter vroia să fie sigur că cel existent în expoziţia de la mînăstire este cel adevărat. Acest lucru îl cunoaşteţi foarte bine dum-neavoastră. Spre deosebire de el care nu mai ştia nimic de crucifixe de cînd vă fusese colaborator. Intenţia lui era de a fotografia paginile cu pricina nicidecum să sustragă manuscrisul. Asta v-ar fi alarmat şi nu era bine pentru el. Ghinionul face că, înainte de a pleca spre spitalul indicat de cel care vă telefonase, un puseu acut de cord vă imobilizează la pat.
— Inima îşi bate joc de mine, oftă profesorul. O combuia-ţie între scleroza vaselor şi fibrilaţie! Cum e mai rău !...
— Cînd Mona Elefterescu pătrunde în casă, continuă impasibil locotenentul, vă găseşte dormind. Aşa că este nevaită să sustragă manuscrisul ! Nu întâmplător este trimisă Mona Elefterescu... In linii mari semăna cu fiica dumneavoastră, de unde şi deci'iraţia sectoristului, eare pretinde că ar fi văzut-o ieşind din casă şi chiar a schimbat cîteva cuvinter cu ea. Doar o ştia de mică. Vă închipuiţi cît ne-a încurcat această declaraţie... Descoperiţi furtul manuscrisului abia a doua zi, la mînăstire, însă cînd vă întoarceţi îl găsiţi la loc. Cei în cauză nu află nimic din ce i-ar fi interesat şi vi-1 aduc într-un timp util,
124
astfel reparîndu-şi gafa şi punîndu-vă într-o lumină destul de nefavorabilă faţă de stareţ.
Vedeţi, după atîţia ani, crucifixul cel adevărat şi din nou începe să vă pasioneze ca în tinereţe. începe să vă obsedeze şi vă pierdeţi liniştea, mai ales cînd ştiţi că cineva îi pusele gînd rău. Un îndemn tainic, nebun aş putea spune, vâ dă tîr-coale. Nu vă lasă să dormiţi. Plecaţi în puterea nopţii să vedeţi dacă mai este acolo, cit este de fantastic şi noaptea, cînd se reflectă luna în el. Obsesie în toată regula I

Tot în seara aceea, a crimei, Nelu Carban se strecoară în chilia bătrînului. Adusese cu el cel de-al treilea crucifix, pe care trebuia să-1 pună în locul celui adevărat, însă este surprins de ucigaş care, după ce îl sugrumă pe bătrîn, găseşte crucifixul adus de Nelu Corban, îl ia crezînd că în sfîrşit a pus mîna pe comoară şi dispare. Normal şi logic, Nelu Corban ar fi trebuit să abandoneze ideea furtului, însă îşi dă scama că cei de afară nu-i vor crede povestea şi-1 vor pedepsi, aşa că încearcă să-şi ducă la capăt treaba pentru care venise şi iar nu are noroc. In sala expoziţiei este surprins de dumneavoastră. Vă loveşte şi tot el este acela care vă duce în cameră, de se descotoroseşte şi de anteriul, care-I îmbrăcase pentru a fi luat drept călugăr, astfel încercînd să vă implice în crimă şi tentativă de furt. îşi dă seama că totul este ratat şi fuge.
A d.ju? zi descoperiţi anteriu) într-unui din geamantane. Nasturii grosolani din tablă ai acestuia vă duc cu gîndul la ce] găsit în raftul bibliotecii stareţului, ba chiar credeţi că acela este Profitaţi de învălmăşeala de a doua zi ; mînăsti-rea era în sărbătoare şi dosiţi anteriul tot acolo, în spatele cărţilor Totul s-ar fi putut termina aici şi discuţia de faţă poate că n-ar mai fi avut loc, dacă n-aţi fi găsit în raftul acela de bibliotecă, după cărţi, crucifixul, ascuns acolo de ucigaş. Acela era locul unde-şi ascundea lucrurile care nu trebuiau văzute sau găsite de altcineva. Era o ascunzătoare provizorie. Abia atunci, în faţa crucifixului găsit, începeţi cu adevărat să vă gîndiţi la furt. îl luaţi şi îl ascundeţi pe undeva pe aproape, în orice caz tot în preajma celuilalt, ca să-1 aveţi la îndemînă. iar în caz că l-am fi descoperit noi, să nu vă implice.
— L-am ascuns exact după o stinghie care întărea lada vitrinei în care se găsea cel adevărat. Era loc suficient...
125
— Ştim că schimbul l-aţi comis îminte de a pleca. Cînd 'anume ?
— Cînd îi explicam actorului... Am profitat de un moment de neatenţie din partea lui. Ştiam că sistemul de alarmă nu era conectat şi geamul de deasupra vitrinei glisa uşop. După aceea a venit şeful dumitale...
Locotenentul Popa privi spre celălalt şi pentru o clipa nu-i veni să creadă toate gîndurile ce-i treceau prin cap.
— După ce am găsit această coală de hîrtie mototolită am descoperit dovada presupunerilor mele, însă era prea tîrzin Furtul fusese comis şi făptaşul dispărut. N-am dat nimic în vileag, din contră, toţi cei din jurul nostru au crezut că noi ne-am terminat cazul şi am plecat acasă. Noaptea, tîrziu, cînd noi ne cam pierdusem răbdarea, ucigaşul a pătruns în sala expoziţiei şi astfel l-am surprins asupra faptului. Nici acum nu ştie că crucifixul furat nu era altul decît acela luat de el din camera victimei. Cu prinderea asasinului, aseară am încheiat penultima parte a cazului nostru. Nu însă şi ultima...
Locotenentul tăcu. Bătrînul profesor zîmbea liniştit. Se ridică, deschise unul din geamantane, căută prin el şi întinse locotenentului crucifixul:
— Iată-1. puteţi să-1 luaţi ! Mie nu-mi mai trebuie !... Se aşeză din nou în fotoliu, cufundat în gînduri...
— E originalul ? întrebă şoptit tînărul. Mi-aţi promis, domnule profesor, că voi afla adevărul f... Vă rog... Vă rog mult !...
Bătrînul păru că se trezeşte din amorţire şi privi spre locotenent eu ochii înviora ţi de o ultimă selipire
— Nu... Vei fi singurul eare o să eunoşti adevărata poveste a Gemenelor' Stupid! Un restanţier la examenul de istorie medievală să cunoască această minunată şi emoţionantă poveste. Ridică din umeri a neputinţă. Parcă viaţa nu-i de atîtea ori stupidă ?!... Aşa că ascultă :
Locotenentul rămase ca de piatră. Ii era teamă şi să respire, se gîndea că o mişcare bruscă, un gest necontrolat s-ar putea să-1 distragă pe bătrînul profesor şi să-1 abată de la hotărîrea sa de-a spune povestea celor trei gemene.
— După cum ştii, bănuiesc, Constantin Brîncoveanu a avut una dintre cele mai lungi domnii din istoria Ţării Ro-mâneşti, daorită unor circumstanţe politice, multă vreme favorabile lui, dar şi averii sale imense ! Banii l-au ajutat
126
deseori să iasă din încurcături. Deşi în 1699 Sublima Poartă îi acordă domnia pe viaţă, patru ani mai tîrziu, în 1703 este chemat la Stambul şi abia reuşeşte să-şi salveze capul şi tronul cu mari cheltuieli şi o masivă creştere a tributului. Numai că revenirea la domnie înseamnă şi sporirea controlului turcilor asupra vistieriei domneşti. Şi astfel acest domn înţelept şi viclean care reuşise, cu multă iscusinţă, să-şi scoa-I tă averile din ţară, este nevoit acum să găsească alte moda-1 lităţi de a le ascunde, locuri sigure, şi în acelaşi timp, uşor accesibile la nevoie. Şi are, întradevăr, o idee genială. In atelierele domneşti, ori în cele ale unor meşteri vestiţi ai vremii se lucrează obiecte de cult de o inestimabilă valoare, pe care domnitorul le dăruieşte, cu mult fast unor mînăstiri sau biserici. Numai că astfel de giuvaere mai aveau, cel mai adesea, copii, bătute în aramă aurită şi împodobite cu sticle colorate. Practic aceste copii erau date cu mare ceremonie lăcaşurilor de cult, apoi, cu ştiinţa stareţului, rudă apropiată ori prieten al Brîncovenilor erau înlocuite cu adevărata bijuterie, pentru ca la o mare nevoie domnul să schimbe din nou originalul cu copia. Destul de sigur pentru acele vremi nesigure şi destul de simplu pentru acel timp cînd totul era complicat ! Un astfel de destin îl are şi „Marea Cruce" dăruită de domnitor în 1714 mînăstirii Dania în timp ce era dus spre locul osîndei. Bănuiesc că turcilor din escortă le-a arătat copia crucifixului pentru a fi de acord cu această danie, iar apoi,

într-un moment favorabil are loc schimbul. Aşa a rămas „Marea Cruce" în ţară.
Numai că de această dată, pe Brîncoveanu nu-1 mai ajută nici banii nici iscusinţa. Sublima Poartă hotărăşte mazilirea şi decapitarea sa, precedată de cea a celor patru fii. Pe vremea aceea femeile nu prea aveau aeues la marile taine ale familiei, aşa că pierind bărbaţii se pierde şi urma multor comori Brîncoveneşti.
Profesorul tăcu. în cameră i se auzea puternic respiraţia precipitată. Cu mişcări blînde începu să-şi maseze partea stingă a pieptului, deasupra inimii. Privi spre unul din sertarele biroului, zăbovi preţ de o clipă, apoi îşi îndreptă ochii spre micuţa poartă verde a seifului. Raza de lumină a lunii mai avea de străbătut o distanţă de o palmă. „O palmă de viaţă, gîndi profesorul, o palmă de timp şi nimeni n-o să mi-1 mai

poată hia vreodată !" în faţa sa locotenentul părea o stana •de piatră, o statuie neterminată, dăltuită în marmură neagra.
— In vara anului 1946, cu prilejul unor cercetări pe care le făceam în arhivele unui oraş din Transilvania, am găsit ântr-un magazin de antichităţi un crucifix de o mărime şi o •frumuseţe neobişnuită. Era lucrat în atelierele vestitului giuvaergiu „Sas cel şchiop". Mă intriga un fapt, care probabil, pentru un altul, chiar istoric fiind, ar fi trecut neobservat. Cum a fost posibil ea un artist aşa de iscusit, care îndeplinise comenzi pentru multe capete încoronate îşi pierduse timpul timpul executînd, cu atîta măiestrie, un crucifix din aramă şi sticlă colorată ? Ideea aceasta m-a frămîntat atît de mult, încît, în una din zile am luat din arhivă condica de comenzi a atelierului şi am găsit în anul 1713 următoarea consemnare * „Executat pentru GBBPV crucifix — 30.000 galbeni + 10 galbeni + 10 galbeni". Geea ce însemna că a executat pentru...
— Constantin Bassaraba Brancovani Principe di Valachia, murmură locotenentul cu glasul unui student nesigur pe răspunsul său.
— Exact, se însufleţi bătrînul. Iţi mai aminteşti deci 7 Locotenentul se mulţumi să aprobe cu o mişcare impecabilă a capului. Profesorul u mulţumi cu un zîmbet abia schiţat şi continuă :
— Un crucifix de o valoare deosebită şi două copii, — am descoperit că-i vorba de copii prin compararea preţului cu alte lucrări similare — iar la încasări era trecută suma de 30.010 galbeni ! Asta însemna că domnitorul cumpărase originalul şi o singură copîe. Cealaltă copie se afla în mîioile mele. Descoperirea nu mi-a adus liniştea aşteptată. Ba din contră. Mă obseda acum întrebarea : unde se află cele două gemene ? Am răsfoit cataloagele de artă medievală, am scris mînăstirilor din Atos, am corespondat cu colecţionari particulari ! Nimic ! Şi iată că norocul, ori hazardul cum îi spuneţi dumneavoastră, m-a ajutat şi pe mine o dată în viaţă l în vara anului 1947, reîntîlnindu-mă cu bunul şi blîndul Gherondie, care pe atunci era un călugăr tînăr şi avea în grijă odoarele mînăstirii, mă invită să petrec o vreme la Dania mai ales că în vara acelui an familia mea se afla în mari lipsuri materiale. Era foamete, era secetă, erau vremuri tulburi. Am poposit acolo cu Marta şl un nepot al meu, Dănuş, stu-

der.t în anul TI la isterie, o inteligenţă şi c intuiţie de mare Cm de ştiinţa !...
— Vorbiţi despre Bogdan tlanea, şopti Locotenenţii! ! Bâtrînui înclină perceptibil capul, privind în întunericul eamerii, ca şi cum acolo s-=ir fi păstrat imaginii palide ale timpului ocela. Mina strecurată sub halatul de casă se crispa ritmic pe muşchiul pieptului, un tic întîmpicror. ca oricare altul, făcut in clipele de concentrare.
— Atunci am descoperit adevăratul crucifix Comoara pentru care Brincoveanu plătise o avere !... L-am trimis pe Dănuş acasă să-1 adură pe al meu. Erau identice şi nimeni' din mînăstire nu ştia ce valoare deosebită adăposteşte între zidurile bisericii. Se petrece însă ceva straniu Bijuteria îmi înghite sufletul 1 Devin robul ei. Nu pot trăi fără săi sorb strălucirea. Fac schimbul, nimeni nu observă, ajung acasă şi ca să înlătur orice bănuială scriu acel articol în care lansez ideea că podoaba s-ar afla undeva prin orient, ori ar fi dispărut demontată de cine ştie ce giuvaergiu nepriceput. Dânuş fuge în apus şi îi pierd urma' Istoria nu mă mai interesează decît accidental. Timpul nu-mi mai aparţine! Noapte de noapte stau şi pîndesc clipa cînd razele lunii vor atinge pietrele şi vor exploda în mii de scînteieri !... Toţi îmi depling singurătatea, dar nimeni nu ştie că nu sînt sinsur ! E taina mea t... Marea mea taină pe care Marta avea s-o ducă cu ea în mormint !... Aşa se face că la invenarierea obiectelor de artă ce urmau să intre în patrimoniul naţional, la Dania comisia de inventariere găseşte dubletuL, căruia i se atribuie doar valoarea istorica obişnuită.
— Cum de l-aţi dus înapoi ? riscă locotenentul o întrebare.
— Anul trecut, casa mi-a fost călcată de h^ţi în d >uă rînduri N-au furat mai nimic, deşi ar fi avut ce! M a cuprins frica ! S-ar fi putut să caute ceva anume l Crucifixul!... Gîn-duJ că aş putea să-1 pierd, să nu-1 mai văd niciodată, mâ înnebuneşte. Îmi dau seama că la mînăstire va fi mai în siguranţă ca aici. Gherondie era stareţ. Puteam să mă due, să fac schimbul şi să iau dubletul acasă !... între timp, Dănuş, ajuns domnul Richter are norocul să găsească în Orient cea_ laltă copie. Deci nu-1 fură din ţară, cum aţi presupus dumneavoastră, ci îl descoperă şi îl cumpără, plătind pe el o sumă destul de mare, infirmă totuşi în raport cu valoaita

originalului pe care intenţiona să pună mîna acum ! Restul fl ştii!...
— Numai ca să împiedicaţi acest furt v-aţi hotărît să intitulaţi ultimul capitol al cărţii : „Misterul celor trei gemene" ?
Bătrînul profesor tăcea. Părea că se contopise în penumbra fotoliului. Deodată îşi lăsă capul în piept şi gemu scurt. Locotenentul tresări şi privi spre el. Profesorul Vereş îşi pipăia cu vîrful degetelor de la mîna dreaptă carotida Popa îşi dădu seama că îşi ia pulsul. Vru să-1 întrebe cum se simte, dar profesorul, îi întinse cu mîna stîngă o cheie mică, şop-tindu-i :
— A început'... încă trei, cinci, poate şapte minute!... Deschide acum ! Acum !.. In rest, nu mai este nimic de făcut!...
Era atîta poruncă şi rugă în glasul bătrînului îneît locotenentul execută totul ca un automat. Raza de lună lumina insistent uşiţa verde a micului seif. Broasca a cedat uşor, la prima răsucire a cheii. Cînd uşiţa s-a dat la o parte, o explozie de seîn-tei multicolore, un curcubeu sfărîmat în cioburi, ţîşniră eliberate în întîmpjnarea razelor de lună.
— Formidabil!... N-am crezut că poate exista aşa ceva !. Este fantastic'... Este...
Uluit, locotenentul se apropie de bătrînul profesor. Aştepta ca el să-i spună acel cuvînt neştiut care poate exprima această frumuseţe mirifică. Vereş însă vi privea &lm, printre pleoapele abia întredeschise. Părea că îi zîmbeşte, dar nu era aşa. In lumina aceea ireală, locotenentul îşi dădu seama, cu stupoare că se petrecea cu bătrînul profesor ceva cu totul neobişnuit, îşi puse urechea pe pieptul lui încereînd să-i ajudă bătăile inimii. Nu sesiză nici un zgomot, oricît de mic şi nu-i veni să creadă că un om poate muri, atît de uşor, atît de liniştit doar la doi paşi de el. Şi abia atunci îşi dădu seama câ şoptindu-i : „A început", Vereş îl anunţase, de fapt, pe fostul său student că, începea sfîrşitul pe care îl aştepta cu resemnare şi împăcare de sine.

— SFIRŞIT —

Lector CONSTANTIN VREMULEŢ Tehnoredactor GHEORGHE HINCU
Apărut 1990. Bun de tipar 7-07-1990. Coli tipar 8,25
Tiparul executat sub comanda nr. 66
întreprinderea poligrafica Galaţi
B-dul G. Coşbuc nr. 223 A
ROMÂNIA

